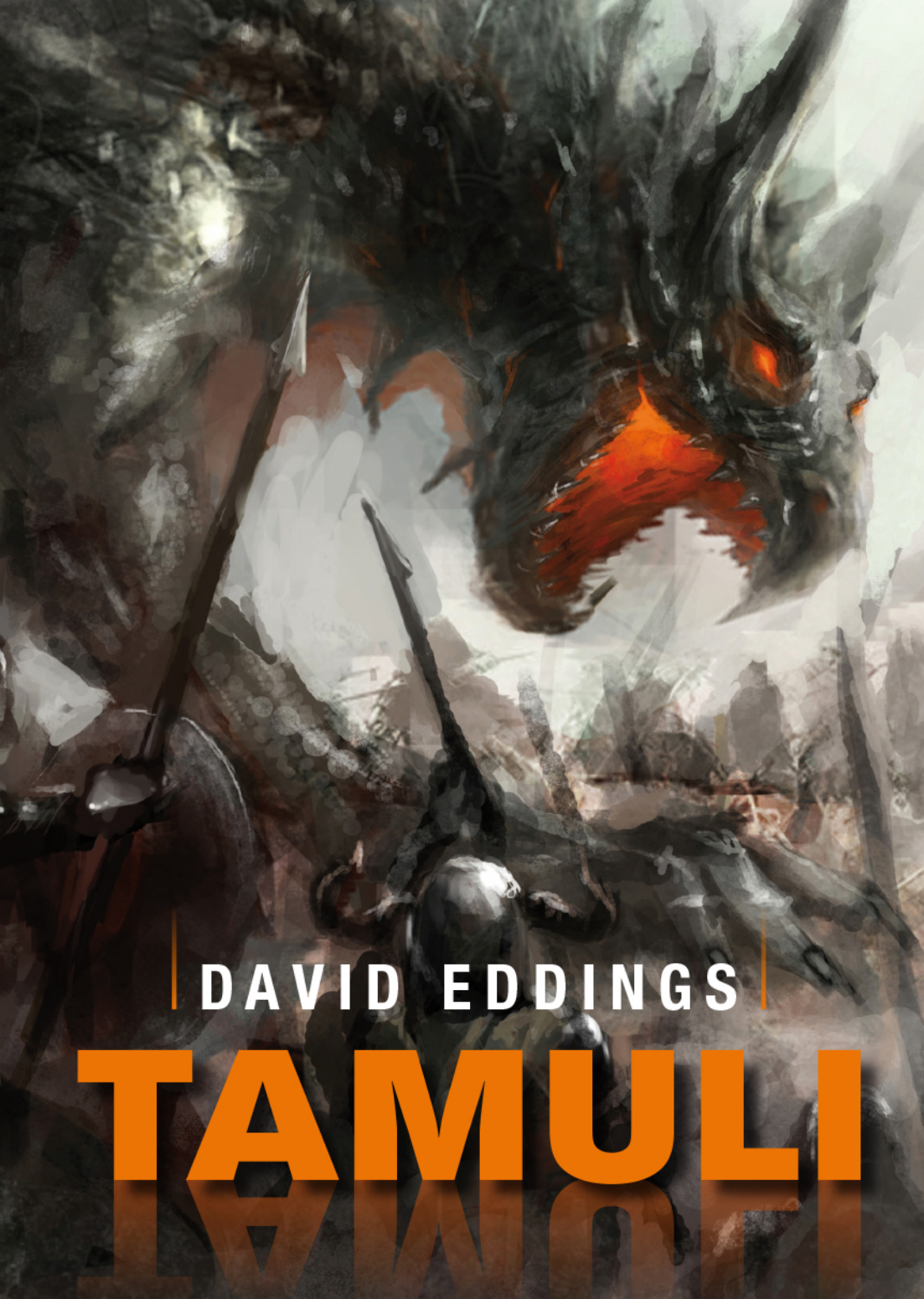
DAVID EDDINGS
TAMULI

Tamuli

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.tridistri.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

David Eddings

Tamuli – e-kniha
Copyright © TRITON, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

David Eddings
TAMULI

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

TAMULI trilogy: 1. Domes of Fire, 2. The Shining Ones, 3. The Hidden City
Originally published in three separate volumes in the United States by A Del Rey Book, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc., as Domes of Fire in 1993, The Shining Ones in 1994 and The Hidden City in 1995.

Copyright Domes of Fire © 1992 by David Eddings
Copyright The Shining Ones © 1993 by David Eddings
Copyright The Hidden City 1994 by David Eddings
Eosia map © Shelly Shapiro
Other maps © Claudia Carlson
Translation © Adéla Bártlová, 2018
Cover © Dusan Kostic | Dreamstime.com, 2018
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2018

ISBN 978-80-755-3344-9 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-755-3551-1 (ePDF)
ISBN 978-80-755-3552-8 (ePUB)
ISBN 978-80-755-3553-5 (Mobi)

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

DAVID EDDINGS

TAMULI

DAVID EDDINGS

TAMULI

Stanislav Juhaňák – TRITON

DUHOVÉ PALÁCE

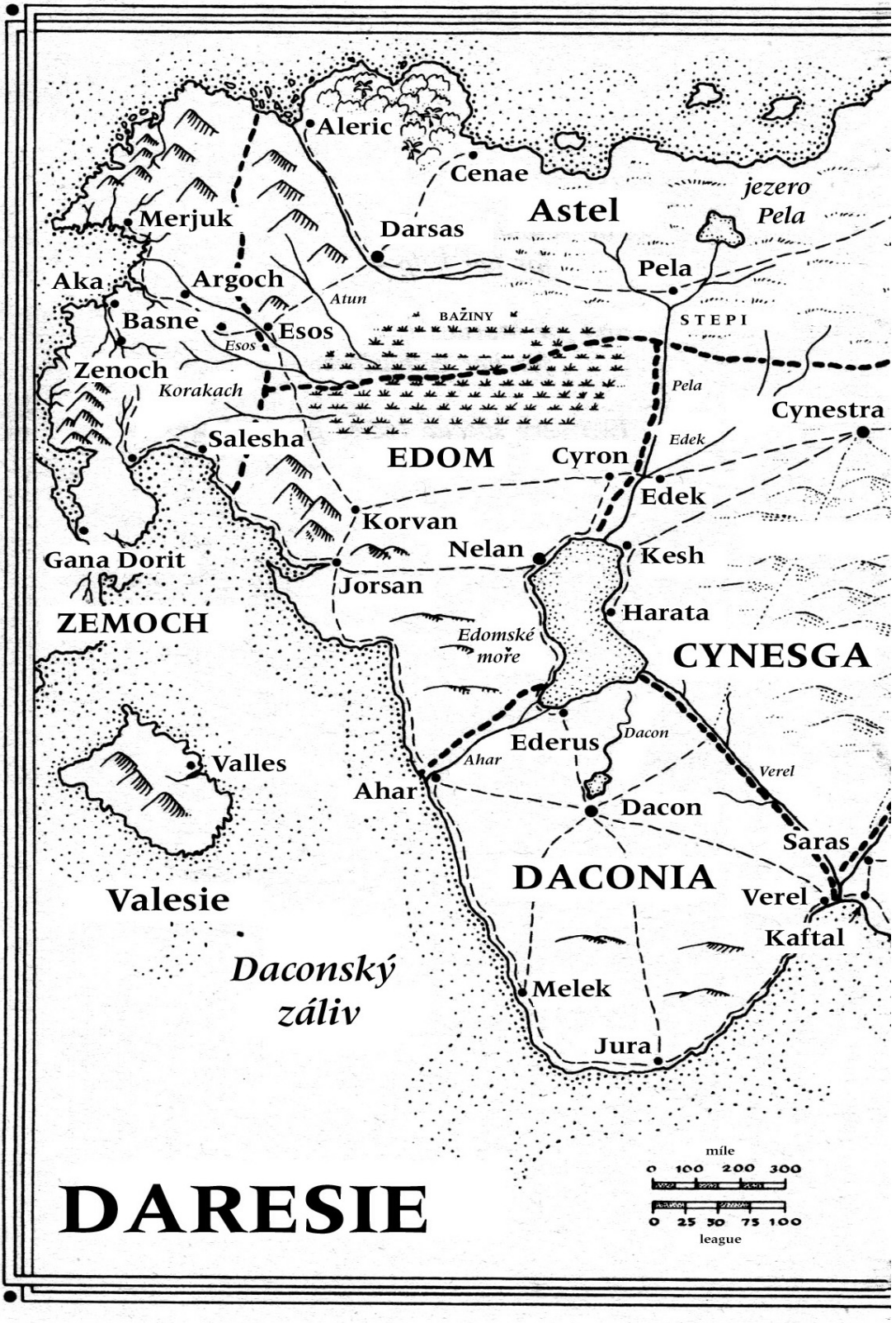
Aleric
Cenae
jezero
Pela
Astel
Merjuk
Darsas
Pela
Aka
Argoch
Atun
BAŽINY
STEPI
Basne
Esos
Esos
Zenoch
Korakach
Pela
Cynestra
Salesha
EDOM
Cyron
Edek
Edek
Korvan
Nelan
Kesh
Gana Dorit
Jorsan
Harata
ZEMOCH
Edomské
moře
CYNESGA
Ederus
Dacon
Valles
Ahar
Verel
Ahar
Dacon
Saras
DACONIA
Verel
Valesie
Kaftal
Daconský
záliv
Melek
Jura
míle
0 100 200 300
0 25 30 75 100
league
DARESIE

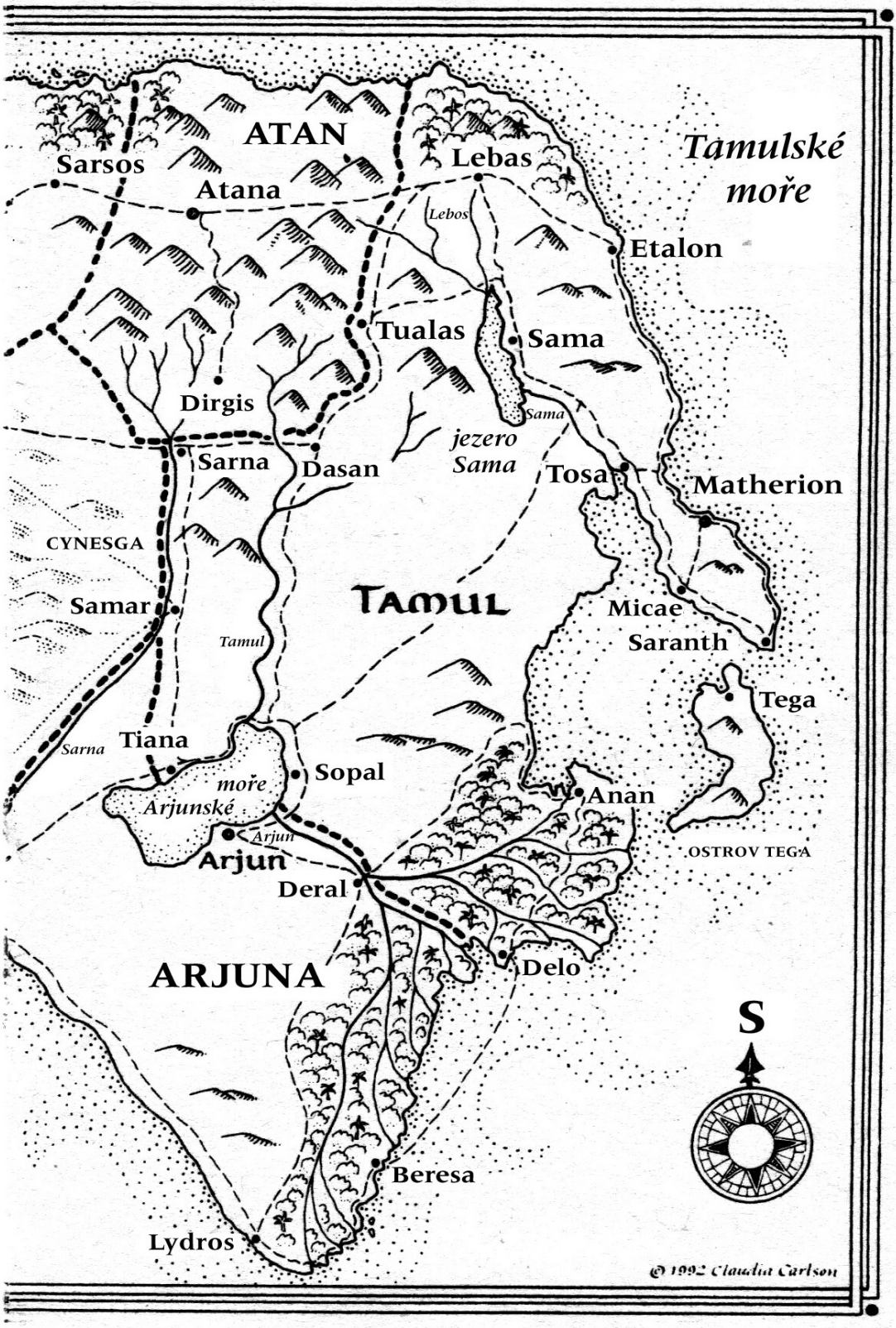
ATAN
Sarsos
Atana
Lebas
Tamulské moře
Lebos
Etalon
Tualas
Sama
Dirgis
Sama
jezero Sama
Sarna
Dasan
Tosa
Matherion
CYNESGA
Samar
TAMUL
Micae
Tamul
Saranth
Tega
Sarna
Tiana
Sopal
moře Arjunské
Anan
Arjun
Arjun
OSTROV TEGA
Deral
ARJUNA
Delo
S
Beresa
Lydros
© 1992 Claudia Carlson

Veronice, za její pomoc,
Marii, za její nadšení.
Dvě mimořádné ženy v našich životech.

Prolog

Z druhé kapitoly Události v Cyrze:
Pohled na nedávnou krizi.
Sestaveno Oddělením moderní historie
z Matherionské univerzity.

Ve ten moment bylo císařské radě poměrně jasné, že říše stojí proti nejstrašlivější hrozbě, hrozbě, které vláda Jeho císařského Veličenstva není připravena čelit. Říše se dlouho spoléhala na atanské armády, které bránily její zájmy během pravidelně propukajících občanských nepokojů, jež jsou normální a v různorodé říši ovládané silnou centrální autoritou se dají očekávat. Situace, kterou musela vláda Jeho Veličenstva řešit nyní, však nevzešla ze spontánní demonstrace několika nespokojených výtržníků, kteří vyráželi do ulic z různých univerzit během volna po závěrečných zkouškách. S takovými demonstracemi není těžké si poradit a pořádek bývá nastolen bez zbytečného krveprolití.

Vláda si však rychle uvědomila, že tentokrát je všechno jinak. Především demonstrující tentokrát nebyli rozdovádění studenti, a když na univerzitách opět začala výuka, do ulic se klid nevrátil. I kdyby byly demonstrace projevem obvyklé revoluční nálady, nakonec by se podařilo nastolit pořádek. Samotná přítomnost atanských válečníků dokázala za normálních okolností uhasit vášeň i těch nejzapálenějších revolucionářů. Tentokrát byly obvyklé vandalské činy, které doprovázely demonstrace, očividně nadpřirozeného původu. Vláda přirozeně vrhla tázavý pohled na Styriky v Sarsu. Vyšetřování, vedené styrickými členy císařské rady, jejichž oddanost trůnu byla nezpochybnitelná, však jasně prokázalo, že Styricum se na nepokojích nepodílí. Nadpřirozené incidenty byly zjevně zatím neznámého původu a vyskytovaly se v tak rozlehlé oblasti, že za nimi nemohlo stát jen pár styrických renegátů. Ani sami Styrikové nedokázali zdroj identifikovat, dokonce i legendární Zalasta, ač byl nejlepším mágem v celém Styricu, musel konstatovat, že to nechápe.

Byl to však Zalasta, kdo navrhl způsob řešení, který vláda Jeho Veličenstva přijala. Navrhl, aby říše hledala pomoc na eosijském kontinentu, a konkrétně doporučil její pozornosti muže jménem Sparhawk. Všichni vyslanci říše na eosijském kontinentu dostali okamžitě příkaz všeho nechat a plně se soustředit na tohoto člověka. Pro vládu Jeho Veličenstva bylo životně důležité získat o Sparhawkovi informace. Když z Eosie začaly chodit zprávy, císařská rada si postupně vytvořila Sparhawkův obraz, jeho vzhled, osobnost i historii.

Sir Sparhawk, jak zjistili, byl členem jednoho z polonáboženských řádů elénské církve. Jeho řád se jmenuje „Pandionští rytíři“. Sparhawk je vysoký hubený muž časně středních let, má potlučený obličej, pronikavou inteligenci a obvykle se chová příkře, až neomaleně. Rytíři elénské církve jsou obávaní bojovníci a sir Sparhawk zaujímá přední místo mezi těmi nejlepšími. V době, kdy na eosijském kontinentu došlo k založení čtyř řádů církevních rytířů, tu byly podmínky tak strašné, že Eléni odložili obvyklé předsudky a dovolili vojenským řádům vzdělat se v prastarém učení Styrika. Právě toto umění pomohlo rytířům přežít první zemošskou válku, ke které došlo zhruba před pěti stoletími.

Sir Sparhawk zastával pozici, jež nemá v naší říši obdoby. Byl dědičným „šampiónem“ královského rodu Elénského království. Západní Eléni mají rytířskou kulturu, prosycenou mnoha archaismy. „Výzva“ (v podstatě nabídka na účast v souboji muže proti muži) je obvyklou reakcí členů šlechty, kteří získají pocit, že nějak utrpěla jejich čest. Je zvláštní, že ani vládnoucí monarchové nejsou vyjmuti z povinnosti na výzvy odpovědět. Aby se vyhnuli nepříjemné nutnosti odpovídat na nestoudné návrhy horkých hlav, vybírají si eosijští vládci nějakého velmi dobrého (a obvykle všeobecně obávaného) válečníka jako svého zástupce. Povaha a pověst sira Sparhawka je taková, že i nejhádavější šlechtici Elénského království po pečlivé úvaze usoudí, že ve skutečnosti uraženi nebyli. Je nutné přičíst k dobru schopnostem a chladnému úsudku sira Sparhawka, že jen málokdy musel během soubojů někoho zabít, protože vážně zraněný protivník si může podle starého zvyku zachránit život, když se vzdá a výzvu odvolá.

Po smrti otce se sir Sparhawk představil králi Aldreasovi, otci současné královny, a byl připravený převzít své povinnosti. Král Aldreas však byl slabý vládce a ve skutečnosti ho ovládali jeho sestra Arissa a Annias, cimmurský primas, který byl Arissiným tajným milencem a otcem jejího bastarda Lychease. Primas cimmurský, jenž de facto vládl Elénii, si dělal naděje na trůn arcipreláta elénské církve, který sídlil ve svatém městě Chyrellu, a přítomnost nesmlouvavých a spravedlivých církevních rytířů u dvora mu v tom překážela. Přesvědčil proto krále Aldrease, aby sira Sparhawka poslal do exilu v Rendorském království.

Časem se stal nepohodlným i král Aldreas, a tak ho primas Annias a princezna otrávili, čímž se na trůn dostala princezna Ehlana, Aldreasova dcera. Přestože byla mladá, sir Sparhawk stihl královnu ještě v jejím dětství ledacos naučit a Ehlana byla mnohem silnější panovnicí než její otec. Zanedlouho začala primasovi opravdu vadit. Také ji otrávil, ale pandionští druhové sira Sparhawka pod vedením své učitelky dávných umění, Styričky Sephrenie, provedli kouzlo, které uzavřelo královnu do krystalu a udrželo ji při životě.

Do takové situace se sir Sparhawk vrátil z exilu. Protože vojenské řády nestály o primase cimmurského na arciprelátově trůnu, ostatní tři řády poslaly své šampióny, aby pomohli siru Sparhawkovi pátrat po protijedu nebo léku, který by vyléčil královnu Ehlanu. Protože královna v minulosti odepřela Anniasovi přístup do pokladnice, církevní rytíři usoudili, že jakmile se uzdraví, opět uzavře Anniasovi cestu k penězům, které na kandidaturu potřebuje.

Annias se spojil s bývalým Pandioncem Martelem, který byl, stejně jako všichni Pandionci, zběhlý ve styrické magii. Stavěl Sparhawkovi do cesty překážky, hmotné

i nadpřirozené, ale sir Sparhawk a jeho společníci nakonec přesto zjistili, že královnu Ehlanu může uzdravit jen magický předmět „Bhelliom".

Západní Eléni jsou zvláštní lidé. Se světskými záležitostmi si někdy umějí poradit ještě lépe než my, ale zároveň s téměř dětskou naivitou věří i pouťové magii. „Bhelliom" by údajně měl být velký safír vyrytý kdysi dávno do tvaru růže. Eléni trvají na tom, že rytec, který ho zhotovil, byl troll. S něčím tak absurdním se nemůžeme ztotožnit.

Sir Sparhawk a jeho přátelé však každopádně překonali mnoho překážek a nakonec se jim podivný talisman podařilo získat. S jeho pomocí pak (jak tvrdí) uzdravili královnu Ehlanu – přestože se nelze zbavit dojmu, že jejich učitelka Sephrenie by uspěla i bez pomoci a Bhelliom jí posloužil jen jako úskok, který ji měl ochránit před nepříjemnou bigotností západních Elénů.

Když zemřel arciprelát Cluvonus, sbor vládnoucích kněží elénské církve odcestoval do Chyrellu, kde mělo dojít k „volbě" následníka. Volba je podivný zvyk, při kterém všichni oznamují svůj výběr. Kandidát, kterého si vybere většina jeho kolegů, je zvolen do příslušného úřadu. To je samozřejmě velmi nepřirozený proces, ale protože elénští kněží podle pravidel musejí dodržovat celibát, neexistuje žádný neskandální způsob, jak by se dal úřad arcipreláta dědit. Cimmurský primas podplatil hodně vysokých představitelů církve, aby mu vyjádřili podporu, ale stejně nedosáhl požadované většiny. V tu chvíli jeho poskok Martel zahájil útok na Svaté město, aby sbor k volbě primase Anniase donutil silou. Siru Sparhawkovi a malé skupině církevních rytířů se podařilo ubránit před Martelem baziliku, kde shromáždění zasedalo. Většina Chyrellu však byla v bitvě těžce poškozena nebo zničena. Když situace dospěla ke kritickému vrcholu, přispěchaly obráncům na pomoc armády Elénského království ze západu (Elénská politika je poměrně přímočará.). Spojení mezi primasem cimmurským a renegátem Martelem vyšlo najevo a s ním i fakt, že duo se tajně spiklo s Othou Zemošským. Sbor kněží, rozhněvaný primasovou proradností, odmítl jeho kandidaturu a místo něj zvolil Dolmanta, patriarchu z Demosu. Dolmant se zdá být kompetentní, přestože na taková tvrzení je ještě trochu brzo.

Královna Ehlana z Elénského království byla ještě skoro dítě, ale ukázalo se, že je to schopná a silná mladá žena. Už dlouho se tajně viděla v siru Sparhawkovi, přestože byl o víc než dvacet let starší, a po jejím uzdravení bylo oznámeno jejich zasnoubení. Po zvolení Dolmanta do úřadu arcipreláta se vzali. Královna si kupodivu podržela svou moc, přestože se musíme domnívat, že na ni má sir Sparhawk velký vliv ve věcech vlády i domácích.

Podíl císaře zemošského na vnitřních záležitostech elénské církve byl pochopitelně casus belli, a armády západní Eosie, vedené církevními rytíři, pochodovaly na východ přes Lamorkand, aby se střetly se zemošskými hordami, čekajícími na hranicích. Začala obávaná druhá zemošská válka. Sir Sparhawk a jeho přátelé však pokračovali na sever, aby se vyhnuli bitevní vřavě, a pak se obrátili na východ, přešli hory v severním Zemochu a nenápadně se dostali do Othova hlavního města Zemoch. Očividně pronásledovali Anniase a Martela.

Ani při největší snaze se císařským agentům na západě nepodařilo zjistit, co přesně se v Zemochu stalo. Je však jisté, že Annias, Martel i Otha zmizeli; jejich

úloha v historii je však mizivá. Mnohem důležitější je fakt, že Azash, starší bůh Styrika a síla, která podporovala Othu a jeho Zemochy, se také ztratil, a to je nepochybně práce sira Sparhawka. Musíme připustit, že úroveň magie použité v Zemochu byla mimo naše chápání a že sir Sparhawk vládne silami, jaké nikdy žádný smrtelník neměl. Důkazem rozměrů násilí, k němuž ve střetu došlo, budiž fakt, že město Zemoch bylo během diskuze zcela zničeno.

Styrik Zalasta měl evidentně pravdu. Sir Sparhawk, manžel královny Ehlany, byl jediný člověk na světě, který mohl vyřešit krizi v Tamuli. Sir Sparhawk naneštěstí nebyl občanem Tamulského císařství, a proto ho císař nemohl povolat do hlavního města Matherion. Vláda Jeho Výsosti byla postavena před složité dilema. Císař neměl nad Sparhawkem žádnou moc a žádat o něco muže, který měl stejné postavení jako prostý občan, by bylo nemyslitelné ponížení.

Situace v říši se den ode dne zhoršovala a zásah sira Sparhawka jsme potřebovali stále naléhavěji. Stejně naléhavá byla nutnost zachovat císařovu důstojnost. Řešení nakonec navrhl první tajemník Oscagne, nejlepší diplomat úřadu zahraničních věcí. Brilantní diplomatický manévr Jeho Excelence podrobněji probereme v následující kapitole.

Část první

Eosie

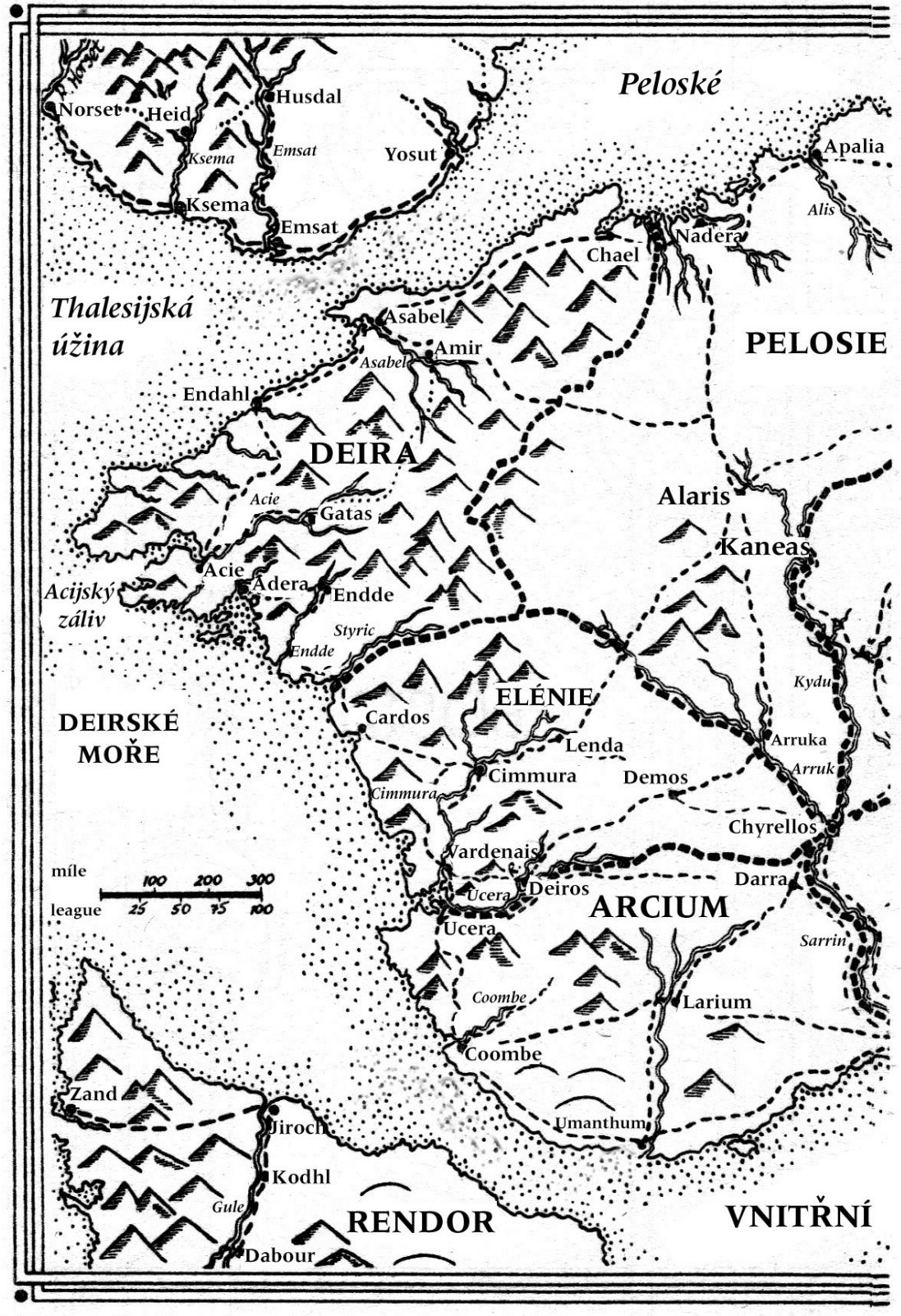
Peloské
Norset
Heid
Husdal
Ksema
Emsat
Yosut
Apalia
Alis
Nadera
Chael
Thalesijská úžina
Asabel
Amir
PELOSIE
Endahl
DEIRA
Alaris
Acie
Gatas
Kaneas
Acie
Adera
Endde
Acijský záliv
Styric
Kydu
ELÉNIE
DEIRSKÉ MOŘE
Cardos
Lenda
Arruka
Arruk
Cimmura
Demos
Chyrellos
Vardenais
Darra
míle
league
100 200 300
25 50 75 100
Deiros
ARCIUM
Sarrin
Larium
Coombe
Zand
Jiroch
Umanthum
Kodhl
Gule
RENDOR
VNITŘNÍ
Dabour

moře
EOSIE
Zemošské moře
Merjuk
Merjuk
MERJUSKY
Enota
Drocha
Aka
Aka
Venne
Vileta
Talis
Albak
Zemoch
Agnak
Paler
Veldos
ZÁLIV
Acra
Korakach
Vraden
Randerské jezero
Randera
ZEMOCH
Gana
Dorit
Lamorské jezero
LAMORKAND
Belach
Icar
Lamorka Sunda
Kadum
Moterra
Kadach
Ganda
Eblash
Ganu
Arnek
Verra
Verrské jezero
Onad
Harga
Cammorské jezero
Cammorie
Borrata
Lebros
CAMMORIA
Zenga
Geras
Madel
VNĚJŠÍ MOŘE
Miruscum
Lebros
Randkus
Sarrinium
Zahar
MOŘE
Cippria
SHELLY SHAPIRO '88

Kapitola první

Začínalo jaro a déšť s sebou ještě přinášel zbytky zimního chladu. Z noční oblohy se snášel jemný stříbřitý deštík a zahaloval cimmurské hranaté strážní věže. Kapky syčely v pochodních po stranách široké brány a kameny na silnici se černě leskly. K městu mířil osamělý jezdec. Byl zabalený v těžkém cestovním plášti a jel na vysokém chlupatém grošákovi s dlouhým nosem a prázdným zákeřným pohledem. Jezdec byl velký, jako bývají lidé se silnými těžkými kostmi a provazovitými šlachami místo masa. Měl černé hrubé vlasy a kdysi zlomený nos. Seděl na koni uvolněně, ale neztrácel zvláštní ostražitost, typickou pro cvičené válečníky.

Když zastavil v kruhu narudlého světla u východní brány, grošák ze sebe setřásl vodu.

Ze strážního domu vylezl vousatý strážný ve zrezivělém brnění a helmě a zeleném plášti, ležérně přehozeném přes jedno rameno, a tázavě se na jezdce podíval. Mírně se při tom kymácel.

„Jenom projíždím, sousede," řekl vysoký muž tiše a poodrhnul si kapuci pláště.

„Aha," pravil strážný, „to jste vy, princi Sparhawku. Nepoznal jsem vás. Vítejte doma."

„Děkuji," odvětil Sparhawk. Cítil z mužova dechu laciné víno.

„Mám poslat zprávu do paláce, že jste dorazil, Výsosti?"

„Ne. Nech je spát. Umím si koně odsedlat sám." Sparhawk nesnášel ceremonie, obzvlášť pozdě v noci. Sehnul se a podal strážnému malou minci. „Vrať se dovnitř, sousede. Když budeš stát na dešti, nastydneš." Pobídl koně a projel bránou.

Za městskou bránou se rozkládala chudá čtvrť s omšelými polorozpadlými domky, natěsnanými na sobě. Druhá patra se nakláněla nad mokrými ulicemi plnými odpadků. Sparhawk projel úzkou dlážděnou ulicí. Klapot ocelových podkov se rozléhal mezi domy. Noc s sebou přinesla vítr a vývěsní štíty nad pečlivě zabedněnými obchody v přízemí se houpaly na vrzajících rezavých hácích.

Z uličky vylezl pes, a protože neměl zřejmě nic lepšího na práci, začal důležitě štěkat. Sparhawkův kůň mírně otočil hlavu a věnoval mokrému čoklovi dlouhý chladný pohled, který věstil smrt. Hloupé psisko přestalo štěkat, stáhlo krysí ocas mezi nohy a přikrčilo se. Kůň po něm vyjel, pes zakňučel, vyjekl, otočil se a utekl. Sparhawkův kůň opovržlivě frkl.

„Dělá ti to dobře, Farane?" zeptal se Sparhawk grošáka.

Faran zahýbal ušima.

„Můžeme pokračovat?"

Na křižovatce neklidně plápolala pochodeň a v její načervenalé záři stála mladá, baculatá a úplně promáčená děvka v levných odraných šatech. Tvářila se rezignovaně, tmavé vlasy se jí lepily na hlavu a po tvářích jí stékala růž.

„Proč tu stojíš v tom dešti, Naween?“ zeptal se jí Sparhawk a zastavil koně.

„Čekala jsem na tebe, Sparhawku,“ pravila dívka čtverácky a upřela na něj drzý pohled.

„Nebo na někoho jiného?“

„Jistě. Jsem profesionálka, Sparhawku, ale pořád ti hodně dlužím. Nemohli bychom se už vyrovnat?“

Sparhawk otázku ignoroval. „Proč jsi na ulici?“

„Pohádali jsme se se Shandou,“ pokrčila rameny. „Rozhodla jsem se, že si půjdu po svém.“

„Nejsi dost zkažená, aby sis mohla vydělávat na ulici, Naween.“ Sparhawk sáhl do váčku na boku, vylovil pár mincí a dal jí je. „Tu máš. Najmi si pokoj někde v hospodě a pár dní tam zůstaň. Promluvím si s Platimem a uvidíme, jestli by pro tebe něco neměl.“

Dívka přimhouřila oči. „To nemusíš, Sparhawku. Umím se o sebe postarat.“

„Samozřejmě. Proto stojíš venku v dešti. Prostě mě poslechni, Naween. Na hádku je moc pozdě a moc mokro.“

„Teď už ti dlužím dvakrát, Sparhawku. Víš určitě, že...?“ nedokončila větu.

„Docela určitě, sestřičko. Jako bys nevěděla, že jsem teď ženatý.“

„No a?“

„Nic. Běž se někam schovat.“ Sparhawk pokračoval dál a vrtěl přitom hlavou. Měl Naween rád, ale ona se o sebe naprosto nedokázala postarat.

Projel přes tiché náměstí. Všechny obchody a stánky byly zavřené, dnes večer venku skoro nikdo nechodil a stejně by nebyly tržby. V myšlenkách se zatoulal před uplynulý měsíc a půl. V Lamorkandu s ním nikdo nechtěl mluvit. Arciprelát Dolmant byl moudrý muž, zběhlý v doktríně a církevní politice, ale bohužel netušil nic o tom, jak smýšlejí prostí lidé. Sparhawk se mu trpělivě snažil vysvětlit, že nemá cenu posílat pro informace církevního rytíře, ale Dolmant na tom trval a Sparhawk ho musel poslechnout. Kvůli tomu promarnil šest týdnů v ošklivých městech jižního Lamorkandu, kde se s ním nikdo nechtěl bavit o čemkoli vážnějším než o počasí. A jako by toho nebylo dost, Dolmant ze své vlastní chyby vinil jeho.

Vjel do temné postranní uličky, kde voda z okapů jednotvárně kapala na dlažbu, a všiml si, jak Faran napnul svaly.

„Promiň,“ zašeptal, „nedával jsem pozor.“ Někdo ho sledoval a Sparhawk cítil nepřátelství, které varovalo jeho koně. Faran byl válečný kůň a cit pro nepřátelství měl zřejmě přímo v krvi. Sparhawk zamumlal rychlé kouzlo ve styričtině a pod pláštěm nenápadně provedl příslušná gesta. Opatrně kouzlo vypustil, aby na sebe neznámého neupozornil.

Nepřítel nebyl Elén. Sparhawk to hned poznal. Zkoumal dál. Potom se zamračil. Bylo jich víc, a nebyli to ani Styrikové. Stáhl své myšlenky zpět a pasivně čekal, až se o jejich identitě dozví něco víc.

Náhle si s hrůzou uvědomil, že to nejsou lidé. Poposedl v sedle a sjel rukou k jílci meče.

Pak se pronásledovatelé ztratili a Faran se otřásl úlevou. Otočil ošklivou tlamu na svého jezdce a věnoval mu podezřívavý pohled.

„Neptej se mě, Farane," řekl mu Sparhawk. „Já také nevím."

Což nebyla tak docela pravda. Dotyk cizích myslí v temnotě mu něco vzdáleně připomněl a postavil před něj otázky, kterými se vůbec nechtěl zabývat.

* * *

U palácové brány se zastavil jen na chvíli, aby přísně nakázal vojákům, že nesmějí vzbudit celý palác, a potom vjel na nádvoří, kde sesedl.

Ze stáje vyšel do deště mladý muž. „Proč jsi nám nevzkázal, že se vracíš, Sparhawku?" zeptal se velice tiše.

„Protože nemám rád ceremonie a divoké oslavy uprostřed noci," odpověděl Sparhawk svému panošovi a stáhl si kapuci. „Proč jsi ještě vzhůru? Slíbil jsem tvé matce, že na tebe dohlédnu, abys měl dost odpočinku. Budu mít kvůli tobě potíže, Khalade."

„Snažíš se být vtipný?" zeptal se Khalad chraplavým, nevlídným hlasem a převzal Faranovy otěže. „Pojď dovnitř, Sparhawku. Jestli budeš stát na dešti, zrezneš."

„Jsi stejně příšerný jako tvůj otec."

„Je to náš rodinný rys." Khalad odvedl prince a jeho nevrlého válečného koně do stáje, kde voněla sláma a dvě lucerny vydávaly zlaté světlo. Khalad byl urostlý, měl hrubé černé vlasy a krátce zastřiženou černou bradku. Nosil těsné černé kožené kalhoty, boty a vestu bez rukávů, která mu odhalovala ramena a ruce. Na opasku mu visela těžká dýka a zápěstí mu obepínaly ocelové manžety. Byl vzhledem i chováním tolik podobný svému otci, že Sparhawk opět pocítil krátké bodnutí bolesti.

„Myslel jsem, že Talen přijede s tebou," řekl Khalad a začal odsedlávat Farana.

„Nastydl. Jeho matka – a tvoje – rozhodla, že v tomhle počasí nikam nepojede. Nemínil jsem se s nimi hádat."

„Moudré rozhodnutí," pravil Khalad a nepřítomně pleskl přes nos Farana, který se ho pokusil kousnout. „Jak se mají?"

„Vaše matky? Dobře. Aslade se pořád pokouší Elys vykrmit, ale moc se jí to nedaří. Jak jsi zjistil, že jsem ve městě?"

„Jeden z Platimových hrdlořezů tě viděl projíždět branou a poslal zprávu."

„Mělo mě to napadnout. Nevzbudil jsi moji ženu, že ne?"

„Těžko bych mohl, když před jejími dveřmi stojí Mirtai. Dej mi ten mokrý plášť, můj pane. Pověsím ho do kuchyně, aby uschl."

Sparhawk něco zamručel a sundal si promáčený plášť.

„Kroužkovou košili taky, Sparhawku," dodal Khalad, „než zrezne úplně."

Sparhawk přikývl, odepnul si meč a začal si stahovat kroužkovou košili.

„Jak pokračuje učení?"

Khalad nespokojeně zamlaskal. „Nenaučil jsem se zatím nic, co bych už nevěděl. Můj otec byl mnohem lepší učitel než ti v kapitule. Ten tvůj nápad prostě nefunguje, Sparhawku. Ostatní novicové jsou všichni šlechtici, a když jsme s bratry na cvičišti lepší, mají na nás vztek. Jen si děláme spoustu nepřátel." Zvedl z Faranova

hřbetu sedlo a odložil ho na přepážku vedlejšího stání. Na chvíli položil ruku na hřebcova záda, pak se sehnul, zvedl hrst slámy a začal ho čistit.

„Vzbuď některého čeledína, ať to udělá," zarazil ho Sparhawk. „Je v kuchyni ještě někdo vzhůru?"

„Myslím, že pekaři už vstali."

„Ať mi někdo připraví něco k jídlu. Od oběda uplynulo hodně času."

„Dobře. Co ti v Chyrellu tak dlouho trvalo?"

„Udělal jsem si malý výlet do Lamorkandu. Občanská válka se tam vymyká z rukou a arciprelát chtěl, abych se tam trochu porozhlédl."

„Měl jsi poslat zprávu své ženě. Už se chystala poslat Mirtai, aby tě našla." Khalad se zazubil. „Myslím, že si zase něco vyslechneš, Sparhawku."

„O tom nepochybuji. Je tu Kalten?"

Khalad přikývl. „Je tu lepší jídlo a nemusí se tu třikrát denně modlit. Kromě toho mám pocit, že se mu zalíbila jedna z komorných."

„To by mě nepřekvapilo. Stragen je tu také?"

„Ne. Musel kvůli něčemu zpátky do Emsatu."

„Tak vzbuď Kaltena. Ať se k nám přidá v kuchyni. Chci s ním mluvit. Za chvíli přijdu. Nejdřív se dojdu umýt."

„Nebude teplá voda, v noci se oheň neudržuje."

„Jsme vojáci boží, Khalade. Čeká se od nás, že budeme výjimečně odvážní."

„Zkusím si to zapamatovat, můj pane."

Voda v umývárně opravdu nebyla moc teplá, takže se tam Sparhawk zbytečně nezdržoval. Zabalil se do měkkého bílého pláště a šel ztemnělými chodbami paláce do kuchyně, kde na něj čekal Khalad a ospalý Kalten.

„Buď pozdraven, vznešený princi," pronesl Kalten suše. Siru Kaltenovi se probuzení uprostřed noci očividně příliš nezamlouvalo.

„Buď pozdraven, vznešený příteli z dětství vznešeného prince," odvětil Sparhawk.

„Tomu říkám příšerný titul," odpověděl Kalten kysele. „Co mi chceš tak důležitého, že to nepočká do rána?"

Sparhawk se posadil k jednomu stolu a pekař pokrytý bílými skvrnami před něj postavil tác s pečeným hovězím a horkým bochníkem chleba, právě vytaženým z pece.

„Díky, sousede," poděkoval mu Sparhawk.

„Kde jsi byl, Sparhawku?" zeptal se Kalten a posadil se ke stolu proti svému příteli. V jedné ruce držel láhev vína a ve druhé plechový hrnek.

„Sarathi mě poslal do Lamorkandu," odpověděl Sparhawk a utrhl si z bochníku kus chleba.

„Tvoje žena obrátila palác vzhůru nohama."

„Je hezké, že o mě má starost."

„Pro nás to moc hezké nebylo. Co Dolmant potřeboval v Lamorkandu?"

„Informace. Některým hlášením, která dostával, tak úplně nevěřil."

„Čemu nevěřil? Lamorkové se prostě oddávají své národní kratochvíli – občanské válce."

„Tentokrát to vypadá, že tam něco nehraje. Pamatuješ si hraběte Gerricha?"

„Toho, který nás nechal obklíčit na zámku barona Alstroma? Osobně jsem ho nepotkal, ale jeho jméno je mi povědomé."

„Vypadá to, že má prsty ve sporech v západním Lamorkandu a skoro všichni místní věří, že se mu zachtělo trůnu."

„No a?" Kalten si nabídl kus Sparhawkova bochníku. „Všichni lamorkandští baroni by se rádi viděli na trůnu. Proč to Dolmanta najednou tak zajímá?"

„Gerrich navazuje spojenectví za hranicemi Lamorkandu. Někteří z baronů z hranic s Pelosií jsou víceméně nezávislí na králi Sarosovi."

„V Pelosii jsou všichni nezávislí na Sarosovi. Saros ani není král. Pořád se jen modlí."

„Od božího vojáka to zní dost divně," zamumlal Khalad.

„Musíš brát v úvahu i takové věci," poučil ho Kalten. „Z nadměrného modlení měkne mozek."

„Každopádně," pokračoval Sparhawk, „jestli se Gerrichovi podaří vtáhnout pelosijské barony do hry o trůn krále Friedahla, bude muset Friedahl Pelosii vyhlásit válku. Církev už vede válku v Rendoru a Dolmantovi se představa druhé fronty příliš nezamlouvá." Na chvíli se odmlčel. „Ale narazil jsem ještě na něco jiného," dodal. „Vyslechl jsem rozhovor, který jsem slyšet neměl. Objevilo se v něm jméno Drychtnath. Víte o něm něco?"

Kalten pokrčil rameny. „Byl to národní hrdina Lamorků před nějakými třemi nebo čtyřmi tisíci lety. Říká se, že byl dvanáct stop vysoký, k snídani snědl každé ráno vola a vypil sud medoviny. Prý dokázal rozbíjet skály tím, že se na ně zamračil, a když natáhl ruku, zastavil slunce. Nicméně ty příběhy jsou možná trochu přehnané."

„Velmi vtipné. V té skupině, kterou jsem vyslechl, si říkali, že se Drychtnath vrátil."

„To by byl od něj podařený kousek. Podle toho, co vím, ho zabil jeho nejbližší přítel. Bodl ho do zad a pak mu kopím proklál srdce. Víš, jací Lamorkové jsou."

„Divné jméno," podotkl Khalad. „Co znamená?"

„Drychtnath?" Kalten se podrbal na hlavě. „Nejspíš něco hrůzostrašného. Lamorské matky svým dětem takové věci dělají." Vypil hrnek a obrátil nad ním láhev. Vyteklo pár kapek. „Budeme tu dlouho?" zeptal se. „Jestli tu budeme sedět celou noc, dojdu si pro další víno. Ale abych byl upřímný, Sparhawku, raději bych se vrátil do své vyhřáté postele."

„A k tvé rozehřáté komorné?" dodal Khalad.

„Je osamělá," pokrčil Kalten rameny. Potom se zatvářil vážně. „Jestli Lamorkové zase začínají mluvit o Drychtnathovi, znamená to, že se začínají cítit trochu stísněně. Drychtnath chtěl ovládnout svět, a kdykoli Lamorkové začnou opakovat jeho jméno, znamená to, že se začínají rozhlížet po trochu širším prostoru."

Sparhawk odsunul talíř.

„Je pozdě, teď už se tím nebudeme trápit. Vrať se do postele, Kaltene. Ty také, Khalade. Promluvíme si o tom zítra. Měl bych vykonat zdvořilostní návštěvu u své ženy," řekl a vstal.

„To je všechno?" podivil se Kalten. „Zdvořilostní návštěvu?"

„Zdvořilost má mnoho tváří, Kaltene."

Palácové chodby jen tlumeně ozařovaly svíce, rozestavěné daleko od sebe. Sparhawk tiše prošel kolem trůnního sálu ke královským pokojům. Mirtai jako obvykle podřimovala na židli vedle dveří. Sparhawk se zastavil a chvíli si tamulskou obryni prohlížel. Když měla obličej takhle uvolněný, byla neuvěřitelně krásná. Její kůže se ve světle svíce zlatě leskla a řasy měla tak dlouhé, že se dotýkaly tváří. Meč měla položený na klíně a rukou lehce svírala jílec.

„Nesnaž se kolem mě proplížit, Sparhawku," řekla, aniž by otevřela oči.

„Jak víš, že jsem to já?"

„Cítím tě. Vy Eléni pořád zapomínáte, že máte nosy."

„Jak bys mě mohla cítit? Právě jsem se umyl."

„Vím. Toho jsem si také všimla. Měl sis dát na čas a trochu si vodu ohřát."

„Občas mě udivuješ, víš to?"

„Není těžké tě udivit, Sparhawku." Otevřela oči. „Kde ses toulal? Ehlana už byla úplně zoufalá."

„Jak je jí teď?"

„Pořád stejně. Copak ji nikdy nenecháš vyrůst? Už mě nebaví být majetkem dítěte." Mirtai se pořád viděla jako otrokyně, majetek královny Ehlany. To jí ovšem nebránilo, aby nevládla královské rodině Elénie železnou pěstí a nerozhodovala, co je pro ni dobré a co ne. Velice rychle zmařila všechny královniny pokusy emancipovat ji se slovy, že je Atanka z Tamuli a její rasa se pro svobodu nehodí. Sparhawk s ní rozhodně souhlasil, protože si byl jistý, že kdyby Mirtai směla následovat své instinkty, dokázala by v krátké době vylidnit několik větších měst.

Mirtai elegantně vstala. Byla o dobré čtyři palce vyšší než Sparhawk, kterého se opět zmocnil podivný pocit, že se zmenšuje.

„Kde jsi byl tak dlouho?" zeptala se.

„Musel jsem jet do Lamorkandu."

„Byl to tvůj nápad? Nebo někoho jiného?"

„Poslal mě tam Dolmant."

„Vysvětli to Ehlaně hned na začátku. Když si bude myslet, že jsi tam jel sám od sebe, budete se hádat celé týdny a mně to leze na nervy." Vytáhla klíč od královské komnaty a věnovala mu přímý pohled. „Buď k ní hodně pozorný, Sparhawku. Hodně jsi jí chyběl a bude potřebovat nějaký hmatatelný důkaz tvé náklonnosti. A nezapomeňte zajistit dveře do ložnice. Tvoje dcera je na některé věci ještě moc malá." Odemkla dveře.

„Mirtai, je opravdu nutné, abys nás každou noc zamykala?"

„Ano, je. Nemohla bych usnout, kdybych si nebyla jistá, že se nikdo z vás nepotuluje po hradě."

Sparhawk vzdychl. „Ještě něco," dodal. „V Chyrellu byl Kring. Řekl bych, že se tu během několika dnů objeví, aby tě zase požádal o ruku."

„Už je na čase," usmála se Mirtai. „Od posledního pokusu uplynuly tři měsíce. Už jsem začínala mít podezření, že mě přestal milovat."

„Přijmeš někdy jeho nabídku?"

„Uvidíme. Běž vzbudit svou ženu, Sparhawku. Ráno tě pustím ven." Jemně ho prostrčila dveřmi a zamkla za ním. Sparhawkova dcera, princezna Danae, ležela stočená do klubíčka ve velkém křesle u ohně. Danae už bylo šest let. Měla velmi

tmavé vlasy a pleť bílou jako mléko, obrovské tmavé oči a malé růžové rtíky. Chovala se jako mladá dáma, velice vážně a dospěle. Přesto ji všude doprovázelo otlučené a otrhané hadrové zvířátko Rollo. Rolla princezna Danae podědila po matce. Na nohách měla Danae jako obvykle zelené skvrny od trávy.

„Jdeš pozdě, Sparhawku," přivítala otce úsečně.

„Danae," odpověděl Sparhawk, „víš, že bys mi neměla říkat jménem. Kdyby tě slyšela máma, začala by se vyptávat."

„Spí," pokrčila Danae rameny.

„Víš to jistě?"

Děvčátko mu věnovalo ostrý pohled. „Samozřejmě. Nechci udělat žádné chyby. Už jsem to takhle udělala mockrát. Kde jsi byl?"

„Musel jsem jet do Lamorkandu."

„Nenapadlo tě poslat mámě vzkaz? Posledních několik týdnů se s ní absolutně nedalo vydržet."

„Já vím. Už mi to řeklo hodně lidí. Netušil jsem, že budu pryč tak dlouho. Jsem rád, že jsi vzhůru. Možná bys mi mohla s něčím pomoct."

„Popřemýšlím o tom – když se budeš chovat hezky."

„Nech toho. Co víš o Drychtnathovi?"

„Byl to barbar, ale vzhledem k tomu, že to byl Elén, je to normální, řekla bych."

„Máš předsudky."

„Nikdo není dokonalý. Proč tě najednou zajímá tak dávná historie?"

„V Lamorkandu se povídá, že Drychtnath se vrátil. Lamorkandští brousí meče a tváří se u toho povzneseně. Co to znamená?"

„Drychtnath byl před několika tisíciletími jejich král. To bylo krátce poté, kdy jste vy Eléni objevili oheň a vylezli z jeskyní."

„Nech toho."

„Ano, tatínku. Drychtnath přinutil Lamorky jakž takž se sjednotit a pak je vyslal dobývat svět. Na Lamorky udělal obrovský dojem. Uctíval ovšem staré lamorské bohy a elénské církvi se představa pohana sedícího na trůně vládce celého světa příliš nelíbila. Nechala ho proto zavraždit."

„To by církev neudělala," opáčil Sparhawk suše.

„Chtěl jsi slyšet, jak to bylo? Nebo chceš vést teologickou hádku? Když Drychtnath zemřel, lamorští kněží vyvrhli pár kuřat a prohrábli se vnitřnostmi, aby z nich vyčetli budoucnost. To je opravdu odporný zvyk, Sparhawku. Nechutný." Otřásla se.

„Na mě nekoukej. Já jsem si ho nevymyslel."

„Ti ‚věštci', jak se jim říká, prohlásili, že Drychtnath se jednoho dne vrátí, aby dokončil své dílo a dovedl Lamorky k nadvládě nad celým světem."

„Chceš říct, že oni tomu opravdu věří?"

„Kdysi tomu věřili."

„Donesly se mi zvěsti, že někteří se zase vrací k uctívání starých pohanských bohů."

„To se dalo čekat. Když Lamork začne přemýšlet o Drychtnathovi, automaticky vytáhne ze skříně staré bohy. To je tak pošetilé. Copak není dost skutečných bohů?"

„Takže staří lamorští bohové nejsou skuteční?"

„Jistěže nejsou. Kam jsi dal rozum, Sparhawku?“

„Trollí bohové jsou skuteční. Jaký je mezi nimi rozdíl?“

„Velký, tati. Každé dítě to ví.“

„Proč se prostě nespokojím s tvým slovem? A proč se nevrátíš do postele?“

„Protože jsi mi ještě nedal pusu.“

„Omlouvám se. Myslel jsem na něco jiného.“

„Nezapomínej na důležité věci, Sparhawku. Chceš abych ti uchřadla?“

„Jistěže nechci.“

„Tak mi dej pusu.“

Sparhawk ji políbil. Voněla trávou a stromy, jako vždycky.

„Umyj si nohy,“ přikázal jí.

„A safra.“

„Chceš snad celý týden vysvětlovat matce, kde jsi přišla k těm skvrnám od trávy?“

„To je všechno?“ zaprotestovala. „Jedna skrovná hubička a pokárání, že mám špinavé nohy?“

Sparhawk se zasmál, zvedl ji a dal jí další pusu a pak ještě. Nakonec ji postavil na zem. „A teď utíkej.“

Danae trochu našpulila rty a pak vzdychla. Vyrazila k ložnici a za sebou táhla Rolla za jednu zadní nohu. „Nech mámu taky trochu vyspat,“ řekla ještě přes rameno, „a snažte se prosím být trochu potichu. Musíte vždycky nadělat tolik rámusu?“ Vrhla přes rameno rozpustilý pohled. „Proč jsi tak červený?“ zeptala se nevinně. Potom se zasmála, vstoupila do svého pokoje a zavřela za sebou dveře.

Sparhawk netušil, jestli jeho dcera chápe skutečný smysl svých poznámek, byl si však jistý, že aspoň jedna část její podivně vrstvené osobnosti jim rozumí velice dobře. Ujistil se, že západka na jejích dveřích je zavřená, a pak odešel do ložnice, ve které spal se svou ženou. Zavřel za sebou a zaklapl západku.

V krbu už žhnuly jen uhlíky, ale vydávaly ještě dost světla, aby Sparhawk viděl mladou ženu, která se stala středem jeho života. Světle plavé kadeře měla rozprostřené na polštáři a ve spánku vypadala velmi mladá a zranitelná. Stál u nohou postele a prohlížel si ji. V jejím obličeji ještě pořád viděl stopy malé holčičky, kterou kdysi trénoval a učil. Vzdychl. Ta vzpomínka v něm vždycky probouzela melancholickou náladu, protože ho upozornila na to, že je na ni opravdu moc starý. Ehlana by potřebovala mladšího muže, někoho méně onošeného a rozhodně hezčího. Napadlo ho, kde asi udělal chybu, kvůli které se do něj Ehlana zamilovala tak, že ji ani nenapadlo hledat někoho jiného. Nejspíš to bylo něco nenápadného, bezvýznamného. Kdo ví, jaký vliv může mít i to nejmenší gesto na jiné?

„Vím, že tam jsi, Sparhawku,“ řekla Ehlana, aniž by otevřela oči. Znělo to malinko rozzlobeně.

„Užíval jsem si krásný výhled.“ Lehký tón by možná mohl nadcházející nepříjemné chvíle odvrátit, ale moc v to nedoufal.

Královna otevřela šedé oči. „Pojď sem,“ poručila a natáhla k němu ruce.

„Vždycky jsem byl nejoddanější služebník Vaší Výsosti.“ Zazubil se na ni a popošel k boku postele.

„Skutečně?“ odpověděla, ovinula paže kolem jeho krku a políbila ho. Sparhawk jí polibek oplatil a chvíli v tom pokračovali.

„Myslíš, že bychom si mohli hubování nechat na ráno, lásko?“ zeptal se. „Jsem dost unavený. Co kdybychom si teď odbyli líbání a ty ostatní věci, a vynadat mi můžeš později.“

„Abych mezitím změkla? To by se ti líbilo. Šetřila jsem si na tuhle chvíli spoustu věcí, které ti řeknu.“

„Dokážu si to představit. Dolmant mě poslal do Lamorkandu, abych se na něco podíval. Trvalo mi to trochu déle, než jsem si představoval.“

„To není fér, Sparhawku,“ obvinila ho.

„Nerozumím ti.“

„To jsi ještě neměl říkat. Měl jsi čekat, až budu požadovat vysvětlení, a pak mi ho teprve dát. Teď jsi to zkazil.“

„Dokážeš mi odpustit?“ Sparhawk nasadil kajícný výraz a políbil ji na krk. Už věděl, že jeho žena tyhle malé hry zbožňuje.

Ehlana se zasmála a políbila ho. „Rozmyslím si to.“ Sparhawk si pomyslel, že ženská část jeho rodiny je hodně přítulná. „No dobře,“ řekla, „když už jsi to zkazil, tak mi můžeš rovnou říct, co jsi tam dělal a proč jsi mi neposlal zprávu, že se zdržíš.“

„Politika, lásko. Znáš Dolmanta. Lamorkand je na pokraji výbuchu. Sarathi chtěl profesionální posouzení, ale nepřál si, aby se vědělo, že jsem přijel na něčí příkaz. Nechtěl, aby se o tom cokoli povídalo.“

„Myslím, že je načase, abych si se ctěným arciprelátem promluvila,“ řekla Ehlana. „Zřejmě zapomíná, kdo jsem.“

„Nedoporučoval bych to, Ehlano.“

„Nebudu se s ním hádat, miláčku. Jenom mu připomenu, že by měl dbát na slušné chování. Než začne mému manželovi něco rozkazovat, musí se zeptat. Trochu už mě jeho císařské arciprelátstvo nebaví, tak ho naučím slušnému chování.“

„Mohl bych se dívat? To bude určitě úžasný rozhovor.“

„Sparhawku,“ podívala se na něj Ehlana přísně, „jestli se chceš vyhnout oficiálnímu pokárání, budeš muset urychleně podniknout kroky, kterými by sis mě udobřil.“

„Právě jsem se k tomu dostával,“ odpověděl Sparhawk a objal ji pevněji.

„Ale že ti to trvalo,“ vydechla Ehlana.

* * *

Bylo o něco později a mrzutost elénské královny se skoro rozplynula. „Co jsi zjistil v Lamorkandu, Sparhawku?“ zeptala se a ospale se protáhla. Nikdy nepřestávala tak úplně myslet na politiku.

„V západním Lamorkandu to vře. Mají tam hraběte – jmenuje se Gerich. Byl spolu s Martelem namočený v jednom z těch složitých plánů, které měly během voleb držet vojenské řády dál od Chyrellu.“

„To o jeho charakteru hodně vypovídá.“

„Možná, ale Martel uměl velice dobře manipulovat lidmi. Vyprovokoval malou válku mezi Gerrichem a bratrem patriarchy Ortzela. Tažení ovšem hraběti trochu rozšířilo obzory. Začal pošilhávat po trůnu.“

„Chudák Freddie,“ vzdychla Ehlana. Král Friedahl z Lamorkandu byl její vzdálený bratranec. „Neměl jsi mi dávat jeho trůn. Proč by to ale mělo zajímat církev?

Freddie má armádu dost velkou na to, aby si poradila s jedním ambicióznějším hrabětem."

„Není to tak jednoduché, lásko. Gerrich uzavíral spojenectví s několika dalšími šlechtici ze západního Lamorkandu. Dal dohromady armádu skoro tak velkou jako královu, a jednal s pelosijskými barony z okolí jezera Venue."

„S těmi loupežníky," pronesla Ehlana opovržlivě. „Ty si může koupit každý."

„Jsi v politických poměrech tamního kraje dobře zběhlá, Ehlano."

„V podstatě musím, Sparhawku. Pelosia sousedí s našimi severovýchodními hranicemi. Ohrožuje nás to nějak?"

„Zatím ne. Gerricha zajímá hlavní město na východě."

„Možná bych měla Freddiemu nabídnout spojenectví," zamyslela se královna. „Kdyby vypukla válka, mohla bych si ukousnout pěkný kousek jihozápadní Pelosie."

„Dostáváme teritoriální choutky, Vaše Veličenstvo?"

„Dnes ne, Sparhawku," odpověděla. „Dnes mě zajímají jiné věci." Znovu se po něm natáhla.

* * *

Bylo ještě o něco později, skoro svítalo. Ehlanin pravidelný dech Sparhawkovi prozradil, že královna spí. Vylezl z postele a šel k oknu. Léta vojenského výcviku mu kázala každé ráno před úsvitem zkontrolovat počasí.

Déšť polevil, ale místo něj začal foukat vítr. Byl začátek jara a ještě několik týdnů se nedalo čekat pěkné počasí. Sparhawk byl rád, že už je doma, protože probouzející se den nevypadal moc slibně. Zadíval se na pochodně, jejichž plameny se míhaly ve větru na nádvoří.

Jeho myšlenky, jak měly za špatného počasí ve zvyku, se zatoulaly zpět k létům, která strávil v prosluněném městě Jirochu na suchém severním pobřeží Rendoru. Ženy, zahalené v černých šatech a závojích, chodily v ocelově šedých ránech ke studni, a jedna z nich, Illias, trávila jeho noci tím, čemu říkala láska. Noc v Cipprii, kdy ho Martelovi vrahové málem připravili o život, si však nepamatoval. S Martelem už si to vyřídil v Azashově chrámu v Zemochu, neměl tedy důvod si pamatovat ani ohradu v Cipprii, ani zvuk klášterních zvonů, které k němu volaly skrz temnotu.

Pořád se nemohl zbavit onoho chvilkového pocitu, že ho někdo sleduje, který ho přepadl v úzké uličce na cestě do paláce. Dělo se něco, čemu nerozuměl, a přál si, aby si o tom co nejdříve mohl promluvit se Sephrenií.

Kapitola druhá

„Vaše Výsosti," protestoval hrabě z Lendy, „nemůžete s arciprelátem jednat tímto způsobem." Lenda se zlobil nad listem papíru, který mu královna právě podala. „Nařkla jste ho snad ze všeho možného kromě toho, že je ničema a zloděj."

„Na to jsem zapomněla?" podivila se Ehlana. „Já jsem tak nepozorná." Setkali se v poradní síni s modrým kobercem, kde se takhle ráno obvykle setkávali.

„Nemohl bys jí domluvit, Sparhawku?" zaprosil Lenda.

„Ale Lendo," zasmála se Ehlana a věnovala starému muži úsměv, „to je jen koncept. Psala jsem ho trochu rozčilená."

„Trochu?"

„Vím, že ten dopis nemůžeme odeslat v téhle podobně, můj milý Lendo. Jen jsem chtěla, abys věděl, jak se na tu záležitost dívám, než ji přepíšeme do diplomatického jazyka. Důležité je, že Dolmant začíná překračovat hranice. Je arciprelát, ne císař. Církev má už tak moc velký vliv na světské záležitosti, a jestli někdo Dolmantovi nepřistřihne křidélka, nebudou všichni eosijští panovníci o moc víc než jeho vazalové. Je mi to líto, pánové. Jsem věrnou dcerou církve, ale nekleknu si před Dolmantem a nehodlám od něj přijmout svou korunu při nějakém naparáděném obřadu, který nemá za úkol nic jiného než mě ponížit." Sparhawka politická vyspělost jeho ženy překvapila. Mocenská struktura eosijského kontinentu odjakživa stála na poměrně jemné rovnováze mezi autoritou církve a mocí jednotlivých králů. Když byla rovnováha narušena, hned se něco pokazilo.

„Její Výsost má pravdu, Lendo," pravil zamyšleně. „Eosijská království nebyla během uplynulé generace moc silná. Aldreas byl..." hledal správné slovo.

„Nešika," zhodnotila jeho žena suše svého otce.

„Až tak bych to neřekl," zamumlal Sparhawk. „Wargun je nevypočitatelný, Soros je hysterický pámbíčkář, Obler je starý a Friedahl vládne jen se strpěním svých baronů. Za Dregose rozhodují jeho příbuzní, král Brisant z Cammorie je prostopášník a jméno stávajícího krále Rendoru ani neznám."

„Ogyrin," doplnil Kalten. „Ne že by to bylo důležité."

„Každopádně," pokračoval Sparhawk, ponořil se hlouběji do křesla a zamyšleně si mnul tvář, „v té samé době jsme měli v hierokracii velmi schopné kněží, Cluvonova neschopnost dodala patriarchům odvahu udělat se pro sebe. Kdybys měla neobsazený trůn, rozhodně by se na něj našli horší kandidáti než Emban – nebo Ortzel – nebo Bergsten, dokonce i Annias je velmi zběhlý v politice. Když králové slábnou, církev sílí – někdy až moc."

„Jen to řekni, Sparhawku," zavrčel Platime. „Snažíš se říct, že bychom měli církvi vyhlásit válku?"

„Ještě ne, Platime. I když si ten nápad necháme v zásobě. Domnívám se, že teď bychom měli začít do Chyrellu vysílat nějaké signály. A proč by to nemohla udělat naše královna. Po tom, jak během Dolmantova zvolení splašila hierokracii, bych řekl, že budou velice dobře naslouchat všemu, co řekne. Nevím, jestli bych její dopis nějak zvlášť uhlazoval, Lendo. Podíváme se, jestli dokážeme upoutat jejich pozornost."

Lendovi svítily oči. „Takhle by se ta hra měla hrát, přátelé," pravil nadšeně.

„Chápete, že Dolmant si možná neuvědomil, že překračuje hranici," poznamenal Kalten. „Možná poslal Sparhawka do Lamorkandu jako prozatímního preceptora Pandionského řádu a zcela zapomněl na fakt, že je také manžel královny. Sarathi toho teď má hodně."

„Jestli je tak roztržitý, nemá na arciprelátském trůně co dělat," nesouhlasila Ehlana a přimhouřila oči, což vždycky znamenalo nebezpečí. „Chci, aby jasně pochopil, že se dotkl mých citů. Překoná se, aby to zase vyžehlil, a možná bych toho dokázala využít, abych získala vévodství severně od Vardenais. Lendo, můžeme nějak zakázat lidem, aby odkazovali svůj majetek církvi?"

„Je to dlouholetý zvyk, Výsosti."

„Já vím, ale jejich půda původně patřila koruně. Neměli bychom spolurozhodovat o tom, kdo ji zdědí? Je přece logické, že majetek šlechtice, který zemře bez dědice, získám zpátky já, ale pokaždé, když se v Elénii vyskytne nějaký bezdětný šlechtic, začne kolem něj církev poletovat jako sup a snaží se ho přesvědčit, aby jim své pozemky daroval."

„Seber pár titulů," navrhl Platime. „Vydej zákon, podle kterého si člověk bez dědice nesmí nechat svůj majetek."

„Aristokracie by se okamžitě vzbouřila," zasípal Lenda.

„Od toho máme armádu," pokrčil rameny Platime, „aby hasila ohně. Něco ti řeknu, Ehlano, vydej zákon a já zařídím několik velmi veřejných a velmi nehezkých nehod pro ty, kteří budou ječet nejhlasitěji. Aristokraté nejsou moc bystří, ale nakonec jim to dojde."

„Myslíš, že by to šlo udělat?" zeptala se Ehlana hraběte z Lendy.

„Doufám, že o tom Vaše Výsost skutečně neuvažuje."

„Něco udělat musím, Lendo. Církev mi ukusuje království akr po akru, a jakmile jí nějaké pozemky spadnou do chřtánu, jsou navždycky zproštěné daně." Odmlčela se. „Tímhle způsobem by se dala upoutat pozornost církve, jak navrhoval Sparhawk. Co kdybychom napsali návrh nějakého nemístně represivního zákona a ‚náhodou' nechali kopii padnout do rukou nějakého průměrně významného duchovního. Jistě nikdo nepochybujete o tom, že ho Dolmant bude mít v rukou, ještě než uschne inkoust."

„To je opravdu bezskrupulózní, královno," řekl Lenda.

„Jsem ráda, že souhlasíš, můj pane." Rozhlédla se. „Ještě něco, pánové?"

„V horách poblíž Cardosu operují bez povolení nějací lupiči, Ehlano," zavrčel Platime.

Mohutný Platime s černým plnovousem seděl s nohama na stole. U lokte mu stála láhev s vínem a pohár. Kabátec měl zmačkaný a plný skvrn od jídla, a rozcu-

chané vlasy mu visely přes čelo a skoro zakrývaly oči. Platime postrádal schopnost používat oficiální tituly, ale královna se na tom rozhodla nebazírovat.

„Bez povolení?“ ozval se Kalten pobaveně.

„Víš dobře, co myslím,“ zavrčel Platime. „Nemají od rady zlodějů povolení v tom kraji krást, a porušují všechna pravidla. Nemám to potvrzené, ale pravděpodobně jde o bývalé nohsledy primase cimmurského. Tam jsi udělala chybičku, Ehlano. Měla jsi počkat, až je budeš mít pod zámkem, a pak je teprve postavit mimo zákon.“

„No dobrá,“ pokrčila královna rameny. „Nikdo není dokonalý.“

Ehlanin vztah k Platimovi byl zvláštní. Věděla, že Platime nedokáže dát dohromady zdvořilé formulky, kterými spolu mluví šlechta, a tak ho nechala mluvit stylem, který by ji od kohokoli jiného urazil. Platime se i přes všechny své chyby stával nadaným, téměř dokonalým rádcem, a Ehlana si jeho rad velmi vážila.

„Nepřekvapuje mě, že Anniasovi staří kumpáni se v nouzi dali na přepadání pocestných. Byli to lotři už od začátku. V horách však odjakživa bývali lupiči, o bandu víc nebo méně, to snad není žádný rozdíl.“

„Ehlano,“ vzdychl Platime, „jsi stejná jako moje mladší sestra, ale občas jsi opravdu vedle. Povolený lupič zná pravidla. Ví, které pocestné může přepadat nebo zabíjet a které musí nechat na pokoji. Nikoho příliš nevzrušuje, když nějaký vykrmený kupec přijde o měšec a o krk, ale kdyby v horách našli mrtvého vládního úředníka nebo vysoce postaveného šlechtice, příslušné orgány by musely alespoň předstírat, že dělají svou práci. Taková pozornost nám velice kazí obchody. Zcela nevinní zločinci končí v žaláři a na šibenici. Práce lupiče není pro amatéry. A ještě je tu jeden problém. Ti bandité tvrdí místním lidem, že ve skutečnosti nejsou lupiči, ale vlastenci, kteří se bouří proti krutému tyranovi – to znamená proti tobě, moje milá. Lidé jsou vždycky dost nespokojení na to, aby takové myšlenky přijali za své. Vy aristokrati se nemáte proč míchat do zločinu. Vždycky se zabýváte jen politikou.“

„Ale můj drahý Platime,“ řekla Ehlana mile. „Já myslela, že to víš. Politika je zločin.“

Tlustý Platime zařval smíchy. „Já tu holku miluju,“ sdělil ostatním. „O nic se neboj, Ehlano. Pokusím se do jejich bandy dostat své lidi, a až se vrátí Stragen, dáme hlavy dohromady a vymyslíme, jak se jich zbavit.“

„Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout,“ přikývla Ehlana a vstala. „Jestli je to všechno, pánové, mám schůzku se svým krejčím.“ Rozhlédla se. „Jdeš se mnou, Sparhawku?“

„Hned,“ odpověděl. „Chci si promluvit s Platimem.“

Královna kývla a zamířila ke dveřím.

„Co bys rád, Sparhawku?“ zeptal se Platime.

„Včera, když jsem přijel do města, jsem potkal Naween. Šlape na ulici.“

„Naween? To je nesmysl! Většinou si za to stejně zapomene vzít peníze.“

„To jsem jí také říkal. Rozešly se se Shandou, a stála na rohu poblíž východní brány. Poslal jsem ji do hospody, aby tam nestála v dešti. Nenašlo by se pro ni něco?“

„Podívám se, co pro ni můžu udělat,“ slíbil Platime. Ehlana ještě neodešla z místnosti a Sparhawk občas zapomínal, jak bystré má uši.

„Kdo je ta Naween?“ zeptala se malinko napjatým hlasem.

„Jedna děvka,“ pokrčil rameny Platime, „Sparhawkova přítelkyně.“

„Platime,“ vyděsil se Sparhawk.

„A ne snad?“

„To sice ano, ale když to řekneš takhle...“ Sparhawk marně hledal správná slova.

„Aha. Tak jsem to nemyslel, Ehlano. Pokud vím, tvůj manžel je ti naprosto věrný. Naween je štětka. Je to její práce, ale nemá nic společného s jejím přátelstvím – ne že by tedy Sparhawkovi nedělala návrhy – ale ona je dělá každému. Je to velmi štědré děvče.“

„Prosím, Platime,“ zasténal Sparhawk, „přestaň se mě snažit hájit.“

„Naween je hodná holka,“ pokračoval Platime ve snaze vysvětlit to Ehlaně. „Pracuje tvrdě, o své zákazníky se dobře stará, a platí daně.“

„Daně?“ vyjekla Ehlana. „Chceš říct, že moje vláda podporuje takové věci? Legalizuje je tím, že za ně vybírá daně?“

„Spadla jsi z měsíce, Ehlano? Jistěže platí daně. Všichni platíme daně. Lenda na to dohlíží. Naween jednou pomohla Sparhawkovi, když jsi byla nemocná. Hledal Kragera a ona mu pomohla. Jak jsem řekl, nabízela mu i další služby, ale odmítl ji. Je pravda, že ji tím zklamal.“

„Budeme si o tom muset důkladně promluvit, Sparhawku,“ pronesla Ehlana zlověstně.

„Jak si Tvoje Výsost přeje,“ vzdychl Sparhawk a královna s ledovým výrazem opustila místnost.

„Ona toho o skutečném světě moc neví, viď, Sparhawku?“

„Vyrostla v paláci.“

„Myslel jsem, že jsi ji vychovával ty.“

„To je pravda.“

„Tak to můžeš vyčítat jen sám sobě. Zavolám si Naween a všechno jí to vysvětlím.“

„Zbláznil ses?“

* * *

Druhý den přijel z Demosu Talen a vjel na nádvoří se sirem Beritem. Sparhawk a Khalad se s nimi potkali u dveří do stáje. Královnin manžel se snažil nějakou dobu držet z Ehlanina dohledu, dokud její zvědavost ohledně Naween nevyprchá. Talen měl červený nos a oteklé oči. „Myslel jsem, že zůstaneš na statku, dokud se nevyléčíš z nastydnutí,“ podivil se Sparhawk.

„Už jsem tu péči nemohl vydržet,“ řekl Talen a sesedl z koně. „Jedna matka stačí, ale já a moji bratři teď máme dvě. Myslím, že už se nikdy nebudu moct podívat na další misku slepičí polévky. Zdravím, Khalade.“

„Talene,“ zamručel Sparhawkův panoš. Přeměřil si svého nevlastního bratra kritickým okem. „Tvoje oči vypadají strašně.“

„A to bys je měl vidět z mé strany.“

Talenovi bylo kolem patnácti a procházel zrovna jedním z těch období. Sparhawk si byl poměrně jistý, že mladý zloděj během posledního měsíce a půl vyrostl o tři palce. Z rukávů kabátce mu čouhal pořádný kus paže a zápěstí.

„Myslíš, že mi kuchaři dají něco k jídlu?“ zeptal se chlapec. Následkem prudkého růstu jedl prakticky nepřetržitě.

„Mám pro tebe nějaké papíry, které potřebuji podepsat, Sparhawku,“ ozval se Berit. „Není to naléhavé, ale řekl jsem si, že pojedu s Talenem.“ Berit měl na sobě kroužkovou košili a u pasu připnutý široký meč. Jeho nejoblíbenější zbraní však zůstávala těžká válečná sekera, pověšená u sedla.

„Pojedeš zpátky do kapituly?“ zeptal se ho Khalad.

„Pokud pro mě Sparhawk nemá nějaký úkol.“

„Tak pojedu s tebou. Sir Clart nám chce odpoledne dát pár lekcí s kopím.“

„Co kdybys ho prostě párkrát vyhodil ze sedla?“ navrhl Berit. „Pak ti dá pokoj. Víš, že bys to dokázal. Jsi už lepší než on.“

Khalad pokrčil rameny. „Poranilo by to jeho city.“

„A také žebra, ramena a záda,“ zasmál se Berit.

„Nehodí se, abych překonal svého cvičitele,“ řekl Khalad. „Ostatní nováčci už jsou trochu zoufalí z toho, o kolik jsme s bratry lepší než oni. Snažili jsme se jim to vysvětlit, ale jsou nějak přecitlivělí z toho, že nejsme urození. Víš, jak to chodí.“ Tázavě se podíval na Sparhawka. „Budeš mě dnes odpoledne potřebovat, můj pane?“

„Ne. Běž trochu pomačkat brnění siru Clartovi. Má o svých schopnostech přehnané mínění. Dej mu lekci z pokory.“

„Mám hrozný hlad, Sparhawku,“ zakňučel Talen.

„Dobrá. Půjdeme se podívat do kuchyně.“ Sparhawk se na svého mladého přítele kriticky podíval. „A potom asi budeme muset zase poslat pro krejčího. Rosteš jako plevel.“

„Já za to nemůžu.“

Khalad si začal sedlat koně a Sparhawk s Talenem šli do paláce hledat něco k snědku. Asi o hodinu později vstoupili do královského pokoje a našli tam Ehlanu, Mirtai a Danae, jak sedí u ohně. Ehlana listovala nějakými dokumenty, Danae si hrála s Rollem a Mirtai si brousila jednu ze svých dýk.

„Ale,“ řekla Ehlana a zvedla hlavu od papírů. „Není to můj milovaný královský choť a moje zatoulané páže?“

Talen se uklonil a pak hlasitě popotáhl. „Použij kapesník,“ pokárala ho Mirtai.

„Ano, madam.“

„Jak se mají vaše matky?“ zeptala se mladíka Ehlana. Všichni, možná nevědomky, používali množné číslo, když mluvili s Talenem a jeho nevlastními bratry. Ostatně to vlastně odpovídalo skutečnosti. Aslade a Elys opatrovaly pět Kurikových synů nestranně a s láskou.

„Až moc dobře, má královno,“ odvětil Talen. „Stonat u nich není dobrý nápad. Během posledního týdne jsem dostal snad všechny léky proti nachlazení, které existují.“ Kdesi od jeho břicha se ozval podezřelý kvičivý zvuk.

„To byl tvůj žaludek?“ zeptala se Mirtai. „Už máš zase hlad?“

„Ne. Právě jsem se najedl. Nejspíš vydržím sytý nejméně patnáct minut.“ Talen sáhl jednou rukou za kabátec. „Ta mrška byla tak potichu, že jsem na ni skoro zapomněl.“ Přistoupil k Danae, která své hračce zavazovala pod bradou tkaničky malého čepečku. „Přinesl jsem ti dárek, princezno.“ Děvčátko se rozzářilo. Odložilo

Rolla a netrpělivě čekalo. „Ale žádné pusinky," dodal Kalten. „Obyčejné ‚děkuji' bude stačit. Jsem nastydlý a nechci, abys to chytila."

„Co jsi mi přinesl?" zeptala se dychtivě.

„Jen takovou maličkost, kterou jsem našel pod keřem na silnici. Je trochu mokrá a zablácená, ale mělo by stačit ji osušit a vykartáčovat. Není to nic drahého, ale napadlo mě, že by se ti to mohlo líbit – aspoň trošku," hrál Talen, seč mu síly stačily.

„Ukážeš mi to, prosím?" zaprosila Danae.

„Jistě." Talen sáhl pod kabátec, vytáhl trochu pomačkané šedé kotě a posadil ho na podlahu před princeznu. Kotě mělo hnědošedé pruhy, rozčepýřený ocas, velké uši a modré oči, které se zvědavě rozhlížely. Udělalo opatrný krok směrem ke své nové paní. Danae radostně zapištěla, zvedla ho a přitiskla si ho na tvář. „Ta je krásná!" vykřikla.

„Závěsy to mají spočítané," vzdychla rezignovaně Mirtai. „Koťata pořád šplhají po závěsech."

Talen se zkušeně vyhnul Sparhawkově jásající dceři. „Jsem nastydlý, Danae," varoval ji. „Nezapomínej na to."

Sparhawk věděl, že jeho dcera bude postupně stále šikovnější a časem se Talenovi už nebude dařit vyhýbat jejím projevům náklonnosti. Kotě bylo pouhé gesto, náhlý impuls, nad kterým Talen nijak zvlášť nepřemýšlel. Přesto definitivně zpečetilo jeho osud. Před pár dny Sparhawk přemýšlel, kde udělal chybu, která k němu navždy připoutala pozornost jeho nynější ženy. Uvědomil si, že to rozcuchané kotě je Talenova chyba – nebo aspoň jedna z nich. Sparhawk v duchu pokrčil rameny. Talen bude dobrý zeť, až si ho Danae vycvičí.

„Nevadí vám to, Výsosti?" zeptal se Talen královny. „Může mít princezna kotě?"

„Není na takovou otázku už trochu pozdě, Talene?" odvětila Ehlana.

„Nevím," odpověděl Talen drze. „Myslel jsem, že jsem ji načasoval správně."

Ehlana se podívala na svou dceru, která si tiskla kočku k obličeji. Všechny kočky jsou rozené prospěchářky. Kotě poklepalo na dívčinu tvář měkkou tlapkou a pak se přitulilo. Koťata jsou výborní tuliči. „Jak bych mohla říct ne, když už jsi jí to kotě dal, Talene?"

„To by bylo dost těžké, že ano, Výsosti?" Chlapec hlasitě popotáhl.

Mirtai vstala, odložila dýku a přistoupila k Talenovi. Natáhla ruku a Talen ucukl. „Nech toho," pokárala ho Mirtai. Položila mu ruku na čelo. „Máš horečku."

„Schválně jsem si ji nepřivolal."

„Měli bychom ho poslat do postele, Mirtai," řekla Ehlana a vstala z křesla.

„Nejdřív by se měl vypotit," děla obryně. „Vezmu ho do koupelny a budu ho chvíli napařovat." Popadla Talena za ruku.

„Přece se mnou nepůjdeš do koupelny!" protestoval chlapec a zrudl.

„Buď zticha," poručila Mirtai. „Pošli někoho do kuchyně, Ehlano. Ať připraví hořčičnou placku a uvaří slepičí polévku. Až ho přivedu z koupelny, dáme mu placku na hrudník, strčíme ho do postele a nalijeme do něj polévku."

„Ty je necháš, aby mi takhle ubližovaly, a nic neuděláš, Sparhawku?" zaprosil Talen.

„Rád bych ti pomohl, příteli," odpověděl Sparhawk, „ale musím myslet na vlastní zdraví."

„Radši bych umřel," zasténal Talen, když ho Mirtai táhla z místnosti.

* * *

Stragen a Ulath přijeli z Emsatu před několika dny a okamžitě byli uvedeni do královských komnat. „Tloustneš, Sparhawku," řekl Ulath neomaleně a sundal si helmu se zlobřími rohy.

„Pár liber jsem nabral," připustil Sparhawk.

„Blahobyt," zamručel Ulath nespokojeně.

„Jak se má Wargun?" zeptala se Ehlana rozložitého blonďatého Thalesijce.

„Zbláznil se," odpověděl Ulath smutně. „Zamknuli ho v západním křídle paláce. Většinu času tráví nepříčetným řáděním."

Ehlana vzdychla. „Měla jsem ho celkem ráda – když byl střízlivý."

„Pochybuji, že jeho syn by se ti líbil stejně, Výsosti," pravil Stragen suše. Stragen byl zloděj jako Platime, ale měl mnohem lepší vychování.

„Nikdy jsem ho nepotkala," řekla Ehlana.

„Až se budeš příště modlit, poděkuj za to, Výsosti. Jmenuje se Avin – krátké a bezvýznamné jméno pro malého a bezvýznamného muže. Nevypadá moc slibně."

„Je to opravdu tak špatné?" zeptala se Ehlana Ulatha.

„S Avinem Wargunssonem? Stragen to říká ještě slušně. Avin je malý mužík, který se většinu času snaží jen o to, aby ho lidé nepřehlédli. Když zjistil, že sem jedu, zavolal si mě do paláce a dal mi královské sdělení, které vám mám předat. Strávil dvě hodiny tím, že se na mě snažil udělat dojem."

„A udělal?"

„Ani trochu." Ulath sáhl do kabátu a vyndal složený a zapečetěný list pergamenu.

„Co tam je?" zeptala se královna.

„Nevím. Nečtu cizí poštu. Hádám, že je tam nějaké závažné sdělení o počasí. Avin Wargunsson se zoufale bojí, že na něj ostatní zapomenou, takže každý, kdo opouští Emsat, má plnou náruč královských pozdravů."

„Jaká byla cesta?" zeptal se Sparhawk.

„Musím říct, že cestování po moři v tuhle roční dobu moc nedoporučuji," odpověděl Stragen a pohled jeho ledově modrých očí ztvrdl. „Chci si promluvit s Platimem. V horách za Cardosem nás s Ulathem přepadli nějací bandité. Bandité by měli být vychovanější."

„Nejsou to profesionálové," informoval ho Sparhawk. „Platime o nich ví a chystá se podniknout kroky. Měli jste nějaké potíže?"

„My ne," pokrčil Ulath rameny. „Ale ti amatéři nedopadli moc dobře. Pět z nich zůstalo ležet v příkopu a ti ostatní si na poslední chvíli vzpomněli, že mají nějakou důležitou práci jinde." Šel ke dveřím a podíval se do haly. Pak dveře zavřel a ostražitě se rozhlédl. „Jsou tu někde v okolních místnostech sloužící nebo jiní lidé, Sparhawku?" zeptal se.

„Jen Mirtai a naše dcera."

„To je v pořádku. Těm můžeme určitě věřit. Poslal mě Komier, abych ti vyřídil, že Avin Wargunsson se v Lamorkandu setkal s hrabětem Gerrichem. Gerrich usiluje o trůn krále Friedahla a Avin není moc bystrý. Nemá dost soudnosti, aby se od sporů uvnitř Lamorkandu držel dál. Komier si myslí, že možná uzavřeli nějaké tajné spojenectví. Patriarcha Bergsten veze stejnou zprávu do Chyrellu."

„Dolmanta za chvíli hrabě Gerrich začne rozčilovat, jestli si nedá pozor," řekla Ehlana. „Pokaždé když se někde objeví, se snaží navazovat spojenectví, přitom ví, že je to porušení pravidel. Lamorské občanské války by neměly ovlivňovat naše království."

„To je skutečné pravidlo?" zeptal se jí Stragen nedůvěřivě.

„Jistě. Platí už tisíc let. Kdyby lamorští baroni měli volnost v navazování vztahů se šlechtici z ostatních království, topil by se kontinent každých deset let ve válce. Přesně tak to bývalo, než se do věci vložila církev a zarazila jim to."

„A to sis myslel, že naše společnost má složitá pravidla," zasmál se Stragen na Platima.

„Tohle je něco jiného, mylorde Stragene," pravila Ehlana povýšeně. „Naše zvláštnosti vycházejí z politiky státu. Vaše jsou výsledkem obyčejného zdravého rozumu. To je obrovský rozdíl."

„Už to chápu."

Když k tomu došlo, Sparhawk zrovna všechny tři sledoval, takže nebyl na pochybách, že stejně jako on pocítili podivný chlad a na samém okraji zorného pole zahlédli nenápadný záblesk temnoty.

„Sparhawku!" vykřikla Ehlana zděšeně.

„Ano," odpověděl, „já vím. Viděl jsem to taky."

Stragenova ruka, rychlá jako kočka, napůl tasila rapír. „Co to je?" zeptal se a rozhlížel se po místnosti.

„Něco nemožného," řekla Ehlana suše. Pohled, který věnovala svému manželovi, však byl trochu nejistý. „Viď, Sparhawku?" zeptala se a její hlas se mírně zachvěl.

„Také jsem si to myslel," přikývl Sparhawk.

„Teď se nehodí mluvit v hádankách," řekl Stragen. Chlad i stín se ztratil a všichni si oddechli. Ulath věnoval Sparhawkovi tázavý pohled. „Bylo to to, co si myslím, že to bylo?"

„Vypadá to tak."

„Vysvětlí mi někdo, co se tu děje?" ozval se Stragen.

„Vzpomínáš si na mrak, který nás sledoval v Pelosii?" zeptal se ho Ulath.

„Samozřejmě. Ale to byl Azash, ne?"

„Ne. Mysleli jsme si to, ale Aphrael nám řekla, že jsme se mýlili. Jenže až poté, co ses vrátil sem, takže se ti to pravděpodobně nedoneslo. Ten stín, který jsme viděli, byli trollí bohové. Jsou uvnitř Bhelliomu."

„Uvnitř?"

„Potřebovali nějaké místo, kam by se mohli schovat, když prohráli pár sporů s mladšími bohy Styrika."

Stragen se podíval na Sparhawka. „Myslel jsem, že jsi říkal, že jste Bhelliom hodili do moře."

„To jsme udělali."

„A trollí bohové se z něj nemůžou dostat?"

„Mysleli jsme si to."

„Měli jste najít hlubší oceán."

„Hlubší už nejsou."

„To je zlé. Zdá se, že se někomu podařilo ho vylovit."

„Je to logické, Sparhawku," pravil Ulath. „Schránka byla pobitá zlatem a Aphrael nám říkala, že zlato Bhelliomu zabrání, aby se sám dostal ven. Protože trollí bohové se nemohou dostat ven z Bhelliomu, byli uvěznění i oni. Někdo schránku našel."

„Slyšel jsem, že lovci perel se umějí potopit hodně hluboko," poznamenal Stragen.

„Takhle hluboko ne," nesouhlasil Sparhawk. „A kromě toho, něco je špatně."

„A to sis všiml teprve teď?" zeptal se ho Stragen.

„To jsem nemyslel. Když jsme byli v Pelosii, viděli mrak všichni."

„Ano," skočil mu Ulath nedočkavě do řeči.

„Ale předtím – když to byl jen stín – ho viděla pouze Ehlana a já, protože jsme nosili prsteny. Tohle byl rozhodně stín a ne mrak, nemám pravdu?"

„Ano," připustil Stragen.

„Tak jak je možné, že ho vidíš i ty a Ulath?" rozhodil Stragen bezmocně rukama.

„A to není všechno," pokračoval Sparhawk. „Tu noc, kdy jsem se vrátil z Lamorkandu, jsem cítil, jak mě na ulici něco sleduje – vlastně to bylo víc bytostí. Nebyli to Eléni ani Styrikové, a myslím si, že to ani nebyli lidé. Stín, který se tu před chvílí mihl, ve mně vyvolal stejný pocit."

„Kéž bychom si mohli promluvit se Sephrenií," zamumlal Ulath. Sparhawk si byl poměrně jistý, že by to nějak šlo, ale nesměl o tom před ostatními mluvit.

„Řekneme o tom někomu?" zeptal se Stragen.

„Nebudeme vzbuzovat paniku, dokud nezjistíme něco víc," rozhodl Sparhawk.

„Dobrá," souhlasil Stragen. „Na paniku je vždycky dost času – i dost důvodů, řekl bych."

Počasí se během následujících dnů uklidnilo a v paláci se díky tomu všem trochu zlepšila nálada. Sparhawk strávil nějakou dobu rozhovory s Platimem a Stragenem, a pak oba zloději vyslali do Lamorkandu své lidi, aby obhlédli situaci.

„To jsem měl udělat hned na začátku," řekl Sparhawk, „ale Sarathi mi k tomu nedal příležitost. Náš milovaný arciprelát má svá slabá místa. Nemůže pochopit, že oficiální vyšetřovatelé se k tomu nejdůležitějšímu nikdy nedostanou."

„Typická aristokratická neohrabanost," zavrčel Stragen. „Je to jedna z věcí, díky které to lidé jako Platime a já mají jednodušší." Sparhawk mu to nerozmlouval. „Jen řekni svým lidem, aby byli opatrní," varoval ho. „Lamorkové rádi řeší všechny problémy dýkami, a mrtvý špión není příliš užitečný."

„Ty tomu prostě úžasně rozumíš," pravil Stragen a z hlasu mu kapala ironie. „Naprosto nechápu, jak je možné, že nás to s Platimem nikdy nenapadlo."

„No dobře," připustil Sparhawk. „Možná jsem zbytečně opakoval, co je samozřejmé."

„My jsme si všimli, že ano, Platime?" Platime něco zamručel. „Řekni Ehlaně, že se na pár dnů ztratím z paláce, Sparhawku."

„Kam jdeš?"

„Do toho ti nic není. Potřebuju si něco vyřešit."

„Dobrá, ale zůstávej v kontaktu."

„Už zase opakuješ samozřejmé, Sparhawku." Tlouštík se poškrábal na břichu. „Promluvím si s Talenem. Ví, jak se se mnou spojit, kdyby mě královna opravdu potřebovala," dodal a s heknutím se zvedl. „Měl bych trochu zhubnout," řekl na-

půl sám pro sebe. Pak se odkolébal ke dveřím typickou rozkročenou chůzí hodně obézních lidí.

„Dneska má dobrou náladu," poznamenal Sparhawk.

„Má toho hodně na práci," pokrčil rameny Stragen.

„Jak dobré kontakty máš v paláci v Emsatu, Stragene?"

„Nějaké by se našly. Co potřebuješ?"

„Rád bych vztahu mezi Avinem a hrabětem Gerrichem naházel do cesty pár překážek. Gerrich začíná mít v severní Eosii moc velký vliv. Možná bys mohl poslat vzkaz i Melandovi z Acie. Gerrich už uzavírá spojenectví i v Pelosii a Thalesii. Nezdá se mi, že by zapomněl na Deiru, a v Deiře je teď trochu zmatek. Požádej Melanda, aby měl oči na stopkách."

„Ten Gerrich ti opravdu dělá starosti, zdá se."

„V Lamorkandu se dějí věci, kterým tak docela nerozumím, Stragene, a nechci, aby Gerrich získal moc velký náskok, zatímco se jim budu snažit porozumět."

„To dává smysl."

* * *

Když Khalad vstával, měl trochu rozostřený pohled a z nosu mu tekl tenký pramínek krve. „Vidíš? Zase ses rozpřáhl moc daleko," pokárala ho Mirtai.

„Jak jsi to udělala?" zeptal se Sparhawkův panoš.

„Ukážu ti to. Kaltene, pojď sem."

„Já nechci," odmítl světlovlasý Pandionec a couvl.

„Nebuď baba. Nic ti neudělám."

„Netvrdila jsi Khaladovi to samé, než jsi ho omlátila o dlažbu?"

„Proč mě prostě neposlechneš, Kaltene," řekla Mirtai. „Nakonec tomu stejně neujdeš, a když se se mnou nebudeš hádat, nebude to tak bolet. Vytáhni meč a bodni mě do srdce."

„Já ti nechci ublížit, Mirtai."

„Ty? Ublížit mně?" zasmála se obryně cynicky.

„Nemusíš si ze mě dělat legraci," ohradil se Kalten dotčeně a tasil meč.

Všechno by bylo v pořádku, kdyby Mirtai nešla po nádvoří zrovna ve chvíli, kdy Kalten učil Khalada zacházet s mečem. Mirtai utrousila pár nelichotivých poznámek, slovo dalo slovo a výsledkem byla improvizovaná tréninková lekce, během které Kalten i Khalad poznali ponížení – mimo jiné.

„Bodni mě do srdce, Kaltene," opakovala Mirtai. Nutno říct na Kaltenovu obranu, že se o to opravdu pokusil, než s velkým rámusem dopadl zády na dlažbu.

„Udělal stejnou chybu jako ty," komentovala to Mirtai. „Moc napnul ruku. Napnutá ruka je nepohyblivá ruka. Vždycky držte lokty trochu ohnuté."

„My se při výcviku učíme vést úder od ramene," vysvětloval Khalad.

„Protože Elénů je hodně," pokrčila Mirtai rameny. „Není těžké někoho nahradit. Jen pořád nechápu, proč si všichni myslíte, že je nezbytné do nepřítele vždycky zabodnout celý meč. Když nezasáhneš srdce prvními šesti palci čepele, moc tomu nepomůžeš, když do stejné díry strčíš celý meč, co myslíš?"

„Asi proto, že to vypadá dramaticky," řekl Khalad.

„Vy zabíjíte lidi, aby to dobře vypadalo? To je ohavné, a navíc takový přístup jen plní hřbitovy. Vždycky se snaž mít zbraň volnou, abys mohl zaútočit na dalšího nepřítele. Lidé se ohnou, když do nich bodneš meč, a pak je musíš odkopnout, abys ho mohl znovu použít."

„Zkusím si to zapamatovat."

„Doufám. Mám tě docela ráda a přátele nerada pohřbívám." Sehnula se, zkušeně odtáhla Kaltenovi víčko a zadívala se na jeho zastřené oko. „Měl bys na něj chrstnout kbelík vody," poznamenala. „Ještě se nenaučil padat. To probereme příště."

„Příště?"

„Jistě. Když už se chceš něco učit, bude lepší, když se to naučíš dělat správně." Vrhla vyzývavý pohled po Sparhawkovi. „Chceš si to taky zkusit?" zeptala se.

„Ani ne, Mirtai, teď ne. Ale děkuji." Mirtai pokračovala do paláce a vypadala maličko potěšená sama sebou.

„Víš, já asi nechci být rytíř, Sparhawku," ozval se Talen, který stál poblíž. „Vypadá to hrozně bolestivě."

„Kde jsi byl? Moje žena už tě nechala hledat."

„Vím. Viděl jsem její lidi na ulici. Musel jsem navštívit Platima ve sklepení."

„Neříkej?"

„Narazil na něco, co bys prý měl vědět. Víš, jak jste mluvili o těch nepovolených lupičích v horách u Cardosu?"

„Osobně jsem je nepotkal."

„Moc vtipné, Sparhawku. Platime zjistil, že jejich činy řídí jeden člověk, kterého známe."

„Kdo je to?"

„Věřil bys, že Krager? Měl jsi ho zabít, když jsi měl možnost, Sparhawku."

Kapitola třetí

Zanedlouho po západu slunce přišla od řeky mlha. Noci v Cimmuře bývaly na jaře vždycky mlhavé, když nepršelo. Sparhawk, Stragen a Talen odjeli z paláce, oblečení do obyčejných šatů a těžkých cestovních plášťů, a zamířili do jihovýchodní čtvrti. „Nemusíš své ženě říkat, že jsem to řekl, Sparhawku," začal Stragen a znechuceně se rozhlédl, „ale její hlavní město je jedno z nejošklivějších měst na světě. Máte tu vážně hnusné počasí."

„V létě to není tak špatné," ohradil se Sparhawk trochu dotčeně.

„Minulé léto mi uteklo," řekl světlovlasý zloděj. „Jednou odpoledne jsem si zdřímL a prospal jsem ho. Kam jedeme?"

„Za Platimem."

„Jestli si dobře vzpomínám, jeho sklepení je poblíž západní brány města. Vedeš nás špatným směrem.

„Nejdřív se musíme stavit v jedné hospodě." Sparhawk se ohlédl přes rameno. „Sleduje nás někdo, Talene?" zeptal se.

„Samozřejmě."

Sparhawk si odfrkl. „To jsem v podstatě očekával." Jeli dál, hustá mlha vířila kolem nohou jejich koní a zahalovala průčelí okolních domů do pochmurného závoje. Dorazili k hostinci na Růžové ulici, mrzutý vrátný je pustil do dvora a zavřel za nimi bránu.

„Cokoli o tomto místě zjistíte, si nechte pro sebe," poučil Sparhawk Talena a Stragena, a sesedl z koně. Faranovy otěže podal vrátnému. „Ty toho koně znáš, že ano, brachu?" varoval ho.

„Je to legenda, Sparhawku," přisvědčil vrátný. „Ty věci, které jste chtěli, jsou v pokoji na konci schodiště."

„Jací lidé jsou dnes v lokále?"

„Hluční, smrdutí a povětšinou opilí."

„Takže nic neobvyklého. Ale chtěl jsem hlavně vědět, kolik jich je?"

„Patnáct dvacet. Uvnitř jsou tři naši lidé, kteří vědí, co mají dělat."

„Výborně. Děkuji, pane rytíři."

„Není zač, pane rytíři." Sparhawk vedl Talena a Stragena po schodišti.

„Mám pocit, že tahle hospoda není tím, čím se zdá být," podotkl Stragen.

„Patří Pandioncům," řekl mu Talen. „Když nechtějí upoutávat ničí pozornost, chodí sem."

„Není to jen o tom," dodal Sparhawk. Otevřel dveře do pokoje na konci schodiště a všichni vstoupili. Stragen se zadíval na pracovní oblečení pověšené na háčcích u dveří. „Koukám, že se budeme muset uchýlit ke lsti."

„Dělá se to tak běžně," pokrčil rameny Sparhawk. „Dejte se do toho. Rád bych se vrátil do paláce, než za mnou moje žena vyšle pátrací četu." Haleny byly z modrého plátna, obnošené a záplatované a dotvořené několika vhodně umístěnými šmouhami. K nim patřily vlněné kalhoty a obyčejné boty s tlustými podrážkami. Pytlovité pláště měly za úkol především chránit před špatným počasím než vypadat dobře.

„Tohle budeš muset nechat tady," ukázal Sparhawk na Stragenův rapír. „Je moc nápadný." Sám si zastrčil za opasek velkou dýku.

„Je ti jasné, že bránu hospody sledují, Sparhawku?" řekl Talen.

„Doufám, že si večer pěkně užijí. My samozřejmě bránou nepůjdeme." Sparhawk je vedl zpátky po schodech do dvora, přešel k úzkým dveřím v jedné ze zdí a otevřel je. Teplý vzduch, který na ně dveřmi vyletěl, páchl zvětralým pivem a nemytými těly. Trojice vešla dovnitř a zavřela za sebou. Ocitli se v malém skladišti s plesnivou slámou na podlaze.

„Kde to jsme?" zašeptal Talen.

„V hostinci," odpověděl tiše Sparhawk. „Za pár minut začne rvačka. Během ní vejdeme dovnitř." Popošel k závěsem zakrytému vchodu a několikrát jím pohnul. „Až to začne, vmísíme se do davu a po chvíli odejdeme. Chovejte se, jako byste byli přiopilí, ale nepřehrávejte to," zašeptal.

„Udivuješ mě," pravil Stragen obdivně.

„Mě víc než udivuješ," dodal Talen. „Ani Platime neví, že z hospody vede víc než jeden východ."

Zanedlouho vypukla hádka. Byla hlučná, obnášela spoustu křiku a strkání a nakonec i několik ran. Dva naprosto nevinní přihlížející se během ní ocitli v bezvědomí. Sparhawk a jeho přátelé se hladce vmísili do davu a po nějakých deseti minutách vyvrávorali ze dveří.

„Poněkud neprofesionální," odfrkl Stragen. „Předstíraná rvačka by neměla takhle zasáhnout přihlížející."

„Když ti přihlížející přišli kvůli něčemu jinému než pár korbelům piva, tak ano," nesouhlasil Sparhawk. „Ti dva, kteří si zdřímli, nebyli místní štamgasti. Možná byli nevinní, ale možná že ne. Takhle nemusíme mít obavy, že by nás sledovali."

„Vypadá to, že být pandionským rytířem není takové, jak jsem si myslel," poznamenal Talen. „Možná se mi to nakonec bude líbit."

Šli zamlženými ulicemi do sešlé čtvrti u západní brány, bludištěm navzájem propojených uliček a nevydlážděných cest. Do jedné uličky zahnuli a prošli jí až k zablácenému kamennému schodišti, vedoucímu dolů. O kamennou zeď se opíral mohutný muž.

„Jdete pozdě," pokáral Talena suše.

„Museli jsme se postarat, aby nás nikdo nesledoval," vysvětlil mu chlapec.

„Běžte dolů," vybídl je muž. „Platime čeká."

Sklepení bylo pořád stejné, temné a plné kouře a směsice drsných hlasů zlodějů, štětek a hrdlořezů, kteří tu žili.

„Nechápu, jak to tu Platime může vydržet," otřásl se Stragen. Platime trůnil na velkém křesle na druhé straně ohně, který hořel v otevřené jámě a stoupal z něj dým. Když spatřil Sparhawka, ztěžka vstal.

„Kde vězíte?“ houkl hromovým hlasem.

„Museli jsme se ujistit, že nás nikdo nesleduje,“ odpověděl Sparhawk.

Tlouštík zamručel. „Je vzadu,“ řekl a vedl je k zadní straně sklepa. „Má velké starosti o své zdraví, tak ho držím stranou.“ Vešel do malé, komoře podobné místnosti, kde seděl na stoličce muž a opatroval korbel ředěného piva. Byl malý, měl prořídlé vlasy, vypadal nervózně a poněkud vyděšeně. „To je Polk,“ představil ho Platime. „Je zloděj. Poslal jsem ho do Cardosu, aby se tam porozhlédl a zjistil něco o lidech, kteří nás zajímají. Řekni mu, na co jsi přišel, Polku.“

„Totiž, sire, pánové,“ začal vyhublý mužík, „chvílu mi trvalo, než sem se k nim dostal dost blízko, to teda jo, ale kapku sem jim pomoh a nakonec mě vzali mezi sebe. Pořád dělali nějaký ciráty, musel sem furt přísahat a nejdřív mě vodili do toho jejich tábora se zavázanejma očima, ale nakonec si přestali dávat majzla a moh sem si chodit sem tam, jak se mi zachtělo. Jak už vám Platime asi řek, prvně sme si mysleli, že sou to ňáký amačéři, co nevěděj, jak se co správně dělá, že jo, Platime? Sou to takový ty, co se nechaj hned lapnout a pověsit.“

„Což je pro ně jedině dobře,“ zavrčel Platime.

„No, sire,“ pokračoval Polk, „jak sem řek, mysleli sme si s Platimem, že ti maníci v těch horách sou ty amačéři – jak berou podřezávání krků jen jako srandu a pro prachy, chápeš. Ale pak sem zjistil, že to není tak jednoduchý. Jim šéfuje ňákejch šest nebo sedum urozenejch, kerejm se nelíbilo, jak se primasovi Anniasovi nevyvedly ty jeho velký plány, a byli děsně načuřený z toho, co o nich královna napsala na ty zatykače – oni urozený nejsou zvyklý, aby se jim takhle říkalo. No, abych to trochu zkrátil, ty urozený utekli do hor katovi zpod voprátky a začali vokrádat pocestný a zbytek volnýho času trávěj tím, že vymejšlej nadávky na královnu.“

„Zkraťto, Polku,“ přerušil ho Platime unaveně.

„Jasně, už sem se k tomu dostával. Tak sem teda chvíli tam mezi nima byl a potom přijel ten chlapík Krager do tábora, a některý ty urozený ho znali. Von jim řek, že by věděl, jak jim pomoct, když budou dělat dost rambajz tady v Elénii, aby si královna a její lidi moc nevšímali ňákejch jinejch věcí, který se budou dít v Lamorkandu. Ten Krager si myslí, že ty události v Lamorkandu by jim všem mohly pomoct vobrátit tu smůlu, kerá je pronásleduje od chvíle, kdy se Annias nechal odkráglovat. Ty vévody a hraběta a vostatní to začalo hrozně zajímat a řekli nám, ať prej jdeme za místníma lidma a začneme chytat vyběrače daní a všude vykládat, že není normální, aby ňákou zemi řídila ženská. Měli sme je jako trochu podráždit, aby se vo tom začali bavit mezi sebou, že by se jako lidi měli sebrat a zbavit se královny a tak, a pak ty urozený pochytali pár vyběračů daní, pověsili je a prachy dali zpátky lidem. Lidi z toho byli šťastný jako prasata v blátě.“ Polk se podrbal na hlavě. „No, sire, to je asi tak všecko. Tak ňák to teď v horách vypadá. Ten Krager má u sebe ňáký prachy a furt je rozdává, takže ty urozený, co jich doteď moc neměli, mu zobou z ruky.“

„Polku,“ řekl mu Sparhawk, „ty jsi poklad.“ Dal mužíkovi několik mincí a pak místnůstku opustili.

„Co budeme dělat, Sparhawku?“ zeptal se Platime.

„Něco podnikneme,“ odpověděl Sparhawk. „Kolik tam těch ‚osvoboditelů‘ je?“

„Asi tak sto.“

„Budu potřebovat pár desítek tvých lidí, kteří to tam znají."

Platime přikývl.

„Zapojíš do toho armádu?"

„To ne. Četa pandionských by mezi lidmi, kteří mají pocit, že jim královnina vláda škodí, neudělala moc dobrý dojem, nemyslíš?"

„Není to trochu extrémní?" zeptal se ho Stragen.

„Chci z toho udělat jasný příklad, Stragene. Aby všichni v Elénii věděli, jak nakládám s lidmi, kteří spřádají plány proti mé ženě. Nerad bych to opakoval, takže to udělám pořádně hned napoprvé."

* * *

„Přesně takhle to neříkal, že ne, Sparhawku?" zeptala se Ehlana nedůvěřivě.

„Docela podobně," řekl Sparhawk. „Stragen je v nářečích dobrý."

„Úplně to člověka hypnotizuje, že ano?" žasla Ehlana. „A pořád mluví dál a dál a dál." Najednou se rozpustile zazubila. „Zapiš si to ‚šťastný jako prase v blátě', Lendo. Třeba se mi to hodí do nějakého oficiálního sdělení."

„Jak si přejete, Výsosti," odpověděl Lenda neutrálním tónem, ale Sparhawk věděl, že s tím nesouhlasí.

„Co s tím uděláme?" zeptala se královna.

„Sparhawk říkal, že se chystá něco podniknout, Výsosti," oznámil jí Talen. „Detaily asi raději nebudeš chtít znát."

„My před sebou se Sparhawkem nemáme tajemství, Talene."

„Nemluvím o tajemstvích, Výsosti," odpověděl chlapec nevinně. „Mluvím o nudných nedůležitých detailech, kterými byste neměla marnit svůj čas." Znělo to velmi věrohodně, ale Ehlana ho přesto podezřívavě sledovala.

„Opovaž se mi způsobit nějaké potíže, Sparhawku," řekla varovně.

„Samozřejmě," odpověděl Sparhawk mírně.

* * *

Tažení bylo krátké. Protože Polk znal přesnou polohu tábora spiklenců a Platimovi muži všechny ostatní skrýše v okolních horách, neměli bandité kam utéct a proti třiceti Pandioncům v černém brnění, v jejichž čele jeli Sparhawk, Kalten a Ulath, neměli šanci. Přeživší šlechtice čekala královnina spravedlnost a zbytek psanců skončil u místních soudců.

„Tak co, můj milý lorde z Boltonu," pravil Sparhawk k hraběti, který seděl před ním na kládě, na hlavě měl zakrvácený obvaz a ruce svázané za zády. „Nedopadlo to moc dobře, co?"

„Jdi se vycpat, Sparhawku," vybafl Bolton a zamžoural do odpoledního slunce. „Jak jsi nás našel?"

„Drahý Boltone," zasmál se Sparhawk, „snad sis nemyslel, že se před mojí ženou opravdu můžeš schovat? Zná své království osobně. Ví o každém stromu, městě i vesnici a zná všechny sedláky. Dokonce se říká, že zná křestní jména většiny srnek."

„Proč jste po nás nešli už dřív?“ ušklíbl se Bolton.

„Královna měla moc práce. Konečně si našla čas udělat pár rozhodnutí ohledně tebe a tvých přátel. Řekl bych, že tě ta rozhodnutí nebudou moc zajímat, starouši. Mě ale zajímají veškeré informace, které máš o Kragerovi. Hodně dlouho jsme se neviděli a začínám velice toužit po jeho společnosti.“

Bolton zděšeně vytřeštil oči. „Ze mě nic nedostaneš, Sparhawku!“ vykřikl.

„Kolik si na to vsadíš?“ zeptal se ho Kalten. „Když Sparhawkovi řekneš, co chce vědět, ušetříš si hodně nepříjemností, a Kragen není tak úžasný, aby ti ty nepříjemnosti stály za to.“

„Prostě spusť, Boltone,“ dožadoval se Sparhawk netrpělivě.

„Já... Já nemůžu!“ Boltonův posměšný úšklebek byl ten tam. Zbledl a začal se neovladatelně třást. „Sparhawku. Prosím. Jestli ti něco řeknu, přijdu o život.“

„Tvůj život nemá zrovna teď moc velkou cenu,“ řekl mu Ulath upřímně. „Budeš mluvit, po dobrém nebo po zlém.“

„Pro lásku boží, Sparhawku! Nevíš, o co mě žádáš!“

„Já tě nežádám, Boltone,“ opravil ho Sparhawk mrazivě.

Náhle, bez varování a bez důvodu, zahalil les smrtelný chlad a slunce potemnělo. Sparhawk zvedl hlavu. Nebe bylo modré, ale slunce bylo bledé a světlo mdlé. Bolton zařval. Objevil se inkoustově černý oblak, který jako by vyskočil z nedalekých stromů, a zahalil ječícího zajatce. Sparhawk s polekanou kletbou uskočil a sáhl po meči. Boltonův jekot vystoupal až k vřískotu, a z neprostupné temnoty kolem něj se ozývaly strašlivé zvuky – zvuky lámaných kostí a trhaného masa. Vřískot náhle utichl, ale zvuky ještě po několik nekonečných minut pokračovaly. Potom se mrak vytratil stejně rychle, jako se objevil. Sparhawk s odporem couvl. Zajatec byl roztrhaný na kusy.

„Dobrý bože!“ zasípal Kalten. „Co to bylo?“

„Oba to víme, Kaltene,“ odpověděl Sparhawk. „Už jsme to viděli. Nepokoušej se vyslýchat ostatní zajatce. Jsem si jistý, že by jim nebylo dovoleno odpovědět.“

* * *

Bylo jich pět – Sparhawk, Ehlana, Kalten, Ulath a Stragen –, sešli se v královském pokoji a měli špatnou náladu. „Byl to ten samý mrak?“ zeptal se Stragen napjatě.

„Až na několik rozdílů ano,“ odpověděl Sparhawk. „Byly spíš v tom, jaký jsem z něj měl pocit, než že bych to mohl nějak vysvětlit.“

„Proč by trollí bohové tak zuřivě chránili Kragera?“ nechápala Ehlana.

„Nemyslím si, že chrání Kragera,“ odvětil Sparhawk. „Spíš to má co dělat s tím, co se děje v Lamorkandu.“ Udeřil pěstí do opěrky křesla. „Kéž by tu byla Sephrenie!“ vyštěkl a zaklel. „Jenom tápeme v temnotě.“

„Sneseš trochu logiky?“ zeptal se ho Stragen.

„Snesl bych i astrologii,“ odpověděl Sparhawk kysele.

„Fajn.“ Světlovlasý zloděj z Thalesie vstal a začal zamyšleně přecházet sem a tam. „Za prvé, víme, že trollí bohové se nějak dostali ze schránky.“

„Ve skutečnosti pro to nemáš důkaz, Stragene,“ upozornil ho Ulath.

„Logický ne,“ zastavil se Stragen. „Vlastně má pravdu,“ připustil. „Tenhle závěr jsme založili na dohadech. Jediné, co můžeme tvrdit s logickou jistotou, je,

že jsme se setkali s něčím, co se tváří jako projev trollích bohů. Souhlasíš s tím, sire Ulathe?“

„Řekl bych, že s tím souhlasit můžu, mylorde Stragene.“

„To jsem moc rád. Známe něco jiného, co umí takové kousky?“

„Ne,“ odpověděl Ulath, „ale to nehraje roli. Nemůžeme vědět všechno. Mohou existovat desítky věcí, které neznáme a které na sebe berou podobu stínů či mraků, trhají zajatce na kousky a lidé z nich mají mrazivý pocit.“

„Myslím, že logika nám nepomůže,“ konstatoval Stragen.

„Na tvé logice není nic špatného, Stragene,“ pravila Ehlana. „Jen tvůj výchozí předpoklad je špatný, to je celé.“

„I ty, Výsosti?“ zasténal Kalten. „Myslel jsem, že je tu aspoň jeden člověk, který se spoléhá na zdravý rozum a ne na nějakou zrádnou logiku.“

„Dobrá, sire Kaltene,“ řekla královna kousavě, „co ti říká tvůj zdravý rozum?“

„Především mi říká, že k problému přistupujete ze špatné strany. Měli bychom se ptát, co je na Kragerovi tak zvláštního, že něco nadpřirozeného udělá všechno pro to, aby ho ochránilo? Není zatím naprosto nedůležité, co je ta nadpřirozená věc zač?“

„Možná má pravdu,“ vložil se do hovoru Ulath. „Krager je v podstatě jen šváb. Jediným smyslem jeho existence je, aby na něj někdo šlápl.“

„Nejsem si tím tak jistá,“ nesouhlasila Ehlana. „Krager pracoval pro Martela, a Martel pracoval pro Anniase.“

„Ve skutečnosti to bylo naopak, miláčku,“ opravil ji Sparhawk. Královna si toho nevšímala.

„Bolton a ostatní byli Anniasovi spojenci, a Krager nosil vzkazy mezi Anniasem a Martelem. Bolton a jeho lidé museli Kragera znát. Polk to víceméně potvrdil. Proto je Krager důležitý.“ Zarazila se a zamračila. „Ale proč je pořád důležitý, i když jsou zrádci pod zámkem?“

„Stopa,“ zamručel Ulath.

„Co prosím?“ nechápala královna.

„Ten mrak nechtěl, abychom Kragera použili k vystopování jeho současného zaměstnavatele.“

„To je přece jasné, Ulathe,“ odfrknul si Kalten. „Jeho zaměstnavatel je hrabě Gerrich. Polk řekl Sparhawkovi, že v Lamorkandu je někdo, kdo chce, abychom měli v Elénii tolik práce, že nebudeme mít čas se zabývat zmatkem v Lamorkandu. Musí to být Gerrich.“

„Nevíš to jistě, Kaltene,“ řekl Ulath. „Možná máš pravdu, ale je to jen domněnka.“

„Vidíte, co mám proti logice?“ rozzlobil se Kalten. „Co chceš, Ulathe? Podepsané doznání od samotného Gerricha?“

„Máš nějaké po ruce? Jen říkám, že si musíme zachovat otevřenou mysl. Neměli bychom si zavírat žádná vrátka, to je celé.“ Na dveře kdosi rozhodně zaťukal a hned potom se otevřely. Dovnitř nakoukla Mirtai. „Je tu Bevier a Tynian,“ oznámila.

„Mají být v Rendoru,“ pravil Sparhawk. „Co tu dělají?“

„Proč se jich nezeptáš?“ odsekla Mirtai nabroušeně. „Jsou tady v chodbě.“

Oba rytíři vstoupili dovnitř. Sir Bevier byl štíhlý Arcijec s olivovou pletí a sir Tynian světlovlasý, statný Deiránec. Oba na sobě měli kompletní brnění.

„Jak je v Rendoru?“ zeptal se Kalten.

„Vedro, sucho, prašno, rušno,“ odpověděl Tynian. „Rendor je pořád stejný, však víš.“

Bevier padl před Ehlanou na koleno. Přes veškerou snahu jeho přátel se mladý cyrinický rytíř pořád choval ohavně formálně. „Vaše Výsosti,“ zahuhlal uctivě.

„Vstaň, můj drahý Beviere,“ usmála se královna. „Jsme přátelé, nemusíš to pořád dělat. Kromě toho vržeš jako rezavé panty, když si klekáš.“

„Asi jsem přetrénovaný, Vaše Výsosti,“ připustil Bevier.

„Co tu vy dva děláte?“ zeptal se Sparhawk.

„Neseme hlášení,“ odpověděl Tynian. „Velí Darrellon a chce, aby ostatní preceptoři měli aktuální informace. Také máme rozkaz jet do Chyrellu a vyřídit to arciprelátovi.“

„Jak pokračuje tažení?“ zeptal se Kalten.

„Špatně,“ pokrčil rameny Tynian. „Rendorští rebelové nejsou moc organizovaní, takže nebojujeme s žádnou armádou. Schovávají se mezi lidmi a vycházejí v noci, aby zakládali požáry a vraždili kněze. Pak zase zalezou zpátky do nor. Další den uděláme odvetu – pálení vesnic, vraždění stád ovcí a tak podobně. Ale není to k ničemu.“

„Mají nějaké vůdce?“ zeptal se Sparhawk.

„O tom ještě pořád diskutují,“ děl Bevier suše. „Diskuze jsou poměrně vášnivé. Každé ráno v uličkách nacházíme pár mrtvých kandidátů.“

„Sarathi to pěkně zvoral,“ řekl Tynian a Bevier zalapal po dechu. „Nechci se dotknout tvého náboženského cítění, můj mladý příteli,“ chlácholil ho Tynian, „ale je to tak. Většina kněží, které poslal do Rendoru, se soustředila na trestání a ne na smíření. Měli jsme šanci nastolit v Rendoru mír, ale promarnili jsme ji, protože Dolmant tam neposlal nikoho, kdo by dával pozor na misionáře.“ Tynian odložil helmu na stůl a odepnul si opasek s mečem. „Dokonce jsem viděl jednoho tupce v sutaně, jak na ulici strhává ženským závoje. Když po něm dav skočil, snažil se mi přikazovat, abych ho bránil. Takové kněze posílá církev do Rendoru.“

„Co jsi udělal?“ zeptal se Stragen.

„Nějak jsem neslyšel, co říkal,“ odpověděl Tynian. „Lidé dělali takový rámus, ještě větší než obvykle.“

„Co s ním provedli?“ zašklebil se Kalten. „Pověsili ho. Docela šikovně, vážně.“

„Tys ho nebránil?“ vyjekl Bevier.

„Naše příkazy jsou jasné, Beviere. Máme bránit kněží před nevyprovokovanými útoky. Ten idiot zneuctil slušnost tuctu rendorských žen. Vyprovokoval celý dav. Zasloužil si to. Kdyby ho nepověsili oni, nejspíš bych to udělal sám. Darellon to chce Sarathimu navrhnout – myslí si, že by církev měla z Rendoru stáhnout fanatické misionáře, než se to tam trochu uklidní. Pak by měla poslat novou várku – trochu méně zapálenou.“ Rytíř odložil meč vedle helmy a posadil se. „Co se dělo tady?“ zeptal se.

„Co kdybyste mu to vysvětlili,“ řekl Sparhawk. „Já bych si rád s někým popovídal.“ Otočil se a tiše se vrátil do královského pokoje. Nechtěl si promluvit s žádným dvorským funkcionářem, ale se svou dcerou. Našel ji, jak si hraje s kotětem. Její malá královská výsost se po chvíli přemýšlení rozhodla pojmenovat kotě „Mmrr“.

Když jméno vyřkla, bylo to tak podobné kočičímu předení, že Sparhawk nikdy nedokázal s jistotou určit, kdo z těch dvou přede. Princezna Danae měla mnoho schopností.

„Musíme si promluvit," řekl jí Sparhawk a zavřel za sebou dveře.

„Co se děje, Sparhawku?" zeptala se.

„Přijeli Tynian a Bevier."

„Já vím."

„Zase si pohráváš s realitou? Schválně sem přitahuješ všechny naše přátele?"

„Jistě, tati."

„Byla bys tak hodná a řekla mi proč?"

„Nebude to dlouho trvat a budeme něco potřebovat. Řekla jsem si, že nám ušetřím čas a všechny sem přivedu s předstihem."

„Raději bys mi měla říct, co budeme muset udělat."

„To nemůžu."

„Nikdy si nevšímáš ostatních pravidel."

„Tohle je něco jiného, tati. O budoucnosti opravdu mluvit nesmíme. Kdyby ses nad tím na chvíli zamyslel, určitě bys pochopil, proč. Au!" Mmrr ji kousla do prstu. Danae na ni několikrát ostře zavrčela, zamňoukala a skončila shovívavým zapředením. Kotě se zatvářilo trochu zahanbeně a začalo jí olizovat poraněný prst. „Nemluv prosím tě po kočkovsku, Danae," vyčetl jí Sparhawk. „Kdyby tě slyšela některá služka, bude nám oběma trvat měsíc, než to vysvětlíme."

„Nikdo mě neuslyší, Sparhawku. Máš na srdci ještě něco, viď?"

„Chci si promluvit se Sephrenií. Potřebuji, aby mi pomohla s pár věcmi, které nechápu."

„Já ti pomůžu, tati."

Sparhawk zavrtěl hlavou. „Když mi něco vysvětluješ, mám na konci víc otázek než na začátku. Můžeš mi pomoct spojit se se Sephrenií?"

Danae se rozhlédla. „Tady v paláci by to asi nebyl dobrý nápad, tati," řekla. „Obnáší to něco, co bychom špatně vysvětlovali, kdyby nás někdo slyšel."

„Byla bys zase na dvou místech najednou?"

„Tak nějak." Danae zvedla kotě. „Najdi si nějakou výmluvu, abys mě mohl zítra ráno vzít na vyjížďku. Pojedeme za město a tam to provedeme. Řekni mámě, že mi chceš dát lekci z ježdění na koni."

„Vždyť nemáš žádného poníka, Danae."

Princezna mu věnovala andělský úsměv. „Ale božínku," řekla, „to přece znamená, že mi budeš muset nějakého dát, ne?" Sparhawk se na ni dlouze a upřeně zadíval. „Stejně bys mi ho jednou dal, ne?" Na chvíli se zamyslela. „Bílého, Sparhawku," dodala. „Rozhodně chci bílého." Pak si přitiskla kotě na tvář a oba začali příst.

* * *

Sparhawk s dcerou vyjeli z Cimmury hned druhý den po snídani. Počasí bylo ošklivé a Mirtai hlučně protestovala, dokud jí princezna Danae neřekla, aby tak nevyváděla. Slovo „vyvádět" z nějakého důvodu tamulskou obryni naprosto rozzuřilo. Oddusala pryč a klela přitom ve své mateřštině. Sparhawkovi trvalo celé hodiny,

než pro dceru sehnal bílého poníka, a když ho konečně měl, byl si jistý, že je to jediný bílý pony v celém městě. Když pak Danae toho malého tvora pozdravila jako starého přítele, pojal jisté podezření. V uplynulých letech Sparhawk se svou dcerou s velkými obtížemi vytvořili seznam věcí, které Danae nesmí. Začali s tím poměrně náhle jednoho letního odpoledne, kdy Sparhawk přišel do palácové zahrady a za živým plotem objevil hejnko víl, které pod princezniným dohledem opylovaly květiny. Přestože měla jistě pravdu, když tvrdila, že víly to umějí mnohem lépe než včely, Sparhawk byl neoblomný. Tentokrát se však po krátkém zamyšlení rozhodl z dceřina trvání na tom, aby dostala právě tohohle konkrétního poníka, nedělat rozruch. Potřeboval, aby mu pomohla, a Danae by mohla nikoli neoprávněně namítnout, že trvat na jednom použití toho, co nazýval „zahráváním", a zakazovat jiné, je v přímém rozporu.

„Bude to nějak nápadné?" zeptal se, když dojeli několik mil za město. „Co myslíš tím nápadné?"

„Nebudeš u toho létat nebo tak něco?"

„To by bylo trochu divné, ale jestli chceš, tak můžu."

„Ne, bude to stačit i bez toho, Danae. Chci jen vědět, jestli budeš dělat něco, co by mohlo vyděsit kolemjdoucí, když vyjedeme támhle na tu louku a ty to uděláš tam?"

„Ničeho si nevšimnou, tati," ubezpečila ho princezna. „Dáme si závod támhle k tomu stromu." Aniž by poníka nějak viditelně pobízela, dorazila ke stromu dobrých dvacet yardů před Faranem, přestože se kůň opravdu snažil. Když Sparhawk přitáhl otěže, velký hřebec si krátkonohého poníka nedůvěřivě přeměřil pohledem.

„Tys podváděla," nařkl Sparhawk dceru.

„Jenom trošku." Sjela z poníkova hřbetu a posadila se pod strom se zkříženýma nohama. Zvedla malý obličejík a zazpívala zvonivým hlasem podobným píšťalce. Písnička náhle skončila a princezna chvíli seděla s naprosto prázdným výrazem a zcela nehybně. Zdálo se, že ani nedýchá, a Sparhawka se zmocnil nepříjemný pocit, že je úplně sám, ačkoli seděla ani ne dva yardy od něj.

„Co se děje, Sparhawku?" Danainy rty se pohybovaly, ale promluvil z nich Sephreniin hlas, a když Danae otevřela oči, byly jiné. Danae měla oči velmi tmavé, zatímco Sephrenia temně modré, skoro levandulové.

„Chyběla jsi mi, matičko," řekl Sparhawk, klekl si a políbil dceřiny dlaně.

„Zavolal jsi mě z druhé strany světa, abys mi řekl, že jsem ti chyběla? Jsem sice dojatá, ale..."

„Nejen kvůli tomu, Sephrenie. Zase jsme viděli ten stín – a také mrak."

„To není možné."

„Také jsem si to myslel, ale přesto jsme ho viděli. Je ovšem trochu jiný. Mám z něj jiný pocit a kromě toho ho už nevidím jen já a Ehlana. Stragen a Ulath ho viděli také."

„Raději mi přesně popiš, co se stalo, Sparhawku."

Sparhawk podrobně popsal příhody se stínem a stručně se zmínil o incidentu v horách u Cardosu. „Ať je to cokoli," pravil nakonec, „nechce nám to dovolit, abychom zjistili, co se děje v Lamorkandu."

„Tam se něco děje?“

„Hrabě Gerrich chystá vzpouru. Zřejmě získal pocit, že by mu slušela koruna. Dokonce neváhá tvrdit, že se vrátil Drychtnath. Není to divné?“ Princezniny oči se zahleděly do dálky. „Ten stín, který jsi viděl, je přesně ten samý, jaký jste s Ehlanou viděli předtím?“ zeptala se.

„Mám z něj trochu jiný pocit.“

„Máš stejný pocit, že se v něm nachází víc než jedno vědomí?“

„To se nezměnilo. Je to malá skupina, ale je to skupina, a mrak, který roztrhal hraběte Boltona na kusy, byl rozhodně ten samý. Podařilo se trollím bohům nějak uprchnout z Bhelliomu?“

„Nech mě, ať si to promyslím po svém, Sparhawku. Vzpomínáš si na přízraky úsvitu, které vystoupily z mraku v Pelosii?“

Sparhawk se otřásl. „Na ty jsem se opravdu snažil zapomenout.“

„Nesmíš pomíjet možnost, že se divoké zkazky o Drychtnathově návratu mohou zakládat na nějakém skutečném faktu. Trollí bohové dokáží cestovat časem a přivádět z minulosti různé tvory i lidi. Drychtnath se dost možná opravdu vrátil.“

Sparhawk zasténal. „Takže se trollím bohům podařilo osvobodit?“

„To jsem neřekla, Sparhawku. Jen proto, že už to trollí bohové jednou udělali, neznamená, že jsou jediní, kdo to umí. Aphrael by to také dokázala, kdyby chtěla.“ Zarazila se. „Na to ses ale mohl zeptat jí.“

„Možná ano, ale na tohle bych se jí určitě zeptat nemohl, protože by jistě neznala odpověď. Zdá se, že není schopná pochopit pojem hranice.“

„Už sis toho všiml,“ poznamenala Sephrenia suše.

„Nech toho. Koneckonců, je to moje dcera.“

„Původně to byla má sestra, takže do toho mám také co mluvit. Co je to za otázku, na kterou by neuměla odpovědět?“

„Mohl by za tím být styrický mág nebo nějaký jiný mág? Mohl by to být člověk?“

„Ne, Sparhawku, to si nemyslím. V uplynulých čtyřiceti tisících letech žili jen dva styričtí mágové, kteří dokázali cestovat zpět v čase, a oba to ovládali jen částečně. To, o čem tu mluvíme, je zkrátka mimo lidské schopnosti.“

„To jsem chtěl vědět. Takže máme co do činění s bohy?“

„Obávám se, že ano, Sparhawku, zcela jistě.“

Kapitola čtvrtá

Preceptore Sparhawku,

doufáme, že se Ty i Tvá rodina těšíte dobrému zdraví. Došlo k jisté ožehavé záležitosti, která si žádá tvou přítomnost v Chyrellu. Předáváme ti proto rozkaz církve dostavit se do Baziliky a předstoupit před náš trůn, kde ti budou vydány další instrukce. Víme, že jako pravý syn církve nebudeš s odjezdem váhat. Očekáváme Tě zde do týdne.

Dolmant, arciprelát.

Sparhawk spustil ruku s dopisem a rozhlédl se po ostatních.

„Moc to neokecává, co?“ podotkl Kalten. „Ovšem Dolmant nikdy zbytečně nechodil kolem horké kaše.“

Královna Ehlana vztekle zavyla, začala bušit pěstmi do stolu a dupat nohama.

„Potlučeš si ruce,“ varoval ji Sparhawk.

„Co si myslí?“ vztekala se Ehlana. „Co si to dovoluje?“

„Přišlo to trochu náhle, to je pravda,“ ozval se opatrně Stragen.

„Ten drzý rozkaz budeš ignorovat, Sparhawku!“ rozkázala Ehlana.

„To nemůžu.“

„Jsi můj manžel a můj poddaný! Jestli tě Dolmant chce vidět, musí mě požádat o dovolení, tohle je neskutečné!“

„Arciprelát ale smí přivolat preceptora vojenského řádu do Chyrellu, Vaše Výsosti,“ řekl nesměle hrabě Lenda zuřící královně.

„Sedíš na příliš mnoha židlích, Sparhawku,“ řekl svému příteli Tynian. „Měl bys na některé z těch svých vznešených funkcí rezignovat.“

„To je ta jeho úchvatná osobnost,“ řekl Kalten Ulathovi, „a ty nevýslovné dary. Lidé v jeho nepřítomnosti zkrátka chřadnou, až umřou.“

„Zakazuji ti to!“ opakovala Ehlana příkře.

„Musím ho poslechnout, Ehlano,“ vysvětloval Sparhawk. „Jsem rytíř církve.“

Královna přimhouřila oči. „Tak dobrá,“ rozhodla se, „protože Dolmant má pocit, že může vydávat rozkazy, poslechneme ho všichni. Pojedeme do Chyrellu a utábořím se v Bazilice. Dám mu vědět, že očekávám veškerý komfort a administrativní personál – samozřejmě na jeho náklady. Vyjasníme si to jednou provždy.“

„Tohle bude jeden z významných okamžiků v historii církve,“ neodpustil si Stragen.

„Postarám se, aby si ten nafoukaný osel přál, aby se nikdy nenarodil," prohlásila Ehlana výhrůžně.

I kdyby se Sparhawk o něco pokusil, názor jeho ženy to změnit nemohlo. Pravda je, že se ani příliš nesnažil, protože mu bylo jasné, o co jí jde. Dolmant si začínal moc dovolovat. Občas míval sklony jednat s eosijskými králi bezohledně, a střet mezi elénskou královnou a arciprelátem byl tudíž nevyhnutelný. Naneštěstí však měli jeden druhého upřímně rádi a ani jeden z nich neodporoval druhému z pouhé ješitnosti nebo pýchy. Dolmant jen prosazoval zájmy církve a Ehlana zájmy elénského trůnu. Nebyli už lidmi, ale institucemi, a Sparhawk se bohužel ocitl uprostřed mezi nimi. Věděl zcela jistě, že arogantní tón arciprelátova dopisu nepocházel od jeho starého přítele, ale od nějakého ospalého písaře, který psal naučené fráze a přitom myslel na něco jiného. Dolmant mu pravděpodobně řekl něco ve smyslu „napiš Sparhawkovi, že bych ho rád viděl". Do Cimmury však dorazilo něco jiného, co v Ehlaně probudilo zuřivost a donutilo ji udělat všechno proto, aby svoji návštěvu v Chyrellu arciprelátovi co nejvíc znepříjemnila. Ze všeho nejdřív vylidnila palác. Všichni se k ní museli připojit. Královna potřebovala dvorní dámy. Dvorní dámy potřebovaly komorné. Všichni potřebovali čeledíny a sluhy. Lendovi a Platimovi, kteří měli zůstat v Cimmuře a starat se o vládnutí, nezbyl k ruce téměř nikdo.

„To je skoro jako mobilizace armády," řekl Kalten vesele, když ráno před odjezdem scházeli po schodišti z paláce.

„Doufejme, že si to arciprelát nevysvětlí špatně," zamumlal Ulath. „Snad by neuvěřil, že tvoje žena plánuje obléhání Baziliky, nebo ano, Sparhawku?"

Jakmile vyjeli z Cimmury, pestře oblečený elénský dvůr vytvořil pod modrým nebem řadu dlouhou celé míle. Nebýt ocelově tvrdého pohledu královniných očí, mohl to být jeden z těch výletů, které znuděná šlechta tak milovala. Ehlana „navrhla", že Sparhawk by coby preceptor Pandionského řádu měl také mít odpovídající doprovod. Pohádali se o to, kolik Pandionců by si měl do Chyrellu vzít. Sparhawk chtěl Kaltena, Berita a možná jednoho nebo dva další, zatímco královna spíš preferovala celý řád. Nakonec se dohodli na dvacítce rytířů v černém brnění.

S takovou výpravou se nedalo jet příliš rychle. Zdálo se, že se Elénií prakticky plazí, pak se dovlekli na východ do Lendy a nakonec jihovýchodně na Demos a do Chyrellu. Vesničané jejich průvod vzali jako záminku k vyhlášení svátku a cesta byla obvykle lemovaná zástupem lidí, kteří se chtěli podívat.

„Dobře že to neděláme moc často," podotkl Sparhawk poté, co projeli město Lenda.

„Mně se výlety líbí, Sparhawku." Královna s princeznou Danae jely ve zdobeném kočáře taženém šesti bílými koňmi.

„O tom nepochybuji, ale teď by se zrovna mělo sít, lidé by měli být na polích. Ještě pár takových královských výletů a budeme mít hladomor."

„Tobě se moc nelíbí, co dělám, viď, Sparhawku?"

„Rozumím, proč to děláš, Ehlano, a nejspíš máš pravdu. Někdo by měl Dolmantovi připomenout, že nemá neomezenou moc, ale řekl bych, že tenhle způsob je poněkud pošetilý."

„Jistěže je pošetilý, Sparhawku," přisvědčila královna klidně. „O to přece jde. Navzdory všem důkazům o opaku si Dolmant stále myslí, že jsem hloupá malá hol-

čička. Chci mu v tom trochu vymáchat nos. Až ho to začne zmáhat, vezmu si ho stranou a vysvětlím mu, že bude lepší, když mě bude brát vážně. To by ho mohlo přesvědčit. Pak se budeme moct začít bavit o důležitých věcech."

„Ty máš ke všemu nějaký politický motiv, viď?"

„Ke všemu ani ne, Sparhawku."

Udělali krátkou zastávku v Demosu a Khalad s Talenem vzali královský pár, Kaltena, Danae a Mirtai na návštěvu ke svým matkám. Aslade a Elys se věnovaly všem rovným dílem. Sparhawk měl silné podezření, že právě proto jeho žena často hledá různé důvody k návštěvám Demosu. Prožila pochmurné dětství bez matky a pokaždé, když se cítila nejistá nebo nechráněná, našla si záminku, podle které byla její přítomnost v Demosu naprosto nezbytná. V Asladině kuchyni bylo teplo a na stěnách visely naleštěné měděné hrnce. Bylo to útulné místo, které uspokojovalo nějakou královninu podvědomou potřebu. Jen vůně, které se tu vyskytovaly, samy dokázaly zaplašit všechny starosti každého, kdo vešel.

Elys, Talenova matka, byla veselá světlovlasá žena, a Aslade byla přímo pomník mateřství. Měly se navzájem rády. Aslade byla Kurikova žena a Elys jeho milenka, ale zdálo se, že na sebe vůbec nežárlí. Byly obě praktické, a tak si uvědomily, že žárlivost je nesmysl, který stejně nikomu nepomáhá, aby se cítil lépe. Sparhawk s Kaltenem byli z kuchyně okamžitě vyhnáni, Khalad a Talen dostali za úkol opravit plot a královna Elénie se svojí tamulskou otrokyní podstoupily další z občasných lekcí vaření. Aslade s Elys mezitím poskakovaly kolem Danae.

„Už si nevzpomínám, kdy jsem naposled viděl královnu hníst těsto na chleba," zašklebil se Kalten, když se Sparhawkem procházeli po dvorku.

„Myslím, že je na koláče," opravil ho Sparhawk.

„Těsto jako těsto, Sparhawku."

„Připomeň mi, že tě nikdy nemám žádat, abys mi upekl koláč."

„Toho se neboj," zasmál se Kalten. „Ale Mirtai vypadá, jako by to dělala odjakživa. Má s řezáním všeho možného – včetně lidí – spoustu zkušeností. Jen bych byl raději, kdyby nepoužívala své vlastní dýky. Nikdy nevíš, čeho se dotýkaly."

„Vždycky je čistí, když někoho probodne."

„To je tou představou, Sparhawku," otřásl se Kalten. „Jen při té myšlence mi tuhne krev v žilách."

„Tak na to nemysli."

„Přijedete pozdě, je ti to jasné," upozornil ho Kalten. „Dolmant ti dal na cestu do Chyrellu jen týden."

„Jinak to nejde."

„Chceš, abych vyrazil napřed a oznámil mu, že už jedeš?"

„A zkazil překvapení, které pro něj moje žena naplánovala? Nebuď blázen."

* * *

Druhý den nebyli už ani leguy jihovýchodně od Demosu, když přišel útok. Stovka mužů, podivně oblečených a se zvláštními zbraněmi, se za bojovného řevu náhle přelila přes vrcholek nízkého kopce. Většina utíkala po svých, těch pár jezdců na koních byli nejspíš jejich velitelé. Dvořané se s jekotem rozutekli, zatímco Spar-

hawk štěkal rozkazy na své Pandionce. Dvacet rytířů v černém brnění se shluklo kolem královnina kočáru a lehce odrazilo první útok. Pro rytíře na koních nepředstavují pěšáci žádné nebezpečí.

„Co to bylo za řeč?“ křikl Kalten.

„Stará lamorkština,“ odpověděl Ulath. „Je hodně podobná staré thalesijštině.“

„Sparhawku!“ houkla Mirtai. „Ať se nestihnou znovu zformovat!“ Ukázala zakrváceným mečem na útočníky, kteří se mleli na kopci.

„Má pravdu,“ souhlasil Tynian. Sparhawk rychle posoudil situaci, nechal několik rytířů u Ehlany, a přeskupil zbytek jednotky.

„Do útoku!“ zařval.

Právě díky kopí jsou rytíři na koních proti pěšákům tak ničivá síla. Pěšák se nemůže nijak bránit a nemůže ani utéct. Třetina útočníků padla při prvním útoku a značná část se stala obětí kopí při Sparhawkově protiútoku. O zbytek se rytíři postarali meči a sekerami. Zvlášť Bevierova lochaberka byla ničivá zbraň a za Bevierem zůstávala v zástupu zmatených nepřátel široká ulice mrtvých a umírajících.

Byla to však Mirtai, která je omráčila neuvěřitelnou ukázkou čisté zuřivosti. Její meč byl lehčí než široké meče církevních rytířů, a mávala s ním skoro stejně elegantně jako Stragen se svým rapírem. Málokdy útočila na nepřítelovo tělo, soustředila se na obličej a krk, a když to bylo nutné, i na nohy. Její výpady byly krátké a úsporné, a nemířila na svaly, ale spíš na šlachy. Zmrzačila víc útočníků, než zabila, a křik a sténání jejích obětí vytvářely nad bojištěm hrůzostrašný rámus. Standardním postupem rytířů proti pěšákům bylo zaútočit nejprve kopími a poté pomocí koní namačkat opěšalé nepřátele tak těsně na sebe, že se zamotají navzájem do sebe. Jakmile byli bezmocní, nebylo těžké je povraždit.

„Ulathe!“ křikl Sparhawk. „Řekni jim, ať odhodí zbraně!“

„Pokusím se,“ houkl Ulath odpověď. Pak zařval něco nesrozumitelného na meloucí se pěšáky. Jezdec na koni, oblečený v komicky ozdobené helmě, na něj něco zavolal.

„Ten s těmi křídly na přilbě je jejich velitel, Sparhawku,“ řekl Ulath a ukázal zkrvavenou sekerou.

„Co říkal?“ chtěl vědět Kalten.

„Měl nějaké nevhodné poznámky o mé matce. Omluvte mě na chvíli, pánové. Musím s tím něco udělat.“ Otočil koně a vyrazil k muži v okřídlené helmě, který byl také ozbrojený válečnou sekerou. Sparhawk ještě nikdy neviděl souboj na sekery, a proto ho překvapilo, že to obnáší mnohem víc rafinovanosti, než si představoval. Hrubá síla samozřejmě rozhodovala, ale náhlé změny směru útoků napovídaly, že je to složitější, než si myslel. Oba muži měli těžké kulaté štíty a bránili se jimi mnohem důkladněji, než by tomu bylo v případě, že by bojovali meči.

Ulath se postavil ve třmenech a zvedl sekeru vysoko nad hlavu. Válečník v okřídlené helmě zvedl štít, aby si chránil hlavu, ale obrovský Thalesijec máchl paží dozadu a dolů a udeřil protivníka zespodu, přímo pod žebra. Velitel se prudce zlomil v pase, chytil se za břicho a nakonec spadl z koně. Mezi zbylými nepřáteli se ozval řev a najednou, jako když vítr rozežene mlhu, se zachvěli a zmizeli.

„Kam se poděli?“ křikl Berit a polekaně se rozhlížel kolem. Ale nikdo mu nedokázal odpovědět. Tam, kde před chvílí byla armáda pěšáků, teď nebylo nic

a na bojiště padlo ticho, protože utichl i křik raněných. Zůstali jen padlí a i ti byli podivně proměnění. Jejich těla vypadala jako vysušená – scvrklá a zkroucená. Krev, která je pokrývala, už nebyla jasně červená, staly se z ní černé uschlé krusty.

„Co to bylo za kouzlo, Sparhawku?“ zeptal se Tynian.

„Netuším,“ odpověděl bezradně Sparhawk. „Někdo si s námi hraje a mně se ta hra vůbec nelíbí.“

„Bronz!“ vyjekl Bevier. Mladý cyrinický rytíř sesedl z koně a prohlížel si brnění jedné vyschlé mrtvoly. „Mají bronzové brnění, Sparhawku. Jejich zbraně a přilby jsou ocelové, ale kroužkové košile mají vyrobené z bronzu.“

„Co se to tu děje?“ zeptal se Kalten.

„Berite,“ řekl Sparhawk, „vrať se zpátky do ústředí v Demosu. Seber všechny bratry, kteří ještě unesou brnění. Před polednem je tu chci mít.“

„Rozkaz,“ odpověděl Berit stručně, otočil koně a odcválal směrem, ze kterého přijeli.

Sparhawk se rychle rozhlédl. „Tam nahoru,“ ukázal na strmý kopec na druhé straně silnice. „Sežeňte všechny a odveďte je na vrchol. Ať se dvořanstvo, čeledíni a sluhové dají do práce. Chci příkopy a na úbočích chci vidět les špičatých kůlů. Nevím, kam se ti vojáci v bronzu poděli, ale jestli se vrátí, budu připravený.“

„Nemůžete mi říkat, co mám dělat!“ protestoval našňořený dvořan vztekle proti Khaladovým rozkazům. „Víte, kdo já jsem?“

„Jistěže vím,“ odpověděl výhrůžně Sparhawkův panoš. „Ty jsi člověk, který teď zvedne tu lopatu a začne pracovat. Nebo můžeš být člověk, který poleze kolem po kolenou a bude si sbírat zuby, jestli se ti to zamlouvá víc.“ Khalad ukázal dvořanovi pěst. Ten si jí nemohl nevšimnout, protože byla kousíček od jeho nosu.

„Skoro jako za starých časů, že?“ zasmál se Kalten.

„Khalad je tak podobný Kurikovi,“ vzdychl Sparhawk. „Ano,“ souhlasil střízlivě, „myslím, že to půjde. Sežeň ostatní, Kaltene. Musíme si promluvit.“

Sešli se u Ehlanina kočáru. Královna byla trochu pobledlá a dceru držela v náruči.

„Tak dobrá,“ řekl Sparhawk, „kdo to byl?“

„Očividně Lamorkové,“ řekl Ulath. „Pochybuji, že kdokoli jiný by byl schopný mluvit starou lamorštinou.“

„Ale proč by mluvili touhle řečí?“ nechápal Tynian. „Starou lamorštinou se nemluví snad tisíc let.“

„A stejnou dobu se nenosí bronzové brnění,“ dodal Bevier.

„Někdo použil kouzlo, o kterém jsem nikdy předtím neslyšel,“ pravil Sparhawk. „Co to má být?“

„Copak to není jasné!“ ozval se Stragen. „Někdo se vrací do minulosti – stejně jako trollí bohové v Pelosii. Stojí za tím mocný mág, který s námi hraje svoji hru.“

„To sedí,“ zamručel Ulath. „Mluvili starým jazykem, měli staré zbraně a vybavení, neznali moderní taktiku, a někdo použil magii, aby je poslal zpátky tam, odkud přišli – kromě mrtvých.“

„A ještě něco,“ dodal zamyšleně Bevier. „Byli to Lamorkové, a rozruch, který je teď v Lamorkandu, se částečně točí kolem příběhů o Drychtnathově návratu. Soudě podle toho útoku nejsou ty příběhy jen zvěsti a divoké historky, které se zrodily pozdě v noci někde v hospodě. Mohl by hraběti Gerrichovi pomáhat nějaký styrický

mág? Jestliže se Drychtnath nějak dostal do současnosti, Lamorky už nikdo nezkrotí. Stačí zmínit jeho jméno a je oheň na střeše."

„To je moc zajímavé, pánové," vložila se do hovoru Ehlana, „ale tohle nebyl jen náhodný útok. Jsme pěkně daleko od Lamorkandu, útočníci si museli dát dost práce, aby napadli konkrétně nás. Základní otázka ovšem zní, proč?"

„Pokusíme se najít odpověď, Výsosti," slíbil Tynian.

Berit se vrátil krátce před polednem se třemi stovkami obrněných Pandionců, a zbytek cesty do Chyrellu proběhl jako vojenská výprava. Příjezd do Svatého města a velkolepý pochod ulicemi k Bazilice vypadal jako vojenská přehlídka a způsobil hodně rozruchu. Sám arciprelát vylezl na balkón v druhém patře, aby se na příjezd na náměstí před Bazilikou podíval. I z té vzdálenosti Sparhawk viděl, že Dolmantovy nosní dírky jsou bílé a čelist pevně zaťatá. Ehlana se tvářila královsky a chladně odtažitě. Sparhawk sundal dceru z kočáru. „Nikde se netoulej," zamumlal jí do ucha. „Potřebuji si s tebou o něčem promluvit."

„Později," zašeptala v odpověď. „Nejdřív musím usmířit matku a Dolmanta."

„To bude těžká práce."

„Dívej se, Sparhawku, a uč se."

Arciprelátovo přivítání bylo studené – téměř mrazivé – a dal velice jasně najevo, že se nemůže dočkat, až si s královnou Elénie důkladně popovídá. Poslal pro svého hlavního tajemníka, tlustého patriarchu Embana, a bezstarostně mu hodil na krk starosti s Ehlaniným doprovodem.

Pak pozval královnu a jejího královského chotě do soukromé audienční síně. Mirtai se postavila ke dveřím. „Žádné facky," napomenula Dolmanta a Ehlanu, když šli dovnitř.

V malé audienční síni byly modré drapérie a koberec, a uprostřed stál stůl s židlemi.

„Divná ženská," zamumlal Dolmant a ohlédl se přes rameno na Mirtai. Posadil se a přísně se zadíval na Ehlanu. „Nebudeme chodit kolem horké kaše. Můžeš mi to vysvětlit, královno Ehlano?"

„Jistě, arcipreláte Dolmante." Přisunula mu přes stůl dopis. „Hned jak mi vysvětlíš tohle." Její hlas zvonil jako ocel.

Dolmant dopis zvedl. „Vypadá poměrně jasně. Které části jste nerozuměli?"

Od toho okamžiku šlo všechno velice rychle od desíti k pěti.

Ehlana a Dolmant byli právě na pokraji přerušení veškerých diplomatických styků, když do místnosti vstoupila princezna Danae a za sebou táhla za nohu královskou hračku Rolla. S vážným výrazem přešla síní k arciprelátovi, vylezla mu na klín a dala mu pusu. Sparhawk už pár takových pusinek, kterými ho jeho dcera uplácela, když něco chtěla, dostal, a dobře věděl, jakou mají moc. Dolmant neměl šanci. „Měl jsem si ten dopis přečíst, než jsem ho poslal," připustil zdráhavě. „Písaři občas přehánějí."

„Možná jsem reagovala trochu přehnaně," přidala se Ehlana.

„Šlo mi o důležitou věc," dodal Dolmant omluvným tónem, kterým nabízel příměří.

„Ten den, kdy dopis přišel, jsem byla podrážděná," opáčila Ehlana.

Sparhawk se pohodlně opřel. Napětí v místnosti citelně povolilo. Dolmant se od chvíle, kdy ho zvolili arciprelátem, změnil. Předtím byl nenápadný, dokonce tak

nenápadný, že o něm jeho kolegové z hierokracie na nejvyšší poct v církvi vůbec neuvažovali, dokud jim Ehlana nepřipomněla jeho jedinečné kvality. Sparhawk si všiml, jaká je v tom ironie. Teď se však zdálo, jako by Dolmant mluvil dvěma hlasy. Jeden z nich byl známý, téměř neformální hlas starého přítele, druhý hlas arcipreláta, autoritativní a přísný. Zdálo se, že nový úřad starého přítele pomalu pohlcuje. Sparhawk vzdychl. Nejspíš to bylo nevyhnutelné, ale stejně mu to bylo líto.

Ehlana a arciprelát se ještě jeden druhému chvíli omlouvali. Po chvíli se shodli, že si budou jeden druhého vážit, a ukončili hovor slibem, že si příště dají víc pozor na zdvořilost.

Princezna Danae, která stále seděla arciprelátovi na klíně, mrkla na Sparhawka. To, co právě udělala, mělo řadu politických i teologických následků, ale Sparhawk o nich nechtěl přemýšlet.

Důvodem nesmlouvavého rozkazu, který málem vedl k soukromé válce mezi Ehlanou a Dolmantem, byl příjezd vysoce postaveného vyslance z Tamulské říše na daresijském kontinentu, obrovském kusu země ležícím na východ od Zemochu. Formální diplomatické styky mezi Elénským královstvím z Eosie a Tamulskou říší na Daresii neexistovaly. Církev však pravidelně posílala do hlavního města říše na Matherionu své velvyslance, do jisté míry proto, že tři nejzápadnější království říše byla obsazena Elény a jejich náboženství se jen mírně lišilo od eosijského.

Vyslanec byl Tamulec, muž stejné rasy jako Mirtai, ačkoli proti ní asi tak poloviční. Měl stejnou zlatavě bronzovou kůži, šikmé tmavé oči a v černých vlasech už mu svítily šedé.

„Je hodně dobrý," varoval je Dolmant tiše, zatímco v jedné z audienčních síní čekali, až si Emban s vyslancem u dveří vymění nezbytné zdvořilosti. „V některých věcech je dokonce lepší než Emban. Dávejte si pozor, co před ním říkáte. Tamulové jsou dost citliví na jemné náznaky."

Emban doprovodil vyslance, oblečeného v hedvábných šatech, na místo, kde všichni seděli. „Vaše Výsosti, mám tu čest představit vám Jeho Excelenci, velvyslance Oscagna, představitele císařského dvora z Matherionu," pravil tlouštík a uklonil se Ehlaně.

„Božská přítomnost Vašeho Veličenstva mě přivádí k mdlobám," pravil velvyslanec a složitě se uklonil.

„Ale neomdlíte doopravdy, Excelence, že ne?" pousmála se Ehlana.

„Doopravdy samozřejmě ne," ubezpečil ji velvyslanec s dokonalou sebejistotou. „Ale napadlo mě, že by bylo vhodné to říci. Bylo to příliš extravagantní? Nemám takový přehled o vaší kultuře."

„Bylo to v pořádku, Excelence," zasmála se královna.

„Musím však říct, pokud Vaše královská Výsost dovolí, že jste ďábelsky přitažlivá mladá žena. Poznal jsem již několik královen, a obvyklé komplimenty člověk většinou musel říkat s notnou dávkou sebezapření." Velvyslanec Oscagne mluvil dokonalou elénštinou.

„Můžu vám představit svého manžela, prince Sparhawka?" řekla Ehlana.

„Legendárního sira Sparhawka? Samozřejmě, má paní. Projel jsem půlku světa, jen abych se s ním seznámil. Rád vás poznávám, sire Sparhawku." Oscagne se uklonil.

„Vaše Excelence," odpověděl Sparhawk a také se uklonil.

Ehlana potom představila ostatní a plýtvání diplomatickými zdvořilostmi pokračovalo skoro celou hodinu. Oscagne chvíli mluvil s Mirtai tamulsky, v jazyce, který Sparhawkovi přišel velmi melodický.

„Už bylo slušnosti učiněno zadost?" zeptal se nakonec velvyslanec. „V každé kultuře je to jinak, ale v Tamuli se tři čtvrtě hodiny pokládá za standardní dobu vhodnou k výměně triviálních zdvořilostí."

„Mně to taky přijde akorát," zazubil se Stragen, „když to s poctami zdvořilosti přeháníte, začne být nafoukaná a pokaždé čeká víc a víc času."

„Dobře řečeno, mylorde Stragene," souhlasil Oscagne. „Důvod mé návštěvy je poměrně prostý, přátelé. Mám problém." Rozhlédl se. „Udělal jsem přestávku, aby byl čas překvapeně zalapat po dechu a přijmout fakt, že by někdo na tak chytrém a šarmantním člověku, jako jsem já, mohl najít nějaké problémy."

„Mám pocit, že ho budu mít rád," zamumlal Stragen.

„Budeš," zamručel Ulath.

„Řekněte nám to, prosím pěkně, Vaše Excelence," vyzvala ho Ehlana. „Jak by s vámi, pro všechno na světě, někdo mohl být nespokojený?" Velvyslancovo květnaté vyjadřování bylo nakažlivé.

„Trochu jsem to přehnal," připustil Oscagne, „až takové problémy nemám. Ale Jeho císařská Výsost mě prostě poslala do Chyrellu, abych požádal o pomoc, a ode mě se čeká, že žádost vyšperkuji tak, aby to pro něj nebylo ponižující."

Embanovi oči jen svítily. Byl ve svém živlu. „Domnívám se, že byste měl ten problém jednoduše otevřenými a jasnými slovy vyložit na stůl," navrhl, „aby se mohli soustředit na to, jak neurazit císařskou vládu. Všichni jsou nepředstavitelně chytří. Jsem si jistý, že když dají hlavy dohromady, něco je napadne."

Dolmant vzdychl. „Nemohla sis pro můj úkol vybrat někoho jiného, Ehlano?" zeptal se vyčítavě.

Oscagne se na ně tázavě podíval.

„To je dlouhá historie, Vaše Excelence," vysvětlil mu Emban. „Někdy, až nebudeme mít co dělat, vám ji budu vyprávět. Řekněte jim, co se v Tamuli děje tak závažného, že vás sem Jeho císařské Veličenstvo muselo poslat pro pomoc."

„Slibujete, že se nebudete smát?" obrátil se Oscagne na Ehlanu.

„Budu se snažit nechechtat se moc nahlas," slíbila královna.

„V Tamuli jsou teď velké občanské nepokoje," sdělil jim Oscagne.

Chvíli čekali.

„To je celé," dodal Oscagne zarmouceně. „Samozřejmě cituji císařova slova – a instrukce. Museli byste našeho císaře znát, abyste to pochopili. Raději by zemřel, než aby něco přehnal. Kdysi řekl o jednom hurikánu, že ‚trochu fouká', a ztrátu poloviny flotily označil za mírnou nepříjemnost."

„Dobrá, Vaše Excelence," řekla Ehlana, „teď už víme, jak by problém charakterizoval váš císař. Jak byste ho popsal vy?"

„Protože Vaše Veličenstvo bylo tak hodné a zeptalo se," pravil Oscagne, „odpověděl bych ‚katastrofa'. Také by se dalo použít slovo ‚neřešitelný',‚pohroma',‚nezvládnutelný' a tak podobně. Myslím, že byste měli žádost Jeho Výsosti zvážit, přátelé, protože máme poměrně silné důkazy, že to, co se děje na daresij-

ském kontinentu, by se brzy mohlo přelít i do Eosie, a jestli k tomu dojde, bude to pravděpodobně znamenat konec civilizace jako takové. Nevím, jak přesně se k tomu stavíte vy, Eléni, ale my Tamulové jsme víceméně přesvědčeni, že bychom se tomu měli nějak postavit. Když necháte klidně každý týden skončit svět, je to špatný precedens. Podrývá to důvěru, kterou mají lidé ve své panovníky."

Kapitola pátá

Velvyslanec Oscagne se opřel do křesla. „Čím bych začal?“ zamyslel se. „Když se podíváte na jednotlivé incidenty, zdají se být triviální. Teprve jejich kumulace dovedla říši na pokraj kolapsu.“

„To dokážeme pochopit, Vaše Excelence,“ ujistil ho Emban. „Církev je na pokraji kolapsu už několik staletí. Naše svatá matka se potácí od krize ke krizi jako opilý námořník.“

„Embane,“ napomenul ho Dolmant jemně.

„Pardon,“ omluvil se obtloustlý patriarcha.

Oscagne se usmíval. „Občas to tak vypadá, viďte, Milosti,“ obrátil se na Embana. „Umím si představit, že vláda nad církví není tak moc odlišná od vlády nad říší. Byrokraté potřebují krize, aby přežili. Pokud není žádná krize, někoho by mohlo napadnout redukovat jejich stavy.“

„Všiml jsem si toho,“ souhlasil Emban.

„Ujišťuji vás však, že to, co se děje v Tamuli, není žádný absurdní malý rozruch, který vznikl jen proto, aby se někdo udržel na svém místě. Když říkám, že říše je na pokraji kolapsu, nepřeháním ani trochu.“ Na bronzovém obličeji se mu usadil zamyšlený výraz. „Nejsme tak homogenní národ, jaký je tady v Eosii,“ začal. „Na daresijském kontinentu žije pět ras. My Tamulové žijeme na východě, na západě jsou to Eléni, Styrikové u Sarsu, Valesijci na ostrově a uprostřed Cynesgané. Zřejmě není přirozené, aby tolik různých druhů lidí žilo pod jednou střechou. Naše kultury jsou rozdílné, naše náboženství jsou rozdílná, a každá z ras je pevně přesvědčená, že je nejdůležitější ve vesmíru.“ Vzdychl. „Pravděpodobně by nám bylo lépe, kdybychom zůstali rozdělení.“

„Ale někdy v minulosti někdo dostal ambiciózní nápad?“ nadhodil Tynian.

„Kdepak, sire rytíři,“ odpověděl Oscagne. „Skoro by se dalo říct, že my Tamulové jsme k císařství přišli jako slepí k houslím.“ Podíval se na Mirtai, která tiše seděla s Danae na klíně. „A tohle je důvod,“ řekl a ukázal na ni.

„Moje vina to nebyla, Oscagne,“ bránila se obryně.

„Neřekl jsem, že za to můžeš ty osobně, Atano,“ usmál se, „ale vaši lidé.“

Mirtai se usmála. „Tohle slovo jsem neslyšela už od dětství. Nikdy předtím mi nikdo neřekl ‚Atano‘.“

„Co to znamená?“ zeptal se zvědavě Talen.

„Válečník,“ pokrčila Mirtai rameny.

„Válečnice,“ opravil ji Oscagne a zamračil se. „Nechci se vás dotknout, ale elénština nedokáže vyjádřit některé jemné nuance.“ Podíval se na Ehlanu. „Všimlo si Vaše Veličenstvo, že její otrokyně není tak úplně jako jiné ženy?“ zeptal se.

„Ona je moje přítelkyně," bránila se Ehlana. „Ne otrokyně."

„Nechovej se tak hloupě, Ehlano," okřikla ji Mirtai. „Jistěže jsem otrokyně. Musí to tak být. Pokračuj, Oscagne. Já jim to vysvětlím potom."

„Myslíš, že to pochopí?"

„Ne. Ale stejně jim to vysvětlím."

„A v tom, můj milý arcipreláte," pokračoval Oscagne k Dolmantovi, „v tom spočívá klíč k říši. Atani se před nějakými patnácti sty lety sami stali našimi otroky, aby zabránili svým vražedným instinktům vyhladit celou rasu. Dopadlo to tak, že my Tamulové máme nejlepší armádu na světě, přestože jsme v podstatě mírumilovní lidé. Vyhrávali jsme takové ty různé malé spory s ostatními národy, které se tu a tam vyskytnou a většinou se řeší dohodou. Z našeho pohledu jsou naši sousedé jako děti, beznadějně neschopní řešit své vlastní záležitosti. Císařství vzniklo především z potřeby pořádku." Rozhlédl se po církevních rytířích. „Znovu opakuji, že se nechci nikoho dotknout, ale válka je pravděpodobně to nejhloupější, co lidé umějí. Existuje spousta efektivnějších cest, jak lidi přesvědčit, aby něco udělali."

„Například hrozba, že vypustíte Atany?" ozval se Emban významně.

„To funguje velice dobře, Vaše Milosti," připustil Oscagne. „Přítomnost Atanů v minulosti obvykle stačila jako pojistka před tím, aby se politické diskuze příliš rozvášnily. Atané byli výborní policisté." Vzdychl. „Ale toho už jste si určitě všimli. Řekl jsem ‚byli'. Bohužel to už neplatí. Říše, která spojuje různé národy, musí být pořád připravená na občasné národností a rasové nepokoje. Je přirozeností bezvýznamných hledat způsob, jakým by si potvrdili vlastní důležitost. Je to trapné, ale rasismus je zpravidla posledním útočištěm nedůležitých. Obvykle se tyhle nepokoje moc nerozšiřují, jenže teď je najednou celé Tamuli ohrožené epidemií. Všichni šijí vlajky, zpívají národní hymny a vynalézají vybroušené nadávky na ‚žluté psy'. To jsme my, samozřejmě." Natáhl před sebe ruku a zkoumavě se na ni zadíval. „Nemáme doopravdy žlutou kůži. Je spíš taková..." Zamyslel se.

„Béžová?" ozval se Stragen.

„To také není moc lichotivé, mylorde Stragene," usmál se Oscagne. „No nic. Možná že císař jmenuje speciální komisi, která určí odstín naší kůže jednou provždy." Pokrčil rameny. „Každopádně, pro Atany by náhodné vzplanutí národnostních a rasových nepokojů nepředstavovalo žádný problém, i kdyby k nim došlo najednou ve všech městech v říši. Jenže dochází k jistým nadpřirozeným incidentům."

„Já věděl, že v tom bude něco víc," zamumlal Ulath.

„Nejdřív byly ty ukázky magie namířené proti lidem," pokračoval Oscagne. „Každá kultura má svého mytického hrdinu – významnou osobnost, která sjednotila lidi, dala jim národní hrdost a definovala jejich vlastnosti. Moderní svět je složitý a matoucí, prostí lidé touží po jednoduchosti věku hrdinů, kdy se cíle každého národa daly popsat jednoduše a každý přesně věděl, kým je. Někdo v Tamuli se snaží staré hrdiny vzkřísit."

Sparhawk se zachvěl.

„Obry?" zeptal se.

Oscagne se zamyslel. „Zřejmě by se to tak dalo nazvat. Staletí zkreslují a hrdinové se postupně zvětšují. Když o nich přemýšlíme, nejspíš na ně myslíme jako na obry. To byla velmi bystrá poznámka, sire Sparhawku."

„Ale není moje, Vaše Excelence. To samé se teď děje tady."

Dolmant po něm vrhl ostrý pohled.

„Vysvětlím to později, sarathi. Pokračujte prosím, velvyslanče Oscagne. Říkal jste, že ten, kdo probudil nepokoje v Tamuli, začal vzkříšením národních hrdinů. To znamená, že to zašlo ještě dál."

„Přesně tak, sire Sparhawku. Mnohem, mnohem dál. Každá kultura má kromě hrdinů i své příšery. A přesně ty jsme potkávali – netvory, démony, vlkodlaky, upíry – všechny tyhle potvory, kterými dospělí straší děti, aby se dobře chovaly. Atani si s nimi neumějí poradit. Jsou trénovaní v boji proti lidem, ne proti hrůzám, které vznikly během věků z lidové tvořivosti. To je ten problém. V Tamuli je devět různých kultur a každá z nich najednou začala sledovat své tradiční historické cíle. Když za nimi pošleme Atany, aby znovu nastolili pořádek a prosadili císařskou autoritu, vylezou ze země příšery a jdou po nich. Nevíme si s tím rady. Říše se rozpadá na svoje původní části. Vláda Jeho císařského Veličenstva doufá, že si vaše církev všimne, že na tom má také jistý zájem. Jestliže se Tamuli rozpadne na devět válčících království, výsledný chaos bude zcela jistě mít dopad i na Eosii. Největší starosti nám dělá magie. Umíme si poradit s klasickou rebelií, ale nemáme vybavení na to, abychom porazili celokontinentální spiknutí, které rutinně používá magii. Styrikové ze Sarsu jsou zmatení. Když se o něco pokusí, je to odraženo ještě dřív, než se jim to podaří rozjet. Slyšeli jsme, co se stalo v Zemochu, a proto se obracím osobně na vás, sire Sparhawku. Zalasta ze Sarsu je nejlepší mág z celého Styrika, a řekl nám, že jste jediný muž na světě, který má moc se s takovou situací vypořádat."

„Zalasta má o mých schopnostech zřejmě přehnané mínění," pravil Sparhawk.

„Vy ho znáte?"

„Setkali jsme se. Ve skutečnosti, Vaše Excelence, jsem byl jen velmi malou součástí toho, co se v Zemochu stalo. V podstatě jsem byl jen cestou pro síly, které nedokážu ani popsat. Byl jsem nástrojem něčeho cizího."

„Ať je to jakkoli, stejně jste naše jediná naděje. Někdo se celkem zjevně pokouší svrhnout císařství. Musíme zjistit, kdo to je. Jestliže se nedostaneme ke zdroji a nezničíme ho, říše se rozpadne. Pomůžete nám, sire Sparhawku?"

„To nemůžu rozhodnout sám, Vaše Excelence. Musíte se zeptat mé královny a tady sarathiho. Když mi dají rozkaz, pojedu do Tamuli. Když mi to zakážou, nepojedu."

„V tom případě namířím své nesmírné přesvědčovací schopnosti na ně," usmál se Oscagne. „Ale pokud budu předpokládat, že uspěju – a nepochybuji o tom, že uspěju – stejně budeme muset vyřešit neméně složitý problém. Musíme za každou cenu ochránit důstojnost Jeho Veličenstva. Když vláda požádá jinou vládu, je to něco jiného, ale aby se císař obrátil na obyčejného občana z jiného kontinentu, je věc druhá. To je ten pravý problém, který musíme vyřešit."

* * *

„Nevidím žádnou jinou možnost, sarathi," říkal Emban zachmuřeně. Bylo pozdě večer. Velvyslanec Oscagne na noc odešel, a ostatní spolu s patriarchou Ortzelem z Kadachu v Lamorkandu se sešli, aby jeho žádost důkladně posoudili. „S některými

postupy Tamulské říše nemusíme souhlasit, ale její stabilita je momentálně v našem nejvyšším zájmu. Věnujeme se teď našemu tažení v Rendoru, a jestli se Tamuli rozpadne, budeme muset stáhnout většinu naší armády – včetně církevních rytířů – z Rendoru a poslat je chránit naše zájmy v Zemochu. Zemoch není moc zajímavé místo, to je pravda, ale strategický význam jeho hor je nezpochybnitelný. V uplynulých dvou tisících letech v těch horách byli nepřátelé a naše svatá matka jim věnovala pečlivou pozornost. Kdybychom dovolili někomu jinému Zemochy nahradit, přišlo by vniveč všechno, čeho Sparhawk v Othově hlavním městě dosáhl. Vrátili bychom se tam, kde jsme byli před šesti lety. Museli bychom opět opustit Rendor a začít mobilizovat proti nové hrozbě z východu."

„Neřekl jsi nic nového, Embane," pravil Dolmant.

„Vím, ale občas pomáhá všechno pěkně vyložit, abychom se na to mohli podívat."

„Sparhawku," řekl Dolmant, „kdybychom tě poslali do Matherionu, ale tvojí ženě bychom přikázali, aby zůstala doma, co bys udělal?"

„Musel bych jít do kláštera a několik let se tam modlit, aby mi bůh vyjevil správnou cestu."

„Svatá matka církev je dojata tvou zbožností, sire Sparhawku."

„Snažím se ji co nejvíc potěšit, sarathi. Jsem koneckonců oddaný rytíř církve."

Dolmant vzdychl. „Takže to stojí na nějaké šikovné dohodě mezi mnou a Ehlanou, že?"

„Taková moudrost může pocházet jedině od boha," podotkl Sparhawk k ostatním.

„No dovol?" pokáral ho Dolmant. Pak se s rezignovaným výrazem obrátil na královnu. „Řekněte si cenu, Výsosti."

„Prosím?"

„Nebudeme kolem toho chodit po špičkách, Ehlano. Tvůj šampión mě zahnal do kouta."

„Já vím," odpověděla královna, „a udělalo to na mě takový dojem, že jsem z toho úplně vedle. Budeme si o tom muset promluvit v soukromí, ctěný arcipreláte. Přece nechceme, aby si sir Sparhawk uvědomil svoji skutečnou cenu, že ne? Mohlo by ho napadnout, že bychom mu měli platit tolik, za kolik skutečně stojí."

„Tohle nesnáším," pronesl Dolmant.

„Myslím, že bychom se měli kouknout ještě na něco," ozval se Stragen. „To, co nám tamulský velvyslanec vyprávěl, mi bylo takové povědomé – nebo jsem si toho všiml jen já? V Lamorkandu je právě situace, která je neuvěřitelně podobná tomu, co se děje v Tamuli. Lamorkové jsou neochvějně přesvědčení, že se vrátil ten jejich Drychtnath, a Oscagne nám popsal prakticky totéž. Když jsme sem jeli z Cimmury, přepadla nás banda Lamorků, kteří museli pocházet z minulosti. Měli ocelové zbraně, ale bronzové brnění, a mluvili starou lamorštinou. Když sir Ulath zabil jejich velitele, ti, kteří přežili, najednou zmizeli. Zůstali jen padlí, a vypadali jako hodně staré mrtvoly."

„A to není celé," dodal Sparhawk. „V horách v západní Eosii byli bandité, které vedli někteří z Anniasových dřívějších následovníků, a ze všech sil se snažili mezi lidmi vyvolat rebelii. Platimovi se podařilo dostat do jejich tábora špeha, a ten nám řekl, že hnutí sponzoruje Krager, Martelův starý nohsled. Když jsme je pochytali, snažili jsme se jednoho vyslechnout, ale objevil se tam mrak, který jsme spatřili po

cestě do Zemochu, a roztrhal ho na kusy. V Eosii se něco děje, a podle všechno to vychází z Lamorkandu."

„Myslíš, že to spolu souvisí?" zeptal se ho Dolmant.

„Je to logický závěr, sarathi. Podobností je příliš mnoho, než abychom si mohli dovolit je ignorovat." Sparhawk se odmlčel a zadíval se na svou ženu. „Možná mi to doma způsobí jisté rozepře, ale měli bychom o Oscagnově žádosti zauvažovat. Někdo si pohrává s minulostí a vytahuje z ní věci a lidi, kteří už měli být tisíce let mrtví. Když jsme se s tím setkali v Pelosii, Sephrenia nám řekla, že to dokáží jen bohové."

„To není tak docela pravda, Sparhawku," opravil ho Bevier. „Řekla, že někteří z nejmocnějších styrických mágů také umějí oživit mrtvé."

„Myslím, že tuhle možnost můžeme zamítnout," nesouhlasil Sparhawk. „Jednou jsme o tom se Sephrenií mluvili a řekla mi, že během čtyřiceti tisíc let styrické historie se vyskytli jen dva Styrikové, kteří by toho byli schopní, a ani oni to neuměli dokonale. Ke vzkřišování hrdinů a armád dochází v devíti tamulských národech a minimálně v jednom tady na Eosii. Podobností je moc, než aby to byla jen náhoda, a celý plán – ať už je jeho cílem cokoli – je příliš komplexní, než aby ho vymyslel někdo, kdo kouzlo dokonale neovládá."

„Trollí bohové?" zeptal se Ulath sklíčeně.

„Nezavrhoval bych tu možnost. Už to jednou udělali, víme tedy, že to dokážou. Zatím však máme jen podezření, založené na několika odhadech, byť spolehlivých. Zoufale potřebujeme další informace."

„To je můj obor, Sparhawku," pravil Stragen. „Můj a Platimův. Předpokládám, že pojedeš do Daresie?"

„Vypadá to tak." Sparhawk vrhl na svou ženu omluvný pohled. „Rád bych tam poslal někoho jiného, ale obávám se, že by nevěděl, co má hledat."

„Raději pojedu s tebou," rozhodl se Stragen. „Mám tam známé, stejně jako po celé Eosii, a naši lidé dokáží shromažďovat informace mnohem rychleji než vaši."

Sparhawk přikývl.

„Možná bychom tam rovnou mohli začít," řekl Ulath. Pak se otočil na patriarchu Ortzela. „Kde se vzaly ty divoké zkazky o Drychtnathovi, Vaše Milosti? Ničí reputace nevydrží čtyři tisíce let, i kdyby byl sebelepší."

„Drychtnath je vymyšlená postava, sire Ulathe," odpověděl přísný světlovlasý patriarcha s mírným úsměvem. Stejně jako Dolmanta změnilo jeho povýšení, změnil Ortzela pobyt v Chyrellu. Už to nebyl ten rigidní provinční člověk, kterým byl v Lamorkandu. Přestože nebyl tak výřečný jako Emban, přizpůsobil se kolegům v Bazilice. Občas se usmíval a pomalu si osvojoval šibalský, nenápadný smysl pro humor. Sparhawk se s ním poté, co ho Dolmant přivolal do Chyrellu, několikrát setkal, a záhy zjistil, že se mu Ortzel začíná celkem zamlouvat. Patriarcha měl sice pořád jisté předsudky, ale byl už ochotný připustit, že i jiní lidé mohou mít správný pohled na věc.

„Někdo si ho prostě vymyslel?" zeptal se nevěřícně Ulath.

„To ne. Před čtyřmi tisíci lety nějaký Drychtnath opravdu existoval. Zřejmě nějaký rváč s bicepsy místo mozku. Představuji si, že vypadal úplně typicky – žádný krk, žádné čelo, a v hlavě nic, co by jen vzdáleně připomínalo inteligenci. Ovšem

když umřel, nějaký básník, který se potýkal s nedostatkem inspirace, se chopil jeho příběhu a vyzdobil ho všemi těmi otřepanými klišé z heroických eposů. Nazval ho Sága o Drychtnathovi, a Lamorkandu by bylo bývalo mnohem lépe, kdyby se ten básník nikdy nenaučil číst a psát."

Sparhawkovi se zdálo, že v tom zaslechl náznaky humoru.

„Jedna báseň by těžko mohla mít takový dopad, Vaše Milosti," pochyboval Kalten.

„Podceňuješ sílu dobře vyprávěného příběhu, sire Kaltene. Budu ho muset překládat z hlavy, ale posuď sám." Ortzel se opřel a přivřel oči.

„Poslyšte příběh z věku hrdinů," začal. Jeho tvrdý, přísný hlas při zvučné recitaci prastaré básně zjemněl. „Poslyšte, chrabří mužové lamorklandští, hrdinské činy kováře Drychtnatha, nejmocnějšího válečníka všech dob.

Jak jistě všichni víte, věk hrdinů byl věkem bronzu. Obrovské byly bronzové meče a sekery dávných hrdinů, a mocné byly rány mužů, kteří jimi vesele mávali v bitvách. A po celém Lamorklandu byste nenašli silnějšího, než byl kovář Drychtnath.

Vysoký byl Drychtnath, plece měl jako býk, neboť jeho práce ho ukula stejně jako on kul žhnoucí kov. Tvořil meče bronzové, kopí ostrá jako dýky, a sekery a štíty a lesklé helmy a košile kroužkové, které odrážely nepřátelské rány, jako by nebyly nic než neškodný deštík.

A hle, válečníci z celého Lamorklandu, porostlého temnými hvozdy, štědře platili poctivým zlatem a jasným stříbrem za Drychtnathův bronz, a velký kovář se lopotil u své výhně a oplýval bohatstvím i silou."

Sparhawk odtrhl oči od Ortzelova obličeje a rozhlédl se kolem. Jeho přátelé zaujatě poslouchali. Hlas patriarchy z Kadachu stoupal a klesal v pravidelném rytmu básnického projevu.

„Bože," vydechl Bevier, když se patriarcha odmlčel, „je to úplně hypnotizující, že?"

„Právě proto je to nebezpečné," přisvědčil Ortzel. „Rytmus otupuje mysl a zrychluje tep. Lidé mé rasy se nechají emocionalitou Ságy o Drychtnathovi snadno ovládnout. Armádě Lamorků stačí zarecitovat některé barvitější pasáže a okamžitě jsou nadržení na zabíjení."

„A dál?" pobídl ho nedočkavě Talen. „Co se stalo?"

Ortzel se na něj laskavě usmál. „Tak zběhlého a mladého zloděje přece nemůže zajímat nějaká stará balada?" pravil mazaně. Sparhawk se málem zasmál nahlas. Patriarcha z Kadachu se zřejmě změnil mnohem víc, než předpokládal.

„Mám rád dobré příběhy," přiznal se Talen. „Zatím jsem ale žádný neslyšel vyprávět takovýmhle způsobem."

„To je ta elegance správného stylu," zamumlal Stragen. „Někdy ani nezáleží na tom, o čem příběh je, ale jak je vyprávěný."

„Takže?" naléhal Talen. „Jak to bylo dál?"

„Drychtnath zjistil, že jistý obr Kreindl vykoval kov, který projede bronzem jako máslem," odpověděl Ortzel konverzačním tónem. „Šel tedy do Kreindlova doupěte, ozbrojený pouze svým kladivem, vylákal z něj tajemství nového kovu, a pak mu kladivem rozbil hlavu. Potom šel domů a začal kovat nový kov – ocel – a vyrábět z něj zbraně. Brzy měli všichni válečníci v Lamorkandu – neboli Lamorklandu, jak se mu tenkrát říkalo – ocelové meče, a Drychtnath neuvěřitelně zbohatl." Zamračil se.

„Doufám, že mi rozumíte," omlouval se. „Tlumočit na místě je dost obtížné." Na chvíli se zamyslel a opět začal recitovat. „Tak se stalo, že se slavná pověst mocného kováře Drychtnatha rozšířila po celé zemi. Vysoký byl, celých deset pídí, jak soudím, a široká měl ramena. Svaly měl jak ocel ze své výhně, a sličný byl na pohled. Nejedna panna ze vznešeného rodu po něm v skrytu duše toužila.

Bylo tomu tak v oněch dávných dnech, že vládcem Lamorků byl starý král Hygdahl, jehož sněhobílé prameny vlasů značily jeho moudrost. Neměl však žádných synů, jen dceru, svěží jako ranní rosa, a její jméno bylo Uta. To činilo Hygdahlovi velké starosti, neboť věděl, že až jeho ducha přivine Hrokka na svou hruď, sváry a vášně zachvátí zemi Lamorků, protože hrdinové počnou zápasit mezi sebou o trůn a ruku krásné Uty, neboť taková by byla dvojitá cena pro vítěze. Proto vyřešil král Hygdahl budoucnost své říše a své dcery jednou ranou, nechal rozeslat zprávu do všech koutů země. Osud Lamorklandu a jasnooké Uty rozhodne se v turnaji. Nejsilnější hrdina z celé země vyhraje silou svých rukou moc, ženu i království."

„Co je to píď?" zeptal se Talen.

„Devět palců," odpověděl Berit. „Měla by to být vzdálenost mezi nataženými prsty mužské ruky."

Talen si to rychle spočítal. „Sedm a půl stopy?" podivil se nakonec. „On byl vysoký sedm a půl stopy?"

„Možná je to trochu přehnané," usmál se Ortzel.

„A kdo je Hrokka?" ozval se Bevier.

„Lamorský bůh války," vysvětloval Ortzel. „Na konci bronzového věku byla perioda, ve které se Lamorkové vrátili k pohanství. Drychtnath vyhrál turnaj, a dokonce během něj ani nezabil moc Lamorků." Ortzel si odkašlal a pokračoval v recitování. „A tak kovář Drychtnath, nejmocnější hrdina dávných věků, vyhrál ruku jasnooké Uty a stal se dědicem krále Hygdahla."

Když skončila svatební hostina, přistoupil dědic Hygdahlův ke králi. ‚Můj vládče králi', děl, ‚protože mám tu čest být nejsilnějším bojovníkem světa, přísluší se jedině, aby mi celý svět patřil. Tomu zasvětím své snahy, až tě Hrokka k sobě povolá. Celý svět dobudu, jeho se zmocním a své vůli ho podrobím, a dovedu hrdiny z Lamorkandu až do Chyrellu. Tam svrhnu oltáře falešného boha oné církve, která jako žena drží si svou moc a oslabuje muže svým zvráceným modlením. Porazím ji, a dovedu hrdiny z Lamorklandu zpět domů na vozech sténajících pod hromadou kořisti z celého světa.'

Hygdahl s radostí vyslechl slova Drychtnathova, neb Hrokka, lamorklandský pán mečů, se těší z bojů, a proto se stará, aby jeho dětem lahodně zněla hudba zbraní a jejich očím se líbila krvavá rosa na trávě. ‚Běž tedy, můj synu, a dobývej,' pravil, ‚potrestej Peloi, rozdrť Cammorii, znič Deiránce, a nezapomeň zničit církev, která kalí mužnost Elénců svým nabádáním k míru a podivným mravům.'

Jakmile slova o Drychtnathově úmyslu dosáhla do Baziliky chyrellské, zachvěla se církev ve strachu před mocným kovářem, a princové církve se poradili mezi sebou a rozhodli se prolít krev velkého kováře, aby snad neoloupil církev a neodvezl její bohatství do Lamorklandu, kde jím ozdobí vysoké stěny svého hodovního sálu. Rozhodli se vyslat válečníka stejných předností na dvůr Hygdahlova dědice, aby srazil pýchu temného, lesů plného Lamorklandu.

V nenápadném převlečení vyrazil zrádný válečník, Deiránec původem a Starkad jménem, dostal se do Drychtnathova hodovního sálu a zdvořile pozdravil Hygdahlova dědice. Snažně prosil hrdinu lamorklandského, aby ho přijal jako svého vazala. Drychtnathovo srdce bylo tak prosté klamu a zrady, že nerozpoznal proradnost ani v jiných. S radostí přijal Starkadovo zdánlivé přátelství, a brzy ti dva byli jako bratři, jak si Starkad naplánoval.

O cokoli hrdinové z Drychtnathovy síně usilovali, Starkad stál vždy po Drychtnathově pravém boku, v dobrém počasí i špatném, v boji i veselí, které po bitvě následuje. Vyprávěl příběhy, které naplňovaly Drychtnathovo srdce smíchem, a velký kovář za to přátelství svého přítele štědře poklady zahrnoval, náramky z čistého zlata a vzácné drahokamy jemu dával. Starkad Drychtnathovy dary přijímal a vděčnost předstíral, zatímco si jako trpělivý červ vrtal cestu hluboko do hrdinova srdce.

Když Hrokka usoudil, že nastal čas, moudrý král Hygdahl se přidal ke společnosti nesmrtelných zemanů v Síni hrdinů, a Drychtnath se stal králem Lamorklandu. Dobře byly připravené jeho plány, a sotva královská koruna spočinula na jeho hlavě, shromáždil své muže a vyrazil na sever, aby si podrobil divoké Pelojce.

Mnoho bitev se odehrálo v zemi Peloi, a velkých vítězství Drychtnath zakusil. A tam, v zemi koňských lidí, dokonán byl plán církve chyrellské, neboť tam byli Drychtnath a Starkad od svých přátel v boji odděleni zuřivými Pelojci a rozsévali v jejich řadách smrt, až se luční tráva pokryla mořem krve. Tam, v plném rozkvětu svého hrdinského života, byl Drychtnath zrazen. Když se všechno trochu uklidnilo a oba hrdinové našli chvíli, aby popadli dech a obnovili síly k dalšímu boji, vytušil zrádný Deiránec svou příležitost a vbodl své prokleté kopí, ostřejší než dýka, do širokých zad svého pána.

Drychtnath ucítil chladný dotek smrti, když ho Starkadova ocel probodla. Otočil se tváří k muži, kterého nazýval svým přítelem a bratrem. ‚Proč?' ptal se, jeho srdce více bolela Starkadova zrada nežli jeho rána.

‚Ve jménu boha elénského,' pravil Starkad a z očí mu kanuly slzy, neboť skutečně miloval hrdinu, jehož právě zabil. ‚Nemysli, že byl jsem to já, kdo tě bodl do srdce, můj bratře, neboť to jsem nebyl já, ale naše svatá matka církev si vyžádala tvůj život.' Tak řka, pozvedl opět své hrozivé kopí. ‚Braň se, Drychtnathu, protože ač tě musím zabít, zavraždit tě nechci.'

Velký Drychtnath pozvedl svou tvář. ‚To já neudělám,' děl, ‚neboť jestliže můj bratr můj život potřebuje, sám mu ho věnuji.'

‚Odpusť mi,' pravil Starkad a zvedl smrtící kopí.

‚To nemohu,' odpověděl hrdina. ‚Můj život můžeš si vzít, ale mé odpuštění nedostaneš.'

‚Budiž tedy,' řekl Starkad a s těmi slovy zabodl kopí hluboko do Drychtnathova velkého srdce.

Jen chvíli ještě hrdina stál, a pak se pomalu, jako mocný dub padá, k zemi skácela pýcha Lamorklandu, a země i nebesa se zachvěla."

Talen měl v očích slzy. „Prošlo mu to?" zeptal se rozohněně. „Myslím tím, jestli se některý Drychtnathův přítel pomstil?" Na chlapci bylo vidět, že chce vědět, jak to bylo dál.

„Přece nechceš marnit svůj čas nějakou omšelou historkou, která je stará několik tisíc let?“ řekl Ortzel. Předstíral údiv, ale v očích se mu objevila mazaná jiskřička. Sparhawk si zakryl ústa rukou, aby nebylo vidět, že se usmívá. Ortzel se opravdu změnil.

„Nevím jak Talen,“ ozval se Ulath, „ale já klidně.“ Kultury současné Thalesie a starého Lamorklandu si byly v mnoha věcech hodně podobné.

„Řekl bych, že bychom mohli vyjednávat,“ zamyslel se Ortzel. „Kolik projevů kajícnosti jste ochotní věnovat naší svaté matce výměnou za zbytek příběhu?“

„Ortzele,“ napomenul ho Dolmant.

Patriarcha z Kadachu zvedl ruku. „Taková výměna je naprosto v pořádku, sarathi,“ řekl. „Církev ji už v minulosti mnohokrát využila. Když jsem byl obyčejným knězem na venkově, používal jsem stejnou metodu, abych si zajistil dostatečnou účast na bohoslužbách. Moje kongregace byla široko daleko známá svou zbožností – dokud mi nedošly příběhy.“ Zasmál se. Všichni se trochu lekli, nikoho totiž nenapadlo, že by ten přísný, neoblomný patriarcha z Kadachu vůbec věděl, jak se smát. „Jen jsem si dělal legraci,“ ujistil mladého zloděje a velkého Thalesiánce. „Nicméně, vůbec by mi nevadilo, kdybyste oba stav svých duší důkladně zvážili.“

„Dopověz nám ten příběh,“ vybídla ho Mirtai. Mirtai byla rovněž bojovnice a také, jak se zdálo, se nechala ovlivnit vzrušujícím vyprávěním.

„Zdá se mi to, nebo vidím možnost konverze k naší víře?“ zeptal se jí Ortzel.

„Spíš vidíš možnost, že ti přestane sloužit zdraví, Ortzele,“ odsekla Mirtai neomaleně. Když mluvila s lidmi, nikdy nepoužívala tituly.

„No dobrá,“ zasmál se Ortzel a pokračoval v překládání.

„Poslyšte tedy, mužové lamorklandští, příběh o odplatě. Uronil několik slz nad padlým bratrem a pak obrátil svou zlobu na Pelojce, kteří od něho s křikem utekli. Ihned opustil bitevní pole a odcestoval rovnou do svatého města Chyrellu, aby zpravil prince církevní, že plán byl dokonán. Když se všichni shromáždili v Bazilice, která je korunou jejich nesmírné pýchy, sdělil jim Starkad smutný příběh pádu Drychtnatha, největšího hrdiny všech dob.

I těšila se změkčilá princátka církve hrdinovým pádem, myslela si, že jejich pýcha, postavení a moc je bezpečná, a jeden druhému chválili Starkada a nabízeli mu hromady zlata za to, co udělal.

Jenže studené zůstalo hrdinovo srdce, zadíval se na malé muže, jimž sloužil, a se slzami vzpomněl velikého hrdiny, jehož na jejich rozkaz zavraždil. ‚Panáčkové církevní,‘ nazval je. ‚Myslíte snad, že pouhé zlato uspokojí mě jako odměna za to, co jsem na váš příkaz provedl?‘

‚Co jiného ti však můžeme nabídnout?‘ zeptali se nechápavě.

‚Chci Drychtnathovo odpuštění,‘ děl Starkad.

‚To ti však dát nemůžeme,‘ odpověděli, ‚neb mocný Drychtnath leží v domě mrtvých, odkud se nikdo živý nevrátil. Řekni nám, velký hrdino, co jiného můžeme ti nabídnout jako odměnu za velkou službu, kterou jsi nám prokázal.‘

‚Jednu jedinou věc,‘ pravil Starkad se smrtelnou vážností.

‚A jaká to je?‘ zeptali se.

‚Krev vašich srdcí,‘ odpověděl Starkad. A s těmi slovy skočil k dveřím a zajistil je řetězy ocelovými, aby mu nikdo nemohl uprchnout. Pak tasil Hlorithn, jasný meč

strašlivého Drychtnatha, který s sebou do Chyrellu jen pro tento účel přivezl. A vybral si velký Starkad odměnu za úkol, který dokonal na pláních pelojských.

Když skončil s vybíráním, církev chyrellská ležela na zemi bezhlavá, neboť ani jeden z jejích princů nespatřil toho dne západ slunce. Starkad, stále truchlivý, že svého přítele zavraždil, svaté město smutně opustil a nikdy se do něj již nevrátil.

Ale v temném Lamorklandu se říká, že věštcové a jasnovidcové stále mluví o velkém Drychtnathovi a dnu, kdy bůh války Hrokka vypustí jeho ducha ze svých služeb mezi nesmrtelnými bojovníky v Síni hrdinů, aby mohl ještě jednou přijít do Lamorklandu a pokračovat ve svém velkém plánu. Pak bude krev téci, a králové světa se budou třást, protože svět se opět bude otřásat pod mocnými kroky velkého Drychtnatha Ničitele, v jehož nesmrtelném sevření bude spočívat koruna a trůn celého světa, jak bylo již od počátku naplánováno." Ortzel se odmlčel, čímž dal najevo, že skončil.

„To je celé?" protestoval Talen.

„Spoustu pasáží jsem vynechal," přiznal se Ortzel. „Popisy bitev a tak podobně. Staré Lamorky nezdravě fascinovala čísla. Chtěli vědět, kolik sudů krve, liber mozků a yardů střev bylo během bitev vyvrhnuto a prolito."

„Ale ten příběh má špatný konec," stěžoval si Talen. „Drychtnath byl hrdina, ale když ho Starkad zavraždil, stal se hrdinou on. To není správné. Špatní lidé se nemohou takhle měnit."

„To je zajímavý argument, Talene – zvlášť z tvých úst."

„Já nejsem špatný člověk, Vaše Milosti, já jsem jen zloděj. To není to samé. Aspoň že ti princové dostali co proto."

„S tímhle bude ještě hodně práce, Sparhawku," podotkl Bevier. „Kurika jsme všichni měli rádi jako bratra, ale můžeme si být jistí, že jeho syn má v sobě vlohy pro dráhu církevního rytíře?"

„Pracuji na tom," odpověděl Sparhawk a zamyslel se. „Tak takhle to s Drychtnathem je. Jak moc Lamorkandští tomu příběhu věří, Vaše Milosti?"

„Není to jen o víře, Sparhawku," odpověděl Ortzel. „Ten příběh máme v krvi. Jsem oddaným služebníkem církve, ale když zaslechnu Ságu o Drychtnathovi, stává se ze mě pohan – aspoň na chvíli."

„Dobře," řekl Tynian. „Teď už víme, proti čemu jdeme. V Lamorkandu nás čeká to samé jako v Rendoru. Všude kolem nás samí kacíři. Ale to pořád neřeší náš problém. Jak se můžeme se Sparhawkem vypravit do Tamuli, aniž bychom urazili císaře?"

„To už jsem vyřešila, Tyniane," ozvala se Ehlana.

„Prosím, Vaše Výsosti?"

„Je to tak prosté, až se stydím, že vás to nenapadlo hned."

„Řekni nám to, královno," řekl Stragen, „ať se můžeme začervenat nad vlastní hloupostí."

„Je na čase, aby západní elénská království začala komunikovat s Tamulskou říší," vysvětlila královna. „Koneckonců jsme sousedé. Ode mě bude politicky jedině uvědomělé vykonat státní návštěvu Matherionu, a když budete hodní, pánové, tak vás vezmu s sebou." Zamračila se. „Tak to by byl tenhle malý problém. Teď nám zbývá ještě jeden mnohem vážnější."

„Jaký, Ehlano?" zeptal se Dolmant.

„Nemám co na sebe, sarathi."

Kapitola šestá

Sparhawk se za léta manželství s elénskou královnou naučil držet své emoce na uzdě, ale když setkání skončilo, jeho úsměv byl trochu ztuhlý. Když odcházeli ze síně, Kalten se k němu přidal. „Mám pocit, že tě královnino řešení vůbec nepotěšilo," řekl. Kalten byl Sparhawkův kamarád z dětství a uměl se v jeho potlučené tváři vyznat.

„Ano, dalo by se to tak říct," souhlasil Sparhawk nespokojeně.

„Přijal bys jeden návrh?"

„Mluv." Sparhawk nechtěl nic slibovat.

„Co kdybys zašel do krypty pod Bazilikou?"

„Proč?"

„Napadlo mě, že bys rád uvolnil jisté emoce, než to budete s královnou probírat. Když jsi rozčilený, tak jsi trochu zuřivý, Sparhawku, a já mám tvoji ženu rád. Jestli jí do očí řekneš, že je pitomá, zraníš její city."

„To má být vtipné?"

„Ani trochu, kamaráde. Mám z toho stejný pocit jako ty, a to jsem měl velmi pestré vzdělání. Až ti dojdou nadávky, můžu ti dodat nějaké nové, které jsi ještě neslyšel."

„Pojďme," řekl Sparhawk a prudce zabočil do postranní chodby.

Rychle prošli chrámovou lodí, zběžně poklekli před oltářem, a sestoupili do krypty, ve které spočívaly kosti arciprelátů několika eónů.

„Nemlať pěstmi do zdi," varoval Kalten, když Sparhawk začal chodit sem a tam, klít a mávat rukama ve vzduchu. „Rozbiješ si klouby."

„Vždyť je to úplně absurdní, Kaltene!" rozzlobil se Sparhawk – poté, co několik minut vykřikoval sprostá slova.

„Je to horší než to, kamaráde. Pro absurdity je na světě vždycky místa dost. Vlastně jsou docela legrační, ale tohle je nebezpečné. Nemůžeme vědět, co se v Tamuli stane. Mám tvoji ženu opravdu rád, ale je nevhodné, aby tam s námi byla."

„Nevhodné?"

„Snažil jsem se to říct mírně. Jak by se ti líbilo ‚zatraceně pořádně ošemetné'?"

„To je lepší."

„Ale nikdy ji nepřesvědčíš, aby zůstala doma. To bych rovnou vzdal a ani se o to nesnažil, protože už se očividně rozhodla a je tvoje nadřízená. Můžeš se jen pokusit to přestát důstojně – vyhnout se trapasu, kdyby ti musela říct, abys sklapl a šel do svého pokoje."

Sparhawk zavrčel.

„Nejlepší by bylo promluvit si s Oscagnem. Povezeme na Daresii, kde je všechno možné, jen ne klid, to nejcennější z celé Elénie. Tvoje žena svou cestou prokazuje císaři velkou laskavost, musí ji tedy chránit. Eskorta několika desítek legií Atanů, která na nás bude čekat na hranicích s Astelem, by mohla být dostatečným vyjádřením ochoty Jeho Veličenstva, co myslíš?“

„To není špatný nápad, Kaltene.“

„Nejsem úplně hloupý, Sparhawku. Dál Ehlana čeká, že budeš nadávat, zuřit a mávat na ni rukama. Je na to připravená, tak to nedělej. Ona pojede. To už jsme prohráli, chápeš?“

„Pokud ji ovšem nepřivážu řetězy k posteli.“

„To je zajímavý nápad.“

„Nevšímej si toho.“

„Je takticky nevýhodné bojovat do posledního dechu, pokud nejsi v pasti. Nech jí tohle vítězství, a ona ti pak bude dlužit jiné. To pak použiješ, abys ji přinutil k souhlasu, že v Tamuli nebude dělat nic bez výslovného souhlasu. Tak ji udržíme ve stejném bezpečí, jako kdyby zůstala doma. Nejspíš bude tak šťastná, že jsi na ni neřval, že bude souhlasit, aniž by si to důkladně promyslela. Budeš moct omezit její pohyb, až tam dorazíme, aspoň natolik, aby se nedostala do nebezpečí.“

„Kaltene, občas mě udivuješ,“ komentoval to Sparhawk.

„Já vím,“ odpověděl světlovlasý Pandionec. „I můj blbečkovský obličej umí být občas užitečný.“

„Kde ses toho tolik naučil o manipulování královnami?“

„To není manipulování královnou, Sparhawku, ale ženou, a v tom jsem skvělý. Ženy jsou rozené vyjednavačky. Milují takové drobné obchody. Když půjdeš k ženě a řekneš ‚já pro tebe udělám tohle a ty pro mě tamto‘, bude přinejmenším ochotná si o tom promluvit. Ženy chtějí pořád o věcech mluvit. Když nezapomeneš, co opravdu chceš, skoro vždycky ji položíš na lopatky.“ Odmlčel se. „Metaforicky řečeno, samozřejmě,“ dodal.

* * *

„Co máš za lubem, Sparhawku?“ zeptala se Mirtai podezřívavě, když dorazil k pokojům, které Dolmant vyhradil pro Ehlanu a její osobní doprovod. Sparhawk pečlivě nahradil blazeovaný výraz výrazem vážně starostlivým.

„Nezkoušej žádné triky, Sparhawku,“ varovala ho. „Jestli jí ublížíš, budu tě muset zabít.“

„Neublížím jí, Mirtai. Dokonce na ni nebudu ani ječet.“

„Takže máš něco za lubem, viď?“

„Samozřejmě. Až mě zamkneš uvnitř, přilož ucho na dveře a poslouchej.“ Podíval se na ni úkosem. „Ale to stejně děláš pokaždé, nebo ne?“

Mirtai se doopravdy začervenala a trhnutím otevřela dveře. „Radši běž, Sparhawku!“ zavelela a zatvářila se jako deset čertů.

„Ale ale, my jsme dneska nějak nedůtkliví.“

„Běž!“

„Rozkaz, madam.“

Ehlana na něj byla připravená, to bylo jasné na první pohled. Měla na sobě bledě růžový župan, ve kterém vypadala zvlášť dobře, a upravila si vlasy. V jejím obličeji kolem očí bylo nicméně patrné napětí.

„Dobrý večer, drahoušku," pozdravil ji Sparhawk mírně. „To byl ale namáhavý den, viď? Tyhle porady jsou někdy tak vyčerpávající." Prošel místností, po cestě ji téměř nevšímavě políbil, a nalil si sklenici vína.

„Já vím, co se chystáš říct, Sparhawku," řekla královna.

Sparhawk jí věnoval nevinný pohled. „Ano?"

„Zlobíš se na mě, viď?"

„Ne. Ani ne. Jak tě napadlo, že se zlobím?"

Královna trochu znejistěla. „Chceš říct, že se nezlobíš? Myslela jsem, že budeš vyvádět, protože chci jet na státní návštěvu Tamuli."

„Ne, vlastně je to dobrý nápad. Samozřejmě budeme muset přijmout jistá opatření, abychom zabezpečili tvou ochranu, ale to děláme pokaždé, takže už na to jsme zvyklí."

„O jakých opatřeních mluvíme?" zeptala se Ehlana podezřívavě.

„Nic výjimečného, drahoušku. Jen myslím, že by ses neměla sama toulat po lesích nebo chodit po zlodějských doupatech bez eskorty. Nemluvím o ničem neobyčejném, a ty už jsi na určitá omezení volného pohybu zvyklá. Budeme v cizí zemi a tamní lidi neznáme. Vím, že mi věříš, že všechno prověřím, a nebudeš se se mnou hádat, když ti řeknu, že je něco moc nebezpečné. Jsem si jistý, že s tím dokážeme žít. Platíš mi za to, abych tě ochraňoval, takže se nebudeme hloupě hádat o bezpečnostních opatření, nebo ano?" Mluvil klidně a rozumně, aby neměla důvod klást otázky, co přesně má na mysli, když mluví o „bezpečnostních opatřeních".

„O tomhle víš mnohem víc než já, miláčku," připustila královna, „takže to nechám na tobě. Když má děvče kavalíra, který je náhodou nejlepším rytířem na světě, byla by hloupá, kdyby nedávala pozor, co říká."

„Přesně tak," souhlasil Sparhawk. Bylo to malé vítězství, to ano, ale když jednáte s královnou, jsou všechna vítězství tvrdě zasloužená.

„No dobře," řekla Ehlana a vstala, „protože se nebudeme hádat, co kdybychom šli do postele?"

„Dobrý nápad."

* * *

Kotě, které Talen věnoval Danae, se jmenovalo Mmrr, a Mmrr mělo takový zvyk, který Sparhawkovi obzvlášť lezl na nervy. Koťata mají ráda společnost, když spí, a Mmrr zjistila, že Sparhawk spí trochu stočený do klubíčka, takže mu za koleny vzniká místečko tak akorát pro ni. Sparhawk sice spával s pokrývkou přitaženou těsně ke krku, ale to nebyl problém. Když se jeho zátylku dotkl studený mokrý čenich, prudce sebou trhl a v ten moment se vytvořila škvíra dost velká pro kotě. Mmrr zjistila, že ji ten proces uspokojuje, a dokonce i baví.

Sparhawk nikoli. Krátce před úsvitem se vynořil z ložnice, rozcuchaný, ospalý a rozladěný.

Princezna Danae vstoupila do velké centrální místnosti a za sebou táhla Rolla. „Neviděl jsi moji kočku?“ zeptala se.

„Je v posteli u tvé matky,“ odpověděl Sparhawk stručně.

„Měla jsem to tušit. Mmrr se líbí, jak maminka voní. Řekla mi to.“

Sparhawk se ohlédl a pak pečlivě zavřel dveře do ložnice. „Potřebuji znovu mluvit se Sephrenií.“

„Dobře.“

„Ne tady. Najdu nějaké místo.“

„Co se včera stalo?“

„Pojedeme do Tamuli.“

„Myslela jsem si, že budeme podnikat něco s Drychtnathem.“

„Svým způsobem ano. Vypadá to, že na daresijském kontinentu je někdo nebo něco, co stojí za Drychtnathem. Myslím, že tam o tom zjistíme víc než tady. Zařídím, aby tě odvezli zpátky do Cimmury.“

Děvčátko našpulilo rty. „Kdepak,“ nesouhlasilo. „Bude lepší, když pojedu také.“

„To naprosto nepřipadá v úvahu.“

„Ale Sparhawku, už bys mohl vyrůst. Pojedu, protože mě budeš potřebovat, až tam dorazíme.“ Nedbale odhodila Rolla do kouta. „A také pojedu, protože mě nemůžeš zastavit. Vymysli si nějaký důvod, Sparhawku. Jinak budeš muset matce vysvětlit, jak jsem se tam dostala, až mě najdete někde u cesty sedět pod stromem. Oblékni se, tati, a najdi místo, kde si budeme moct nerušeně promluvit.“

O nějaký čas později vystoupal Sparhawk s dcerou po úzkém točitém dřevěném schodišti, které vedlo pod kupoli na Bazilice. Na celém světě zřejmě nebylo soukromější místo, zvláště ve světle faktu, že dřevěné schody vedoucí do malé zvonice ani tak nevrzaly, jako spíš přímo vřeštěly, když na ně někdo šlápl.

Když dorazili do malého domečku vysoko nad městem, Danae strávila několik minut zíráním na Chyrellos. „Z výšky je toho vždycky vidět mnohem víc,“ řekla. „To je také jediný důvod proč létat, který jsem kdy našla.“

„Opravdu umíš létat?“

„Jistě. Ty ne?“

„Nedělej hloupou, Aphrael.“

„Jen jsem tě škádlila, Sparhawku.“ Zasmála se. „Začneme.“ Posadila se, zkřížila nohy, zvedla obličejík a zatrylkovala jako předtím v Cimmuře. Když ztichla, opět zavřela oči a ve tváři se jí usadil prázdný výraz.

„Co chceš tentokrát, Sparhawku?“ zeptal se trochu podrážděně Sephreniin hlas.

„Co se děje, matičko?“

„Uvědomuješ si, že tady je půlnoc?“

„Opravdu?“

„Jistě. Slunce je teď tam u vás.“

„Úžasné – i když předpokládám, že je to logické, když se nad tím zamyslíš. Vyrušil jsem tě?“

„Ano, vyrušil.“

„Co jsi dělala tak pozdě v noci?“

„Do toho ti nic není. Co chceš?“

„Brzy vyrazíme do Daresie."

„Cože?"

„Císař nás požádal, abychom přijeli – vlastně požádal mě. Zbytek není důležitý. Ehlana se chystá vykonat státní návštěvu v Matherionu, aby nám poskytla omluvu, proč tam jedeme."

„Přišel jsi o rozum? Tamuli je teď pěkně nebezpečné místo."

„Nejspíš ne o moc víc než Eosie. Když jsme jeli z Cimmury do Chyrellu, napadli nás staří Lamorkové."

„Možná to byli Lamorkové oblečení ve starých šatech."

„Pochybuji, Sephrenie. Když jsme jejich útok odrazili, zmizeli."

„Všichni?"

„Kromě padlých. Vadilo by ti trochu logiky?"

„Ne, když ji nebudeš moc nafukovat."

„Jsme si takřka jistí, že útočníci byli opravdu staří Lamorkové, a velvyslanec Oscagne nám řekl, že v Daresii také někdo křísí staré hrdiny. Logika napovídá, že celá záležitost vzešla z Tamuli a jejím cílem je probudit nacionalistické vášně, aby oslabila centrální vlády – říši v Daresii a církev v Eosii. Jestli se nemýlíme a zdroj je opravdu někde v Tamuli, je logické začít pátrat po odpovědích právě tam. Kde teď jsi?"

„Jsem s Vanionem v Sarsu ve východním Astelu. Měl bys sem raději přijet, Sparhawku. Tyhle rozhovory na dálku zamlžují fakta."

Sparhawk se na chvíli zamyslel a snažil se vybavit si mapu Daresie. „Takže budeme cestovat po souši. Vymyslím způsob, jak přesvědčit ostatní."

„Pokus se to udělat rychle, Sparhawku. Musíme si opravdu promluvit mezi čtyřma očima."

„Dobře. Dobrou noc, matičko."

„Já jsem nespala."

„Ne? Tak co jsi dělala?"

„Neslyšel jsi, co říkala, Sparhawku?" zeptala se ho jeho dcera.

„Co myslíš?"

„Říkala ti, že ti do toho nic není."

* * *

„To je ale úžasný nápad, Vaše Výsosti," říkal později toho dopoledne Oscagne, když se všichni ještě jednou sešli v Dolmantově soukromé audienční síni. „To by mě nenapadlo ani za milión let. Vůdci národů v Tamuli do Matherionu nejezdí, pokud je nepovolá Jejich císařská Výsost."

„Vládcové z Eosie nejsou tak rezervovaní, Vaše Excelence," řekl mu Emban. „Mají naprostou svrchovanost."

„Úžasné. Církev nemá nad jejich rozhodnutími žádnou autoritu, Vaše Milosti?"

„Jen v duchovních záležitostech, bohužel."

„Není to nepohodlné?"

„Nevěřil byste, jak moc je to nepohodlné, velvyslanče Oscagne," vzdychl Dolmant a vyčítavě se podíval na Ehlanu.

„Nechte toho, sarathi," zamumlala.

„Takže v Eosii nikdo nevládne? Nikdo nemá absolutní moc vydávat konečná rozhodnutí?"

„O odpovědnost se dělíme, Vaše Excelence," vysvětlila Ehlana. „My se rádi dělíme, viďte, sarathi?"

„Jistě," zahuhlal Dolmant bez známky nadšení.

„Eosijská politika je sice boj na život a na smrt, ale je to celkem užitečné, Vaše Excelence," prohlásil ospale Stragen. „Díky společnému rozhodování máme k dispozici více pohledů na věc."

„My v Tamuli se domníváme, že mít jen jeden pohled na věc je méně matoucí."

„Pohled císaře? Co když je císař náhodou idiot? Nebo šílenec?"

„Vláda ho obvykle obejde," připustil Oscagne upřímně. „Ovšem takové císařské omyly se málokdy dožívají vysokého věku."

„Aha," řekl Stragen.

„Možná bychom se měli raději pustit do práce," přerušil je Emban. Přešel k velké mapě světa, která visela na stěně. „Nejrychlejší cesta vede po moři," pravil, „mohli bychom vyplout z Madelu v Cammorii, na Vnitřní moře, kolem jižního výběžku Daresie a pak podél východního pobřeží k Matherionu."

„Mohli? My?" zeptal se sir Tynian.

„Já jsem vám to neřekl?" zarazil se Emban. „Pojedu také. Oficiálně budu duchovní rádce královny Ehlany, ve skutečnosti pojedu jako arciprelátův osobní vyslanec."

„Bylo by moudřejší zachovat elénský ráz expedice," vysvětlil Dolmant. „Pro potřeby veřejnosti. Nebudeme to komplikovat vysíláním dvou oddělených misí do Matherionu."

Sparhawk musel jednat rychle a neměl v ruce moc trumfů. „Cesta po moři má své výhody," připustil, „ale řekl bych, že i jednu velkou nevýhodu."

„Jakou?" zeptal se Emban.

„Uspokojí to požadavky oficiální návštěvy, ale příliš to nepomůže skutečnému důvodu, kvůli kterému jedeme do Tamuli. Vaše Excelence, co se nejspíš stane, až dorazíme do Matherionu?"

„Jako obvykle," odpověděl Oscagne. „Audience, bankety, přehlídky, koncerty, obvyklé kolečko bezvýznamných aktivit, které všichni tak milujeme."

„Přesně tak," souhlasil Sparhawk. „A ve skutečnosti nic neuděláme, nemám pravdu?"

„Pravděpodobně ne."

„Jenže my nejedeme do Tamuli, abychom se tam měsíc bavili. Ve skutečnosti tam jedeme proto, abychom zjistili, co je za tím rozruchem. Potřebujeme informace, ne zábavu, a informace budou venku mezi lidmi, ne v hlavním městě. Měli bychom najít důvod, který by nám dovolil jet po souši." Byl to praktický návrh, a celkem slušně zakryl Sparhawkův skutečný důvod, proč chce jet po souši.

Emban se zatvářil žalostně. „To ale pojedeme měsíce."

„Toho, čeho dosáhneme v Matherionu, bychom mohli stejně dobře dosáhnout i doma, Vaše Milosti. Musíme se dostat i mimo hlavní město."

Emban zasténal. „Ty jsi pevně rozhodnutý nechat mě jet celou cestu odsud do Matherionu na koni, viď, Sparhawku?"

„Můžete zůstat doma, Milosti," navrhl mu Sparhawk. „Vezmeme místo vás patriarchu Bergstena. Stejně by byl lepší, kdybychom museli bojovat."

„To stačí, Sparhawku," napomenul ho Dolmant.

„Společné rozhodování je velmi zajímavé, mylorde Stragene," podotkl Oscagne. „V Matherionu bychom udělali to, co by řekl primas z Ucery, a nediskutovali bychom o tom. Snažíme se za každou cenu vyhnout tomu, že bychom mohli mít víc možností."

„Vítejte v Eosii, Excelence," usmál se Stragen.

„Můžu promluvit?" ozval se zdvořile Kahlad.

„Jistě," přisvědčil Dolmant.

Khalad vstal, šel k mapě a začal měřit vzdálenosti. „Dobrý kůň ujede deset leguí za den, zatímco dobrá loď ujede třicet, když je dobrý vítr." Zamračil se a rozhlédl se. „Proč tu Talen nikdy není, když ho potřebuju?" zamumlal. „Umí to počítat z hlavy. Já si musím pomoct prsty."

„Říkal, že si musí něco zařídit," řekl Berit.

Khalad něco zabručel. „Zajímá nás, co se děje v Daresii, takže není nutné, abychom jeli přes Eosii. Mohli bychom vyplout z Madelu, jak navrhoval patriarcha Emban, přeplout Vnitřní moře a podél východního pobřeží Zemochu do..." Podíval se na mapu a ukázal. „...do Saleshy. To je devět set leguí – třicet dnů. Kdybychom měli jet po zemi, bylo by to nejspíš stejně daleko, ale zabralo by nám to devadesát dní. Ušetříme nejméně dva měsíce."

„No dobře," připustil Emban zdráhavě. „Aspoň něco."

Sparhawk dobře věděl, že by mohli ušetřit víc než šedesát dnů. Podíval se přes síň na svou dceru, která si pod Mirtainým dohledem hrála s kotětem. Princezna Danae se často vyskytovala na poradách, kde neměla co dělat. Lidé se kupodivu nikdy neptali, proč tam je. Sparhawk věděl, že dětská bohyně Aphrael si umí pohrát s časem, ale nebyl si tak docela jistý, jestli by se jí to v její současné podobě podařilo tak, aby si nikdo ničeho nevšiml, jako když byla ještě Píšťalkou.

Princezna Danae jeho pohled opětovala a rezignovaně obrátila oči v sloup, čímž dala jasně najevo, co si myslí o jeho omezeném chápání, a vážně přikývla.

Sparhawkovi se hned dýchalo o něco lépe. „Dostáváme se k otázce královniny bezpečnosti," pokračoval. „Velvyslanče Oscagne, jak velký doprovod si s sebou moje žena může vzít, aniž by se tomu někdo podivoval?"

„Konvence nejsou v tomto ohledu nijak přesné, sire Sparhawku."

Sparhawk se rozhlédl kolem. „Kdybych si myslel, že mi to projde, vzal bych si s sebou celou armádu církevních řádů," řekl.

„Náš výlet má být návštěva, Sparhawku," pravil Tynian, „ne invaze. Vyplašila by Jeho Veličenstvo stovka ozbrojených rytířů, Vaše Excelence?"

„Je to takové symbolické číslo," souhlasil Oscagne poté, co o tom chvíli přemýšlel. „Dost velké jako ukázka síly, ale ne tak velké, aby to někoho vyděsilo. Pojedeme přes Astel, a v hlavním městě v Darsu můžete přibrat atanskou eskortu. Přiměřená eskorta pro státní návštěvu by nikomu neměla vadit."

„Dvacet pět rytířů z každého řádu, co myslíš, Sparhawku?" nadhodil Bevier. „Díky rozdílům v našem vybavení a barvách budeme vypadat, že jsme spíš pro parádu než pro skutečné použití. Stovka samotných Pandionců by mohla někde vzbudit rozruch."

„Dobrý nápad," souhlasil Sparhawk.

„Můžeš si jich vzít víc, jestli chceš, Sparhawku," ozvala se Mirtai. „Ve stepích ve středním Astelu jsou Pelojci. Potomci Kringových předků. Mohlo by ho napadnout, že navštíví své bratrance v Daresii."

„No ano," řekl Oscagne, „Pelojci. Zapomněl jsem, že tady v Eosii máte tyhle divochy taky. Snadno se vzruší a jsou poměrně nespolehliví. Jste si jistí, že ten Kring se k nám bude chtít přidat?"

„Kring by vjel i do ohně, kdybych ho požádala," ujistila ho Mirtai.

„Domi má pro naši Mirtai velkou slabost, Excelence," usmála se Ehlana. „Tak čtyřikrát do roka jezdí do Cimmury, aby Mirtai požádal o ruku."

„Pelojci jsou válečníci, Atano," podotkl Oscagne. „Kdybys jeho nabídku přijala, v očích svých lidí bys neklesla."

„Manželé jsou zvyklí, že mají své manželky více či méně jisté, Oscagne," odpověděla Mirtai se záhadným pousmáním. „Nápadník je ovšem mnohem pozornější, a mně je Kringova pozornost milá. Píše velmi krásné básně. Jednou mě přirovnal k zlatému východu slunce. Přišlo mi to hezké."

„Ty mi nikdy nenapíšeš báseň, Sparhawku," obvinila Ehlana svého muže.

„Elénština má své meze, má královno," odvětil Sparhawk. „Nejsou v ní slova, která by tě dostatečně vystihla."

„Hezký pokus," zamumlal Kalten.

„Myslím, že bychom teď měli strávit víc času korespondencí," řekl Dolmant. „Musíme zařídit spoustu věcí. Dám vám k dispozici rychlou loď, velvyslanče Oscagne. Budete chtít svému císaři vyřídit, že královna Elénie míří na návštěvu."

„S vaším svolením bych raději se svou vládou komunikoval prostřednictvím posla než osobně. V některých částech říše se vyskytují jisté společenské či politické zvláštnosti. Kdybych jel s Její Výsostí, mohl bych jí být užitečný v případě, že by bylo potřeba trochu uhladit cestu."

„Budu jedině ráda, když se mnou pojede nějaký civilizovaný muž, Vaše Excelence," usmála se Ehlana. „Nemáte tušení, jaké to je být obklopen muži, jejichž šaty šil kovář."

Do síně vešel Talen a oči mu zářily.

„Kde jsi byl?" zeptalo se několik lidí najednou.

„Je úžasné být všemi tak milován, že moje aktivity vzbuzují tak neodkladnou zvědavost," pravil chlapec a vysekl přehnanou, sarkastickou poklonu. „Jsem tou ukázkou náklonnosti nesmírně dojat."

Velvyslanec Oscagne vrhl tázavý pohled na Dolmanta.

„To by moc trvalo, než bych vám to vysvětlil, Excelence," řekl Dolmant unaveně. „Prostě si dávejte pozor na své cennosti, když bude ten kluk v místnosti."

„Sarathi," protestoval Talen, „už skoro týden jsem nic neukradl."

„To je pro začátek dobré," poznamenal Emban.

„Staré zvyky se těžko překonávají, Vaše Milosti," ušklíbl se Talen. „Mimochodem, protože to tak moc chcete vědět, byl jsem venku ve městě, a jak jsem se tak toulal, narazil jsem na starého známého. Věřili byste, že Krager je v Chyrellu?"

Část druhá

Astel

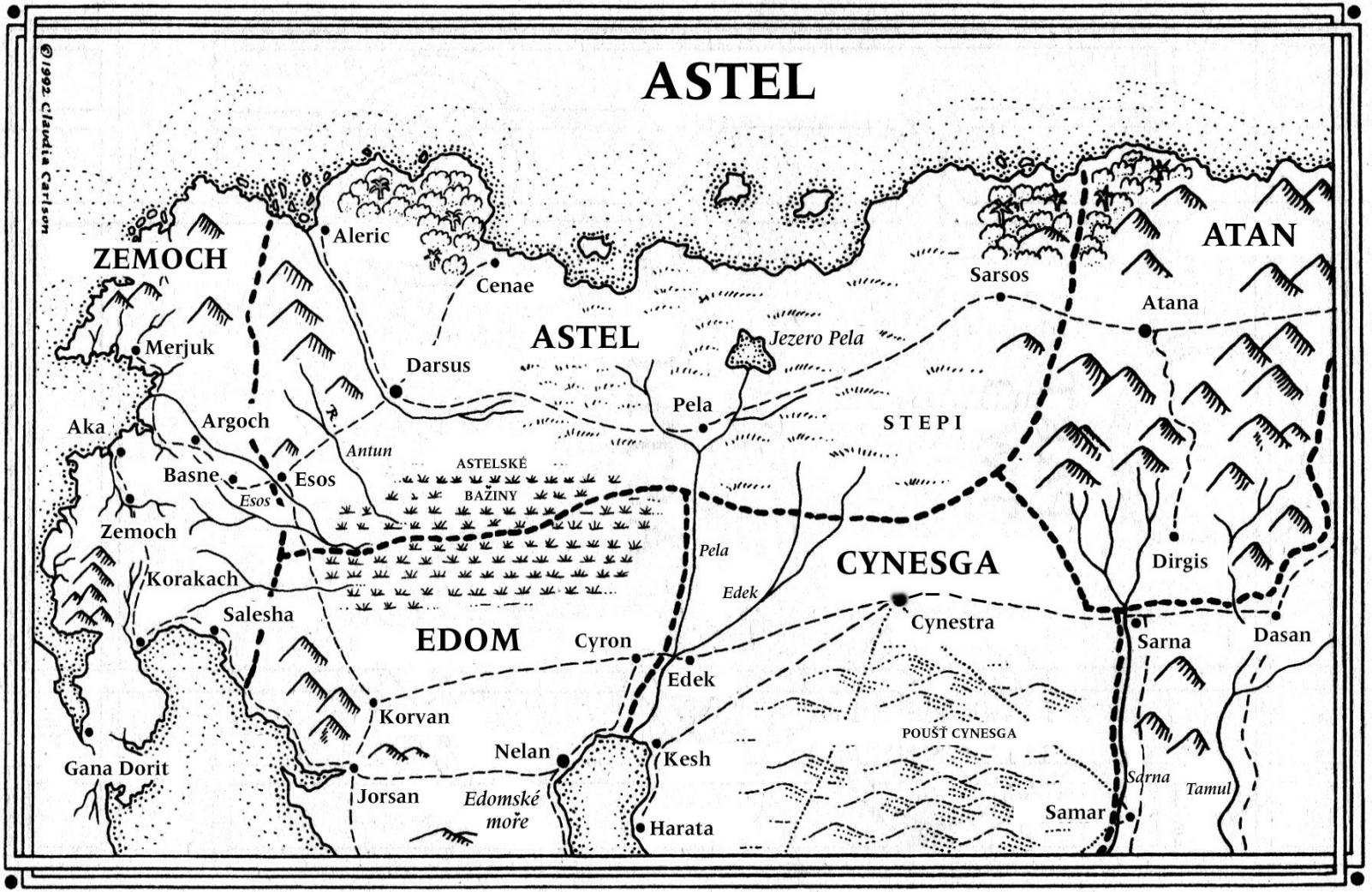
ASTEL
©1992 Claudia Carlson
ZEMOCH
Aleric
Cenae
ASTEL
ATAN
Sarsos
Atana
Merjuk
Darsus
Jezero Pela
Pela
STEPI
Aka
Argoch
Antun
ASTELSKÉ
BAŽINY
Basne
Esos
Esos
Zemoch
Korakach
Salesha
Pela
Edek
CYNESGA
Dirgis
Cynestra
Sarna
Dasan
EDOM
Cyron
Edek
Korvan
POUŠŤ CYNESGA
Nelan
Kesh
Gana Dorit
Jorsan
Edomské moře
Harata
Sarna
Tamul
Samar

Kapitola sedmá

Komiere," začínal Sparhawkův dopis. „Má žena jede na státní návštěvu Matherionu v Tamuli. Zjistili jsme, že stávající situace v Lamorkandu má zřejmě svůj původ v Daresii, proto využijeme Ehlanin výlet jako záminku, abychom se tam mohli podívat. Budu ti posílat zprávy. Půjčuji si dvacet pět genidijských rytířů z vaší místní kapituly do čestné stráže.

Doporučoval bych ti, aby ses snažil Avinu Wargunssonovi zabránit v jakémkoli sbližování s hrabětem Gerrichem z Lamorkandu. Gerrich je namočený v nějakém velkém plánu, který sahá daleko za hranice Lamorkandu. Dolmantovi by jistě nevadilo, kdyby sis s Darrellonem a Abrielem našel nějaký důvod pro výpravu do Lamorkandu a šlápl hraběti na krk. Dávejte si ovšem pozor na magii. Gerrichovi pomáhá někdo, kdo toho umí víc, než by bylo vhodné. Ulath ti pošle víc podrobností. – Sparhawk."

„Není to moc strohé, miláčku?" zeptala se Ehlana, která mu četla přes rameno. Voněla.

„Komier je takový strohý člověk, Ehlano," pokrčil Sparhawk rameny a odložil pero, „a já neumím moc psát dopisy."

„Všimla jsem si." Bydleli v přepychovém apartmá v jedné z církevních budov vedle Baziliky, kde strávili celý den psaním dopisů lidem z celého kontinentu.

„Nechtěla jsi taky napsat nějaké dopisy?" zeptal se Sparhawk své ženy.

„Už jsem skončila. Chtěla jsem jen poslat krátký vzkaz Lendovi. On ví, co má dělat." Podívala se přes pokoj na Mirtai, která seděla a trpělivě odstřihovala Mmrr špičky drápků. Mmrr se to moc nelíbilo. Ehlana se usmála. „Mirtain vzkaz Kringovi byl mnohem stručnější. Zavolala si jednoho cestujícího Pelojce a řekla mu, ať jede za Kringem a vyřídí, že mu přikazuje, aby jel se stovkou svých mužů do Basne na zemošsko-astelských hranicích. Jestliže tam nebude čekat, vezme to jako důkaz, že ji nemiluje." Ehlana si odhrnula z čela světle blonďaté vlasy.

„Chudák Kring," usmál se Sparhawk. „Takovým vzkazem by ho probudila i z mrtvých. Myslíš, že si ho někdy opravdu vezme?"

„Těžko říct, Sparhawku. Ale její pozornost si získal."

Ozvalo se zaklepání na dveře a Mirtai pustila dovnitř Kaltena. „Je krásný den," sdělil jim Kalten. „Budeme mít na výlet pěkné počasí."

„Jak to jde?" zeptal se ho Sparhawk.

„Jsme téměř hotoví." Kalten měl na sobě zelený brokátový přiléhavý kabátec a vysekl královně důkladnou poklonu. „Vlastně už jsme hotoví. Teď už zbývají jen obvyklá zdržení."

„Mohl bys to upřesnit, sire Kaltene?“ zeptala se Ehlana.

Kalten pokrčil rameny. „Všichni kontrolují všechno, co udělali ostatní, aby se ujistili, že se na nic nezapomnělo.“ Rozvalil se v křesle. „Jsme obklopeni nejrůznějšími radílky, Sparhawku. Všichni si myslí, že jsou jediní, kdo dokáží všechno udělat správně. Jestli se mě Emban ještě jednou zeptá, jestli jsou všichni rytíři připravení vyjet, asi ho uškrtím. Nemá nejmenší představu, co obnáší přemístit velkou skupinu lidí z jednoho místa na druhé. Věřil bys, že nás chtěl všechny nalodit na jednu loď? Včetně koní?“

„To bychom se tam trochu mačkali,“ usmála se Ehlana. „Na kolika lodích se nakonec usnesl?“

„Nevím to jistě. Ještě pořád nevím, kolik přesně lidí pojede. Všichni tví dvořané jsou naprosto přesvědčení, že bez jejich společnosti zemřeš, královno. Asi čtyřicet se jich na výpravu chystá.“

„Měla bys jim to rozmluvit, Ehlano,“ navrhl Sparhawk. „Nechci, aby se kolem mě motal celý dvůr.“

„Já ale budu pár lidí potřebovat, Sparhawku – i kdyby jen proto, aby to dobře vypadalo.“

Do místnosti vstoupil Talen. Měl na sobě to, čemu říkal „pouliční oděv“ – trochu špatně nakombinovaný, velmi obyčejný a maličko obnošený. „Ještě pořád tam je,“ řekl a oči mu svítily.

„Kdo?“ zeptal se Kalten.

„Krager. Plíží se kolem Chyrellu jako ztracené štěně, které hledá domov. Stragen ho nechal sledovat lidmi z místní zlodějské party. Zatím se nám nepodařilo zjistit, o co přesně mu jde. Kdyby byl Martel ještě naživu, skoro bych řekl, že dělá to samé, co dělal předtím – nechává se vidět.“

„Jak vypadá?“

„Hůř.“ Talenovi malinko přeskočil hlas. Pořád ještě se potuloval někde mezi sopránem a barytonem. „Krager nestárne moc dobře. Jeho oči vypadají, jako kdyby seděly v prasečím špeku. Vypadá fakt zoufale.“

„Neřekl bych, že je mi Kragerovo zoufalství proti srsti,“ podotkl Sparhawk. „Ale začíná mě už trochu unavovat. Za posledních deset let mu pořád musím věnovat aspoň část pozornosti – je jako záděra nebo zarostlý nehet. Vždycky pracuje pro druhou stranu, ale je příliš bezvýznamný, než abych z něj musel mít opravdu obavy.“

„Stragen by mohl pověřit některého zloděje, aby mu podřízl krk,“ nabídl se Talen.

Sparhawk to zvážil. „Radši ne,“ rozhodl se. „Krager byl vždycky dobrým zdrojem informací. Ale vyřiď Stragenovi, že kdyby se naskytla příležitost, hodilo by se s naším starým přítelem trochu pokecat. Kragerovi se většinou rozváže jazyk, když mu slíbíme splést nohy.“

Asi po půl hodině se zastavil Ulath. „Dokončil jsi dopis pro Komiera?“ zeptal se Sparhawka.

„Má hotový koncept, sire Ulathe,“ odpověděla za Sparhawka Ehlana. „Potřebuje ještě trochu upravit.“

„Pro Komiera nemusíš nic upravovat, královno. Je na divné dopisy zvyklý. Jeden z mých genidijských bratří mu jednou poslal hlášení napsané na lidské kůži.“

Ehlana na něj zůstala koukat. „Cože udělal?“

„Nic jiného neměl po ruce. Mimochodem, přijel jeden z našich s dopisem od Komiera. Jede zpátky do Emsatu, takže by mohl vzít Sparhawkův dopis, jestli je hotový."

„Je dostatečně hotový," řekl Sparhawk, přeložil pergamen a nakapal na něj vosk, aby ho mohl zapečetit. „Co Komier vzkazuje?"

„Pro změnu dobré zprávy. Všichni trollové z Thalesie odešli."

„Kam šli?"

„Kdo ví? Koho to zajímá?"

„Lidi, kteří žijí v zemi, kam trollové odešli, by to trochu zajímat mohlo," pravil Kalten.

„To je jejich problém," řekl Ulath. „Je to docela divné. Trollové spolu navzájem moc nevycházejí. Nedokážu si vůbec představit důvod, proč by se dokázali všichni najednou zvednout a odejít. Diskuze musela být velmi zajímavá. Obvykle se na potkání zabíjejí."

* * *

„Nemůžu vám moc pomoct, Sparhawku," pravil Dolmant zachmuřeně, když se toho dne osobně setkali. „Církev je v Daresii roztříštěná. Nepřijali nadvládu Chyrellu, takže jim nemůžu přikázat, aby vám pomáhali." Dolmant vypadal ustaraně a bílá sutana ještě zdůrazňovala, jak je bledý. Dolmant vlastně vládl říši, která se táhla od Thalesie po Cammorii, a břemeno jeho úřadu na něj těžce doléhalo. To také bylo důvodem změny, které si všichni na svém příteli v uplynulých letech všimli, mnohem spíš než zveličená představa jeho výjimečného postavení.

„V Astelu spíš budou spolupracovat než v Edomu nebo Daconii," pokračoval Dolmant. „Doktrína církve v Astelu je velmi podobná naší – tak podobná, že dokonce uznáváme astelské duchovní hodnosti. Edom a Daconia se od astelské církve odtrhly před tisíci lety a šly svou vlastní cestou." Arciprelát se smutně usmál. „Kázání v těchto dvou královstvích jsou jen hysterické výkřiky proti církvi z Chyrellu – a proti mně osobně. Jsou antihierarchičtí jako Rendorové. Kdybyste do některého z těch království jeli, očekávejte, že místní církev bude proti vám. To, že jsi rytíř církve, bude mluvit spíš proti tobě než pro tebe. Děti se tam učí, že církevní rytíři mají rohy a ocasy. Budou očekávat, že jim zapálíte kostely, povraždíte kněze a zotročíte lidi."

„Udělám všechno proto, abych se těm místům vyhnul, sarathi," ujistil ho Sparhawk. „Kdo velí v Astelu?"

„Formálně je hlavou astelské církve archimandrita z Darsu. Je to obskurní hodnost přibližně na úrovni našeho patriarchy. Astelská církev je organizována podle klášterních linií. Nemají tam světské kněžstvo."

„Ještě nějaké důležité rozdíly, o kterých bych měl vědět?"

„Některé zvyky jsou tam jiné – především liturgické variace. Pochybuji, že tě někdo požádá, abys sloužil mši, takže by to mělo být jedno. Asi je to tak nejlepší. Slyšel jsem, že jsi jednou měl kázání."

Sparhawk se usmál. „Sloužíme různými způsoby, sarathi. Naše svatá matka mě nenajala, abych kázal lidem. Jak mám oslovovat archimandritu z Darsu, kdybych se s ním setkal?"

„Říkej mu ‚Vaše Milosti', stejně jako patriarchovi. Je to impozantní muž s obrovským plnovousem, a nic v Astelu mu neunikne. Jeho kněží jsou všude. Lidé jim naprosto důvěřují, a oni posílají týden co týden archimandritovi hlášení. Církev tam má obrovskou moc."

„To je novinka."

„Chovej se slušně, Sparhawku. Měl jsem to teď náročné."

„Byl bys ochotný poslechnout si moje zhodnocení, Dolmante?"

„Zhodnocení mé osoby? Ani ne."

„To jsem nemyslel. Jsi moc starý, aby ses změnil. Mluvil jsem o našem postupu v Rendoru. Tvoje myšlenka byla sice dobrá, ale pustil ses do ní ze špatné strany."

„Opatrně, Sparhawku. Posílal jsem lidi na doživotí do kláštera za menší prohřešky."

„Tvoje snaha o usmíření s Rendorem je chvályhodná. Strávil jsem tam deset let a znám jejich mentalitu. Obyčejní lidé v Rendoru by se rádi smířili s církví, když už kvůli ničemu jinému, tak aspoň kvůli tomu, aby se zbavili těch vyjících fanatiků v poušti. Přístup je dobrý, ale poslal jsi tam špatné lidi."

„Kněží, které jsem vyslal do Rendoru, jsou experti na naši doktrínu, Sparhawku."

„No právě. Poslal jsi tam náboženské fanatiky. Nechtějí nic jiného než trestat Rendořany za kacířství."

„Kacířství ale je problém, Sparhawku."

„Kacířství Rendořanů není náboženské, Dolmante. Uctívají stejného boha jako my a základ jejich víry je stejný jako náš. Neshodneme se pouze na poli církevní vlády. Když se od nás Rendor odtrhl, církev byla zkažená. Členové hierokracie posílali do Rendoru na důležité pozice své příbuzné, prospěchářské parazity, kterým záleželo jen na jejich měšcích, a ne na duších lidí. Proto také v podstatě začali Rendořané vraždit primasy a kněze – a dělají to pořád z toho samého důvodu. Nikdy se ti nepodaří usmířit Rendor s církví, pokud je budeš jen trestat. Nezajímá je, kdo vládne naší svaté matce. Nikdy se s tebou osobně nesetkají, příteli, ale budou se setkávat s místními knězi – pravděpodobně denně. Jestliže jim budou pořád nadávat do kacířů a strhávat závoje jejich ženám, budou je zabíjet. Je to jednoduché."

Dolmant se tvářil ustaraně. „Možná jsem to trochu zkazil," připustil. „Samozřejmě, jestliže někomu řekneš, že jsem to řekl, popřu to."

„Přirozeně."

„Dobře, co bych měl udělat?"

Sparhawk si na něco vzpomněl. „V jednom chudém kostele v Borratě žije vikář," řekl. „Je to nejsvatější muž, jakého jsem kdy potkal, a to ani neznám jeho jméno. Ale Berit ho zná. Pošli pár vyšetřovatelů v převleku za žebráky do Cammorie, ať si ho prohlédnou. To je přesně ten člověk, kterého potřebuješ."

„Co kdybych pro něj prostě poslal?"

„Bál by se s tebou mluvit, sarathi. Když lidé vynalézali slovo skromný, udělali to podle něj. A kromě toho nikdy neopustí své stádo. Když mu přikážeš přijet do Chyrellu a pak ho pošleš do Rendoru, nejspíš během šesti měsíců umře. Je to ten typ."

Dolmantovi se náhle zalily oči slzami. „Ty mě trápíš, Sparhawku," pravil. „Ty mě trápíš. Přesně s tímhle ideálem jsme všichni vstupovali do božích služeb." Vzdychl. „Jak jsme se mu mohli tak moc vzdálit?"

„Moc ses zapletl se světem, Dolmante," řekl mu Sparhawk tiše. „Církev musí žít ve světě, ale svět ji kazí mnohem rychleji, než se z toho dokáže vzpamatovávat."

„Jaké to má řešení, Sparhawku?"

„To bohužel nevím, sarathi. Možná žádné není."

* * *

Sparhawku. Byl to hlas jeho dcery, ozýval se mu uvnitř hlavy. Procházel právě hlavní lodí Baziliky a rychle si klekl, jako by se modlil, aby nebylo poznat, co ve skutečnosti dělá.

Co se děje, Aphrael? zeptal se tiše.

Nemusíš si přede mnou klekat, Sparhawku, pravila pobaveně.

To není kvůli tobě. Kdyby mě nachytali, jak chodím po chodbách a povídám si s někým nepřítomným, zavřeli by mě do blázince.

Vypadáš tak hrozně nábožně. Jsem dojata.

Máš pro mě něco důležitého, nebo se jen tak bavíš?

Sephrenia s tebou chce mluvit.

Jsem teď v Bazilice. Přijď sem za mnou. Půjdeme zase do kupole.

Počkám na tebe nahoře.

Vede tam jen jedno schodiště, Aphrael. Musíme jít po něm.

Ty možná ano, ale já ne. Nerada chodím do chrámu, Sparhawku. Vždycky se musím zastavit a popovídat si s vaším bohem, a on je většinou tak nudný.

Sparhawkův mozek odmítl přemýšlet, co to znamená.

Vyschlé dřevěné schody, které vedly na vrchol dómu, pořád ještě dotčeně vrzaly, když po nich Sparhawk stoupal. Stoupal dlouho, a když se ocitl na vrcholu, nemohl popadnout dech.

„Kde jsi byl tak dlouho?" přivítala ho Danae. Měla na sobě obyčejnou bílou košili. Byly to takové ty šaty, jaké nosí malá děvčátka, takže si nikdo nevšiml, že jsou střižené po styricku.

„Tobě dělá radost mě takhle provokovat, viď?" vyčetl jí Sparhawk.

„Jen tě škádlím, tatínku," zasmála se.

„Doufám, že tě nikdo neviděl. Svět určitě není připravený vídat létající princezny."

„Nikdo mě neviděl, Sparhawku. Nebylo to poprvé. Věř mi."

„Mám snad na vybranou? Dejme se do práce. Musím toho dneska ještě hodně zařídit, jestli máme zítra ráno vyrazit."

Danae přikývla a se zkříženýma nohama se posadila vedle jednoho obrovského zvonu. Zvedla hlavu a zatrylkovala. Nakonec její hlas ztichl a v obličeji se jí usadil prázdný výraz.

„Kde jsi byl?" zeptala se Sephrenia a otevřela Danainy oči, aby se na svého žáka mohla podívat.

Sparhawk vzdychl. „Jestli toho vy dvě nenecháte, najdu si jinou práci."

„Aphrael tě zase škádlila?"

„Jistě. Víš, že umí létat?"

„Nikdy jsem ji při tom neviděla, ale předpokládám, že to umí."

„Co jsi mi chtěla říct?"

„Donesly se mi znepokojivé zprávy. Severní Atané viděli v lesích na severním pobřeží nějaké velké chlupaté tvory.“

„Tak tam tedy šli.“

„Nemluv v hádankách.“

„Komier poslal dopis Ulathovi. Vypadá to, že všichni trollové opustili Thalesii.“

„Trollové!“ vyhrkla Sephrenia. „To by neudělali! Thalesie je jejich domov!“

„Možná bys jim to měla říct. Komier přísahá, že v Thalesii už není jediný troll.“

„Děje se něco velmi, velmi divného, Sparhawku.“

„Velvyslanec Oscagne mi říkal víceméně to samé. Dokáží v tom Styrikové v Sarsu najít nějaký význam?“

„Ne, Zalasta je úplně v koncích.“

„Napadlo vás, kdo by za tím mohl být?“

„Sparhawku, my zatím ani nevíme, co za tím je. Nedokážeme odhadnout ani, jaký druh situace by to mohl být.“

„Pořád narážíme na možnost, že jsou to zase trollí bohové. Něco muselo trolly přimět k odchodu z Thalesie a to zase ukazuje přímo na trollí bohy. Můžeme si být absolutně jistí, že se jim nepodařilo uprchnout?“

„Když jde o bohy, je lepší počítat s každou možností, Sparhawku. Nevím, jaké kouzlo Ghwerig použil, když je uzavřel do Bhelliomu, takže ani nevím, jestli je možné ho zlomit.“

„Takže to je možné.“

„To jsem právě řekla, můj milý. Viděl jsi teď někdy ten stín – nebo mrak?“

„Ne.“

„Viděla ho někdy Aphrael?“

„Ne.“

„Ona by ti to mohla říct, ale raději bych ji tomu nevystavovala. Možná bychom ho mohli nějak přilákat, až tu budeš, abych si ho mohla prohlédnout. Kdy odjíždíte?“

„Hned zítra ráno. Danae mi řekla, že si může pohrát s časem, jako to udělala, když jsme s Wargunovou armádou pochodovali do Acie. Tím pádem bychom se tam dostali dřív, ale může to udělat stejně nenápadně, jako když byla ještě Píšťalka?“

Zvon za nehybnou siluetou jeho dcery vydal hluboký tichý zvuk. „Proč se nezeptáš mě, Sparhawku?“ zabzučel ve zvuku zvonu Danain hlas. „Nejsem nepřítomná, víš.“

„Jak jsem to měl vědět?“ Sparhawk čekal. „No?“ zeptal se bzučícího zvonu. „Můžeš?“

„Samozřejmě že můžu, Sparhawku,“ odpověděla dětská bohyně podrážděně. „Copak nevíš vůbec nic?“

„To by stačilo,“ pokárala ji Sephrenia.

„On je takový trouba.“

„Aphrael! Řekla jsem, že to stačilo! Ke svému otci se budeš chovat uctivě.“ Na rtech spící malé princezny se objevil slabý úsměv. „I když je to beznadějný trouba.“

„Jestli si chcete popovídat o mých špatných vlastnostech, půjdu dolů, abyste se nemusely krotit,“ nabídl se Sparhawk.

„Ne, to je v pořádku, Sparhawku,“ uklidnila ho Aphrael. „Jsme přece přátelé, neměli bychom před sebou mít žádná tajemství.“

* * *

Vyjeli z Chyrellu následujícího dne z rána a jeli se stovkou církevních rytířů v plné zbroji v jasném světle ranního slunce na jih po arcijském břehu řeky Sarin. Tráva na březích byla krásně zelená a po modrém nebi poletovaly načechrané bílé obláčky. Sparhawk s Ehlanou se po diskuzi rozhodli, že doprovod, který královna potřebuje pro efekt, se dá z většiny obsadit církevními rytíři. „Stragen je zaškolí," slíbil Sparhawk ženě. „Má jisté zkušenosti, takže dokáže poctivé rytíře naučit, jak vypadat jako zbyteční motýlci."

Bylo však nezbytné přibrat jednu dvorní dámu, baronku Melidere, mladou ženu v Ehlanině věku, s medově blonďatými vlasy, temně modrýma očima a zjevně prázdnou hlavou. Ehlana si vzala také svou komornou, děvče s laními očima, které se jmenovalo Alean. Obě jely v kočáře s královnou, Mirtai, Danae a Stragenem, který měl na sobě své nejlepší oblečení a bavil dámy lehkým žertováním. Sparhawk usoudil, že Stragen s Mirtai dokáží uchránit jeho manželku a dceru před nebezpečím, kdyby k něčemu došlo.

Jakmile měli za sebou několik mil, Sparhawk zjistil, že s patriarchou Embanem budou potíže. Embanovi se na koni nelíbilo a během jízdy kolem sebe šířil samé stížnosti.

„Tohle nebude fungovat," podotkl Kalten, když dopoledne trochu pokročilo. „Církevní necírkevní, jestli budou rytíři muset celou cestu přes Daresii poslouchat, jak se Emban lituje, nejspíš se mu stane nějaká nehoda ještě dřív, než dorazíme do Matherionu. Já už bych ho taky nejraději utopil, když je ta řeka tak po ruce."

Sparhawk se nad tím zamyslel. Podíval se na královnin vůz. „Kočár není dost velký," pravil. „Potřebovali bychom něco většího. Šest koní stejně budí lepší dojem než čtyři. Zkus najít Beviera."

Když se tmavý Arcijec objevil, Sparhawk mu vysvětlil situaci. „Jestli Embana nezbavíme toho koně, bude nám jízda přes Daresii trvat celý rok. Jsi ještě v kontaktu se svým bratrancem Lycienem?"

„Jistě. Jsme dobří přátelé."

„Co kdybys jel napřed a popovídal si s ním? Potřebujeme velký vůz – aby stačil pro osm lidí – a nejspíš i šest koní. Posadíme do vozu Embana a velvyslance Oscagneho spolu s mojí ženou a jejím doprovodem. Požádej bratrance, aby nám takový sehnal."

„To bude drahé, Sparhawku," zapochyboval Bevier.

„To nevadí, Beviere. Církev to zaplatí. Po týdnu na koňském hřbetě Emban podepíše cokoli, co na sobě nebude mít sedlo. A když už tam pojedeš, nech naše lodě přesunout do Lycienových doků. Madel není tak atraktivní město, abychom tam chtěli strávit moc času, Lycienův přístav je vhodněji uspořádaný."

„Budeme potřebovat ještě něco, Sparhawku?" zeptal se Bevier.

„Nic mě nenapadá. Ale klidně improvizuj. Přidej cokoli, co tě na cestě do Madelu napadne. Máme k dispozici prakticky neomezený rozpočet. Pokladnice církve jsou otevřené dokořán."

„Stragenovi a Talenovi bych to neříkal, příteli," zasmál se Bevier. „Budu v Lycienově domě. Až přijedete, stavím se za tebou." Otočil koně a odcválal k jihu.

„Proč jsi mu neřekl, ať prostě sežene další vůz pro Embana a Oscagna?“ zeptal se Kalten.

„Protože nechci bránit dva vozy najednou, až budeme v Tamuli.“

„Aha. To dává smysl.“

Do domu bratrance sira Beviera, markýze Lyciena, dorazili pozdě jednoho odpoledne a na štěrkem vysypaném dvoře před Lycienovým okázalým domem se setkali s Bevierem a jeho zavalitým růžolícím příbuzným. Markýz se hluboce uklonil elénské královně a trval na tom, že bude po dobu jejich pobytu v Madelu jejich hostitelem. Kalten rozptýlil rytíře po Lycienově zeleném pozemku.

„Sehnal jsi kočár?“ zeptal se Sparhawk Beviera.

Bevier přikývl. „Pro naše účely je velký dost,“ řekl trochu nejistě, „ale z jeho ceny by patriarchovi Embanovi mohly zešedivět vlasy.“

„Toho bych se nebál,“ řekl Sparhawk. „Zeptáme se ho.“ Odešli přes dvůr na místo, kde stál vedle svého koně patriarcha z Ucery a s naprosto zoufalým výrazem se přidržoval sedlové hrušky.

„Příjemná malá vyjížďka, viďte, Milosti?“ zeptal se Sparhawk vesele.

Emban zasténal. „Řekl bych, že tak týden nebudu moct chodit.“

„Zatím jsme samozřejmě jeli jen tak krokem,“ pokračoval Sparhawk. „Až se dostaneme do Tamuli, budeme muset jet mnohem rychleji.“ Odmlčel se. „Můžu mluvit upřímně, Vaše Milosti?“

„Stejně budeš, Sparhawku,“ pravil Emban kysele. „Věnoval bys mi vůbec pozornost, kdybych si stěžoval?“

„Zřejmě ne. Zpomalujete nás, víte?“

„Aha, tak to se omlouvám.“

„Nejste zrovna stavěný na ježdění na koni, patriarcho Embane. Máte schopnosti v hlavě, ne v zadku.“

Emban nepřátelsky přimhouřil oči. „Pokračuj,“ vybídl Sparhawka výhrůžně.

„Protože spěcháme, rozhodli jsme se podložit pod vás radši kola. Cítil byste se pohodlněji v sedačce v kočáru, Vaše Milosti?“

„Sparhawku, za to bych ti dal pusu!“

„Jsem ženatý, Vaše Milosti. Moje žena by si to mohla špatně vysvětlit. Z bezpečnostních důvodů bude jeden kočár lepší než dva, proto jsem si dovolil najít vůz, který je větší než ten, ve kterém jela Ehlana z Chyrellu. Nebude vám vadit jet s ní? Napadlo nás, že bychom vás a velvyslance Oscagna posadili do kočáru s královnou a jejím doprovodem. Bude vám to vyhovovat?“

„Mám políbit zem, na které stojíš, Sparhawku?“

„To nemusíte, Vaše Milosti. Stačí jen podepsat pověření. Koneckonců jde o naléhavou církevní záležitost, takže máme k zakoupení kočáru plné právo, co myslíte?“

„Kam se mám podepsat?“ zeptal se nedočkavě Emban.

„Tak velký kočár je drahý, Vaše Milosti,“ varoval ho Sparhawk.

„Dám do zástavy Baziliku, jestliže díky tomu nebudu muset zpátky do sedla.“

„Vidíš?“ řekl Sparhawk Bevierovi, když odcházeli. „Nebylo to tak těžké.“

„Jak jsi věděl, že bude souhlasit tak rychle?“

„Načasování, Beviere, načasování. Později by mohl mít proti ceně námitky. Takové otázky musíš pokládat ve chvíli, kdy to dotazovaného ještě bolí.“

„Jsi krutý člověk, Sparhawku."

„Už mi to řeklo hodně lidí," odpověděl Sparhawk klidně.

* * *

„Ještě dnes moji lidé dokončí nakládání zásob na cestu, Sparhawku," říkal markýz Lycien, zatímco jeli k vesnici u řeky a přístavišti na okraji jeho pozemku. „Za ranního odlivu můžete vyplout."

„Jste opravdový přítel, můj pane," pravil Sparhawk. „Kdykoli vás potřebujeme, jste po ruce."

„Zveličujete moji ochotu, sire Sparhawku," zasmál se Lycien. „Na zásobách pro vaše lodě pěkně vydělávám."

„Jsem rád, když se mí přátelé mají dobře."

Lycien se ohlédl přes rameno na královnu, která jela vzadu na šedém koni. „Jste nejšťastnější muž pod sluncem, Sparhawku," poznamenal. „Vaše manželka je nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl."

„Řeknu jí o tom, markýzi Lyciene. Určitě ji to potěší."

Ehlana a Emban se rozhodli, že je na cestě k markýzově enklávě doprovodí. Ehlana se chtěla podívat, jak vypadá ubytování na lodi, a Emban na kočár, který si právě koupil.

Flotila přivázaná k Lycienovu přístavišti sestávala z tuctu velkých, dobře vybavených lodí, vedle nichž vypadaly kupecké lodě uvázané opodál jako chudí příbuzní.

Lycien je vedl vesnicí, která vyrostla u přístaviště, k řece, třpytící se v záři ranního slunce.

„Kapitáne Cluffe!" ozval se najednou hlas, ne nepodobný lodní siréně.

Sparhawk se otočil v sedle. „Ať do mě hrom uhodí, jestli to není kapitán Sorgi!" řekl s upřímnou radostí. Měl neotesaného stříbrovlasého kapitána, se kterým strávil tolik hodin, rád. Seskočil z Farana a podal příteli ruku.

„Neviděl jsem tě celou věčnost, kapitáne Cluffe," spustil Sorgi. „Ještě pořád utíkáš před těmi bratranci?"

Sparhawk protáhl obličej a smutně vzdychl. Takovou příležitost si nemohl nechat ujít. „Ne," odpověděl zlomeným hlasem, „bohužel už ne. Udělal jsem chybu, zůstal jsem v hospodě v Apalii v severní Pelosii na jeden poslední korbel. Tam mě dostihli."

„Podařilo se ti utéct?" zeptal se Sorgi ustaraně.

„Byl jich celý tucet, kapitáne, a vlítli na mě, než jsem se stačil pohnout. Vzali mě do želez a odtáhli mě do paláce té ošklivé dědičky, o které jsem ti vyprávěl."

„Snad tě nepřinutili, aby sis ji vzal?" zeptal se zděšeně Sorgi.

„Bohužel ano, příteli," pravil Sparhawk temně. „Tam na tom šedém koni, to je moje žena," ukázal na překrásnou královnu Elénie.

Kapitán Sorgi zůstal civět s vykulenýma očima a otevřenými ústy.

„Hrůza, viď?" dodal Sparhawk žalostným hlasem.

Kapitola osmá

Baronka Melidere byla pěkná dívka s medovými vlasy a očima modrýma jako letní obloha. V hlavě neměla nic – nebo to aspoň dovedně skrývala. Ve skutečnosti byla baronka nejspíš chytřejší než většina lidí z Ehlanina dvora, ale dávno se naučila, že lidé s omezenou inteligencí se cítí ohroženi krásnými a chytrými mladými ženami, osvojila si proto bezvýrazný hloupý úsměv, nechápavý výraz a pitomoučké hihňání. Tyto štíty využila, kdykoli si to situace žádala, a své názory si nechávala pro sebe.

Královna Ehlana její masku prohlédla a dokonce ji podporovala. Melidere byla velmi pozorná a měla vynikající sluch. Lidé nevěnují hloupým děvčatům moc pozornosti, říkají v jejich přítomnosti věci, které by jinak neřekli. Melidere tato uklouznutí v rozhovorech hlásila královně, Ehlana proto pokládala baronku za užitečnou.

Stragen však z Melidere naprosto šílel. Byl si zcela jistý, že nemůže být tak hloupá, jak vypadá, ale nikdy ji nedokázal nachytat.

Alean, královnina komorná, byla jiný případ. Měla jednoduchou mysl, ale takovou povahu, že ji lidé automaticky měli rádi. Byla laskavá, hodná a roztomilá. Měla hnědé vlasy a obrovské hnědé oči. Byla stydlivá, skromná a málokdy promluvila. Kalten ji bral jako svou přirozenou kořist, asi jako se vlk dívá na laň, jako jistý druh majetku. Kalten měl služky rád. Většinou ho neohrožovaly a mohl se jim věnovat beze strachu ze selhání.

Loď, na které vyplouvali to jaro z Madelu, byla dobře vybavená. Patřila církvi a byla udělaná tak, aby mohla vozit vysoce postavené církevní hodnostáře a jejich služebnictvo do různých končin Eosie.

Všechny kajuty na lodi byly čisté a útulné. Měly stěny z dřeva natřeného tmavým olejem, nutnou ochranou před vlhkostí, které byly neustále vystaveny. Nábytek byl instalovaný napevno, nedal se přemístit, protože byl přibitý k podlaze, aby za ošklivého počasí necestoval po kajutě. Protože stropy kajut jsou vlastně podlaha paluby, na které pracují námořníci, musí být navíc podepřené tmavými trámy.

V lodi, na které se plavila královna Elénie a její doprovod, byla na zádi velká kajuta se širokým oknem, která zabíralo celou stěnu. Byla to spíš taková plovoucí audienční síň, ideální pro shromáždění. Díky oknu na zádi byla světlá a vzdušná, a protože loď se pohybovala díky plachtám, vítr vždycky vál směrem od zádi a nesl vůni z podlodí dopředu, aby si ho posádka ve svých těsných kajutách na přídi mohla užít.

Druhý den plavby se Sparhawk s Ehlanou oblékli do obyčejných praktických šatů a vydali se ze soukromých kajut do onoho „trůnního sálu“ nad nimi. Alean připravo-

vala snídani pro Danae v šikovné malé nádobě, která byla zčásti lampa a zčásti kamínka. Alean dělala Danae většinu jídel, protože bez otázek akceptovala její vybíravost.

Ozvalo se zdvořilé zaklepání a pak vstoupil Kalten se Stragenem. Kalten šel nějak divně, napůl skrčený, zkroucený k jedné straně, a očividně ho něco bolelo.

„Co se ti stalo?“ zeptal se ho Sparhawk.

„Pokusil jsem se vyspat se v síti,“ zakňučel Kalten. „Protože jsme na moři, říkal jsem si, že je to vhodné. Myslím, že jsem se zničil, Sparhawku.“

Mirtai vstala ze své židle u dveří. „Nehýbej se,“ poručila Kaltenovi stroze.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Kalten podezřívavě.

„Buď zticha.“ Přejela mu rukou po zádech a opatrně je prohmatávala špičkami prstů. „Lehni si na podlahu,“ zavelela. „Na břicho.“

„Ani omylem.“

„Mám ti podkopnout nohy?“

Kalten se s bolestivým sténáním položil na podlahu. „Bude to bolet?“ zeptal se.

„Mě to bolet nebude,“ ujistila ho Mirtai a sundala si sandály. „Pokus se uvolnit.“ Potom po něm začala šlapat. Ozývalo se praskání a hlasité lupání. Také lapání po dechu a výkřiky z úst Kaltena, svíjejícího se pod jejíma nohama. Nakonec se zastavila a prsty na noze pokusně zašťourala do jednoho ztuhlého místa mezi Kaltenovými lopatkami. Zvedla se na špičkách a pak se razantně spustila zpátky.

Kalten vykřikl jen přidušeně, protože dech z něj vyletěl s hlasitým zafičením, a zvuk, který se ozval z jeho zad, byl velice hlasitý, jako kdyby se zlomil kmen stromu. Zůstal ležet tváří dolů, syčel a sténal.

„Nebuď baba,“ utrhla se na něj Mirtai. „Vstávej.“

„Nemůžu. Zabila jsi mě.“

Mirtai ho zvedla za ruku a postavila ho na nohy. „Projdi se,“ přikázala mu.

„Projít se? Vždyť nemůžu ani dýchat.“

Mirtai tasila jednu ze svých dýk.

„Dobře, dobře. Hlavně klid. Už jdu.“

„Zakývej rukama dopředu a dozadu.“

„Proč?“

Udělej to, Kaltene. Musíš si uvolnit svaly.“

Kalten se prošel, mávaje přitom rukama, a ještě opatrně kroutil hlavou. „Víš, nerad to přiznávám, ale cítím se líp – dokonce o hodně líp.“

„Pochopitelně.“ Mirtai zasunula dýku zpátky.

„Ale nemusela jsi být tak hrubá.“

„Můžu tě klidně vrátit do původního stavu, v jakém jsi přišel, jestli chceš.“

„Ne, takhle je to dobré, Mirtai.“ Řekl to velice rychle a pro jistotu couvl. Potom se mazaně připlížil k Alean a zeptal se tónem, kterým dával najevo, že ji chce získat na svou stranu proti Mirtai: „Není ti mě líto?“

„Kaltene!“ houkla Mirtai. „Fuj!“

„Jen jsem...“

Obryně ho ostře pleskla přes nos dvěma prsty, jako by chtěla potrestat štěně, které se rozhodlo rozkousat boty.

„To bolelo,“ stěžoval si Kalten a chytil se za nos.

„To mělo bolet. Nech ji být.“

„Ty ji necháš, Sparhawku?“ obrátil se Kalten na přítele.

„Poslechni ji,“ přikázal mu Sparhawk. „Nech to děvče napokoji.“

„Dnešní ráno se nám moc nevyvedlo, že, sire Kaltene,“ ozval se Stragen.

Kalten odešel trucovat do kouta.

Dorazili ostatní a posadili se ke snídani, kterou přinesli z lodní kuchyně dva námořníci z posádky. Princezna Danae seděla sama u velkého okna na zádi, kde solí vonící vítr odháněl od jejích citlivých nosních dírek aroma vepřových klobás.

Po snídani se šli Sparhawk s Kaltenem na palubu nadýchat čerstvého vzduchu. Opřeli se o zábradlí na levoboku a dívali se, jak kolem plyne jižní pobřeží Cammorie. Den byl obzvlášť pěkný, slunce svítilo z krásně modrého nebe. Vál příznivý vítr a jejich loď s napnutými bílými plachtami uháněla v čele malé flotily po hladině pokryté skvrnkami bílé pěny.

„Kapitán tvrdí, že kolem poledne bychom měli proplout kolem Mirusca,“ řekl Kalten. „Plujeme rychleji, než jsme čekali.“

„Máme dobrý vítr,“ souhlasil Sparhawk. „Co tvoje záda?“

„Bolí. Mám modřiny od zadku až ke krku.“

„Ale aspoň stojíš rovně.“

Kalten nespokojeně zamručel. „Mirtai je dost přímá. Pořád ještě nevím, co si o ní mám myslet. Jak se k ní máme chovat? Koneckonců je to žena.“

„Všiml sis.“

„Moc vtipné, Sparhawku. Chci říct, že s ní nemůžeme zacházet jako se skutečnou ženou. Je vysoká jako Ulath, a mám pocit, že očekává, že se k ní budeme chovat jako ke kamarádovi ve zbrani.“

„No a?“

„Je to nepřirozené.“

„Ber ji jako zvláštní případ. Já to tak dělám. Je to jednodušší než se s ní hádat. Můžu ti dát radu?“

„Záleží na tom jakou.“

„Mirtai pokládá za svou povinnost ochraňovat královskou rodinu, a rozšířila to i na komornou mé ženy. Vřele bych ti doporučoval krotit své pudy. Ještě Mirtai úplně nerozumíme a nevíme, kam až je schopná zajít. I když se ti zdá, že tě Alean pobízí, raději ji nech být. Mohlo by to být nebezpečné.“

„Líbím se jí,“ namítl Kalten. „Znám ji dlouho, jsem si tím jistý.“

„Možná máš pravdu, ale nevím, jestli by to pro Mirtai znamenalo nějaký rozdíl. Udělej to pro mě, Kaltene. Nech to děvče být.“

„Je jediná na celé lodi,“ protestoval Kalten.

„Ale to přežiješ.“ Sparhawk se otočil a spatřil patriarchu Embana a velvyslance Oscagna, jak spolu stojí poblíž zádi. Tvořili podivnou dvojici. Patriarcha z Ucery odložil na cestu sutanu a vzal si místo ní obyčejnou suknici a hnědou kazajku. Byl skoro stejně široký jako dlouhý a měl červené tváře. Oscagne byl naopak malý, měl drobnou kostru a na ní skoro žádné maso. Jeho kůže měla bledě bronzovou barvu. Myšlením si však byli velmi podobní. Oba byli perfektní politikové. Sparhawk a Kalten se k nim připojili.

„Veškerá moc pramení z tamulského trůnu, Vaše Milosti,“ vysvětloval Oscagne. „Všechno se děje jedině na přímý rozkaz císaře.“

„V Eosii používáme zástupce, Vaše Excelence," pravil Emban. „Vybereme nějakého dobrého muže, řekneme mu, co chceme, aby udělal, a detaily už necháme na něm."

„To jsme také zkusili, ale v naší společnosti to nefunguje. Naše náboženství je jen takové povrchní a nedokáže vybudovat takovou loajalitu jako to vaše."

„Váš císař musí rozhodovat všechno?" zeptal se trochu nevěřícně Emban. „Kde na to bere čas?"

Oscagne se usmál. „Ne, ne, Vaše Milosti. Všední záležitosti se rozhodují podle zvyků a tradic. Pevně věříme ve zvyky a tradice. Je to jedno z našich nejslabších míst. Jakmile se Tamul dostane za hranice zvyků, musí improvizovat a v tu chvíli se obvykle dostane do potíží. Vždycky to kupodivu vypadá, že improvizuje na základě vlastních zájmů. Zjistili jsme, že je nejlepší takové výpravy do svobodného rozhodování nepodporovat. Císař je stejně oficiálně neomylný, takže je nejlepší nechat to na něm."

„Standardní definice nejsou nutně nejpřesnější, Vaše Excelence. ‚Neomylný' má obvykle pro různé lidi různý význam. My máme také jeden. Rádi říkáme, že arcipreláta vede hlas boží. Přesto jsme v minulosti měli několik arciprelátů, kteří asi špatně slyšeli."

„Všimli jsme si toho také, Vaše Milosti. Definice ‚neomylného' je skutečně široká. Abych byl upřímný, příteli, čas od času se u nás vyskytne příšerně pitomý císař. Teď však máme celkem štěstí. Císař Sarabian je poměrně schopný."

„Jaký je?" zeptal se Emban se zájmem.

„Naneštěstí je instituce. Je stejně jako my vydán na milost a nemilost zvykům a tradicím. Musí se vyjadřovat oficiálními frázemi, takže je prakticky nemožné ho poznat blíž." Velvyslanec se usmál. „Návštěva královny Ehlany by ho mohla trochu polidštit. Bude s ní muset zacházet jako se sobě rovnou – z politických důvodů –, přitom byl vychován ve víře, že lidé jemu rovní neexistují. Doufám, že na něj vaše krásná plavovlasá královna bude hodná. Řekl bych, že ho mám rád – respektive měl bych, kdybych dokázal proniknout všemi těmi formalitami – a nelíbilo by se mi, kdyby řekla něco, z čeho by se mu zastavilo srdce."

„Ehlana v každé minutě ví přesně, co dělá, Vaše Excelence," ubezpečil ho Emban. „V porovnání s ní jsme my dva jako děcka. Ale nemusíš jí říkat, že jsem to řekl, Sparhawku."

„Jakou cenu pro vás má moje mlčení, Vaše Milosti?" zazubil se Sparhawk.

Emban ho probodl pohledem. „S čím se nejspíš setkáme v Astelu, Vaše Excelence?"

„Pravděpodobně se slzami," odpověděl Oscagne.

„Prosím?"

„Astelové jsou velmi emotivní. Stačí upustit kapesník a už pláčou. Jejich kultura je podobná pelosijské. Jsou velmi zbožní a neuvěřitelně zaostalí. Opakovaně jim bylo demonstrováno, že nevolnictví je zastaralá, neefektivní instituce, ale přesto se ho nevzdali – většinou za tichého souhlasu samotných poddaných. Astelská šlechta nijak nepracuje, nemá tedy nejmenší představu o tom, co člověk vydrží. Jejich poddaní toho nestoudně zneužívají. Astelští poddaní jsou známí tím, jak snadno omdlévají vyčerpáním při pouhém zmínění nepříjemných slov jako ‚žnout' nebo ‚okopávat'. Uplakaní šlechtici mají měkká srdce, takže poddaným to skoro vždycky projde. Západní Astel je hloupé místo plné hloupých lidí. Jakmile popojedete na východ, změní se to."

„V to doufám. Netroufám si odhadnout, kolik hlouposti dokážu...“

Byl to ten samý záblesk temnoty na samém okraji Sparhawkova zorného pole, doprovázený tím samým chladem. Patriarcha Emban zmlkl a rychle otočil hlavu, aby to viděl lépe. „Co...“

„Přejde to,“ přerušil ho Sparhawk stručně. „Snažte se soustředit, Vaše Milosti, a vy také, jestli vám to nevadí, Vaše Excelence.“ Viděli stín poprvé a jejich první reakce by mohly být užitečné. Sparhawk pozorně sledoval, jak se snaží otočit hlavu tak, aby se na otravnou temnotu kousek za okrajem zorného pole podívali přímo. Potom stín zmizel.

„Co přesně jste viděli?“ zeptal se Sparhawk.

„Já jsem nedokázal nic zahlédnout,“ odpověděl Kalten. „Bylo to, jako kdyby se ke mně snažil někdo připlížit zezadu.“ Přestože Kalten už několikrát viděl mrak, se stínem se setkal poprvé.

„Co to bylo, Sparhawku?“ chtěl vědět Oscagne.

„Hned vám to vysvětlím, Vaše Excelence. Snažte se vzpomenout si, co jste viděl a cítil.“

„Bylo to něco temného,“ pravil Oscagne, „velmi temného. Zdálo se mi to být hodně masivní, přesto se to dokázalo pohybovat tak, abych to nemohl dobře spatřit. Ať jsem hýbal hlavou nebo očima sebevíc, nikdy jsem to neviděl přímo. Jako kdyby to stálo přímo za mou hlavou.“

Emban přikývl. „A cítil jsem z toho chlad.“ Otřásl se. „Vlastně je mi pořád chladno.“

„Také to bylo nepřátelské,“ dodal Kalten. „Ne zrovna připravené zaútočit, ale nemělo to k tomu daleko.“

„Ještě něco?“ zeptal se Sparhawk. „Cokoli, i kdyby to měla být jen maličkost.“

„Podivně to páchlo,“ řekl Oscagne.

Sparhawk se na něj okamžitě otočil. Pachu si nikdy nevšiml. „Dokázal byste ho popsat, Vaše Excelence?“

„Měl jsem pocit, že skoro nepatrně cítím zkažené maso – jako kýta nebo bok, který se měl sníst už tak před týdnem.“

Kalten zamručel. „Také jsem si toho všiml, Sparhawku – jen na vteřinu, a zůstala mi po tom v puse hodně nepříjemná pachuť.“

Emban zuřivě přikyvoval. „Na chutě jsem expert. Bylo to rozhodně shnilé maso.“

„Stáli jsme zhruba v půlkruhu,“ přemýšlel Sparhawk, „a všichni jsme to viděli – nebo cítili – hned za sebou. Viděl to někdo z vás za zády někoho jiného?“

Všichni zavrtěli hlavami.

„Mohl bys nám to vysvětlit, Sparhawku?“ požádal Emban podrážděně.

„Hned to bude, Vaše Milosti.“ Sparhawk odešel přes palubu k námořníkovi, který zaplétal smyčky lana do sebe. Chvíli si s mužem umazaným od téru povídal a pak se vrátil.

„Také to viděl,“ oznámil. „Promluvíme si s ostatními námořníky na palubě. Nechci vám nic tajit, pánové, ale nejdřív zjistíme od námořníků, co viděli, než to úplně zapomenou. Rád bych věděl, kde všude si návštěvy všimli.“

Přibližně o půl hodiny později se znovu sešli u schůdků na zádi, a všichni začali rozčileně popisovat, co zjistili.

„Jeden z námořníků slyšel praskavý zvuk – jako z velkého ohně," hlásil Kalten.

„Já jsem zase mluvil s jedním, který tvrdil, že stín měl načervenalý odstín," přidal se Oscagne.

„Ne," nesouhlasil Emban. „Byl zelený. Námořník, se kterým jsem mluvil já, trval na zelené."

„A já jsem mluvil s člověkem, který právě vylezl na palubu, a ten neviděl a necítil nic," dodal Sparhawk.

„To je moc zajímavé, sire Sparhawku," řekl Oscagne, „ale mohl byste nám to prosím vysvětlit?"

„Kalten už to zná, Vaše Excelence," odpověděl Sparhawk. „Zdá se, že nás právě navštívili trollí bohové."

„Opatrně, Sparhawku," napomenul ho Emban. „Pohybuješ se na hranici kacířství."

„Církevní rytíři smí, Vaše Milosti. Každopádně ten stín mě sledoval už dřív, a Ehlana ho také viděla. Předpokládali jsme, že to bylo kvůli prstenům, které jsme nosili. Kameny v prstenech byly vybroušené z úlomků Bhelliomu. Zdá se, že stín už je méně vybíravý."

„To je všechno? Je to jen stín?" divil se Oscagne.

Sparhawk zavrtěl hlavou. „Také se ukazuje jako velmi tmavý mrak, který vidí všichni."

„Ale nikdo nevidí, co je v něm ukryté," upřesnil Kalten.

„A to je co?" zeptal se Oscagne.

Sparhawk rychle vrhl pohledem po Embanovi. „Byla by z toho hádka, Vaše Excelence, a nechceme přece strávit dopoledne teologickou debatou, že ne?"

„Já nejsem až tak doktrinářský, Sparhawku," bránil se Emban.

„Jak byste zareagoval, kdybych řekl, že lidé a trollové jsou příbuzní, Vaše Milosti?"

„Chtěl bych prošetřit stav vaší duše."

„Takže bych vám raději pravdu o našich bratrancích neměl říkat, viďte? Aphrael nám řekla, že stín – a mrak, který se objevil později – jsou projevy trollích bohů."

„Kdo je Aphrael?" zeptal se Oscagne.

„Když jsme byli novicové, měli jsme učitelku styrického umění, Vaše Excelence," vysvětloval Sparhawk. „Aphrael je její bohyně. Mysleli jsme si, že mrak nějak souvisí s Azashem, ale mýlili jsme se. Načervenalá barva a teplo, které cítil jeden námořník, je Khwaj, bůh ohně. Zelenavý odstín a zápach zkaženého masa je Ghnomb, bůh jídla."

Kalten se mračil. „Myslel jsem, že je to zas jeden z těch vtipů, které se dají od námořníků očekávat," řekl, „ale jeden z nich mi řekl, že když za sebou cítil ten stín, napadaly ho neodbytné myšlenky na ženy. Nemají trollové i boha páření?"

„Určitě ano," odpověděl Sparhawk. „Ulath to bude vědět."

„To je moc zajímavé, sire Sparhawku," pravil nedůvěřivě Oscagne, „ale nechápu, co je na tom důležitého."

„Setkali jste se s nadpřirozenými incidenty, které podle všeho souvisely s nepokoji v Tamuli, Vaše Excelence. Téměř k těm samým nepokojům se schyluje v Lamorkandu, a doprovázejí je stejné nadpřirozené úkazy. Zpovídali jsme muže, který o tom kdysi něco věděl, ale než stihl promluvit, objevil se mrak a zabil ho. Dá se předpokládat, že to spolu určitě souvisí. Stín je možná i v Tamuli, ale nikdo by tam nedokázal poznat, co je zač."

„Takže Zalasta měl pravdu," zamumlal Oscagne. „Vy jste skutečně ten pravý, koho potřebujeme."

„Trollí bohové tě zase sledují, Sparhawku," řekl Kalten. „Čím je tak přitahuješ? Vzhledem určitě ne – ale na druhou stranu, možná ano. Jsou koneckonců zvyklí koukat na trolly."

Sparhawk se významně zadíval na zábradlí na okraji paluby. „Jak by se ti líbilo chvíli utíkat vedle lodi, Kaltene?"

„Ani ne, Sparhawku. Dnešní díl cvičení jsem si už vybral, když si ze mě Mirtai udělala rohožku."

* * *

Vítr nepřestával vát a nebe zůstávalo čisté. Obepluli jižní výběžek Zemochu a vydali se severovýchodním směrem podél východního pobřeží. Jednou, když stál s dcerou na zádi, rozhodl se Sparhawk ukojit vzrůstající zvědavost.

„Jak dlouho jsme ve skutečnosti na moři, Danae?" zeptal se bez obalu.

„Pět dní," odpověděla.

„Vypadá to, že dva týdny nebo déle."

„Děkuji, tati. Stačí ti to jako odpověď na otázku, jak dobře si dokážu poradit s časem?"

„Během pěti dnů bychom přece nedokázali sníst tolik jídla jako během dvou týdnů. Nebude to kuchařům podezřelé?"

„Podívej se dozadu, tati. Proč myslíš, že ve vodě vesele poskakuje tolik ryb? A proč nás sleduje tolik racků?"

„Asi se něčím krmí."

„Jsi všímavý, Sparhawku, ale jak je možné, že jich tam je tolik a mají co jíst? Pokud jim samozřejmě někdo nehází jídlo ze zádi."

„Kdy to děláš?"

„V noci." Pokrčila rameny. „Ryby jsou mi hrozně vděčné. Řekla bych, že mě pomalu začínají uctívat." Zasmála se. „Ryby mě ještě nikdy neuctívaly, a jejich řeč moc dobře neovládám. Většinou je to samé bublání. Můžu mít doma velrybu?"

„Ne. Už máš kočku."

„Našpulím pusu."

„S našpulenou pusou vypadáš hloupě, ale jestli chceš, tak do toho."

„Proč nemůžu mít velrybu?"

„Protože se nedají ochočit. Nejsou to dobří mazlíčci."

„To je hloupá odpověď, Sparhawku."

„Položila jsi mi hloupou otázku, Aphrael."

* * *

Přístav Salesha na horním konci Daconského zálivu bylo ošklivé město, které odráželo kulturu, jež se v Zemochu držela po devatenáct set let. Zdálo se, že Zemochy zmátlo, co se jejich hlavnímu městu před šesti lety stalo. Bez ohledu na to, jak

často byli ujišťováni, že Otha ani Azash se už nevrátí, se stejně lekali při náhlých hlasitých zvucích a na jakékoli překvapení reagovali útěkem.

„Rozhodně doporučuji strávit noc na lodi, Výsosti," radil Stragen královně poté, co prověřil, jaké ubytování je ve městě k dispozici. „V nejlepším hotelu v Saleshe bych nenechal ani psy."

„To je to tak zlé?" zeptala se.

„Ještě horší, má královno."

Zůstali tedy na palubě a vyrazili druhý den brzy ráno. Silnice, po které jela dlouhá kolona na sever, byla opravdu špatná, a kočár s královnou a jejím doprovodem sebou na cestě do nízkého pohoří mezi pobřežím a městem Basne házel a vrzal. Jeli asi hodinu, když Talen vyrazil vpřed. Jednou z jeho povinností královnina pážete bylo vyřizovat pro ni vzkazy. Tentokrát však nejel na koni sám. Za ním seděla Sparhawkova dcera, držela se ho rukama kolem pasu a tvář si opírala o jeho záda. „Chce jet s tebou," řekl Talen Sparhawkovi. „Tvoje žena, Emban a velvyslanec se baví o politice. Princezna na ně zívala tak dlouho, až jí královna dovolila opustit vůz."

Sparhawk přikývl. Protože Zemochové byli najednou tak zkrotlí, byla tato část cesty poměrně bezpečná. Natáhl se a zvedl dceru před sebe na sedlo na Faranově hřbetě. „Myslel jsem, že politiku zbožňuješ," řekl, sotva se Talen vrátil na své místo vedle kočáru.

„Oscagne popisuje organizaci Tamulské říše," odpověděla princezna. „Tu už znám. Nedělá moc chyb."

„Budeš zmenšovat vzdálenost odsud do Basne?"

„Jistě, jestli ovšem nemáš rád dlouhé namáhavé cesty nudnou krajinou. Faran a ostatní koně zkracování vítají, viď, Farane?"

Velký hřebec nadšeně zaržál.

„On je tak hodný kůň," řekla Danae a opřela se o otcovu obrněnou hruď.

„Faran? To je syčák s odpornou povahou."

„Protože od něj očekáváš, že takový bude, tati. Jen se ti snaží udělat radost." Zaklepala mu na brnění. „S tímhle budu muset něco udělat," pravila, „jak dokážeš ten strašný zápach vydržet?"

„Člověk si zvykne." Všichni církevní rytíři měli na sobě kompletní brnění, a na kopích se jim třepotaly pestrobarevné praporky. Sparhawk se rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo nemůže slyšet. „Aphrael," řekl tiše, „mohla bys to zařídit tak, abych viděl skutečný čas?"

„Nikdo nemůže vidět čas, Sparhawku."

„Víš, co myslím. Chci vědět, co se ve skutečnosti děje, ne se dívat na tu iluzi, kterou jsi vytvořila, abys utajila, co děláš."

„Proč?"

„Jen chci vědět, co se děje, to je celé."

„Nebude se ti to líbit," varovala ho.

„Jsem církevní rytíř. Jsem zvyklý dělat věci, které se mi nelíbí."

„Když na tom trváš, tati."

Sparhawk nevěděl, co vlastně čekal – možná trhavý, zrychlený pohyb, a do toho hlasy přátel, znějící jako štěbetání ptáků, jak se dlouhé rozhovory smrštily do

malých výbuchů nesrozumitelných zvuků. Nic takového se však nestalo. Faranův krok najednou vypadal neuvěřitelně hladký, jako by velký kůň letěl nad zemí – nebo spíš jako by země letěla pod jeho kopyty. Sparhawk ztěžka polkl a rozhlédl se po svých přátelích. Jejich tváře vypadaly prázdné, jako dřevěné, oči měli napůl zavřené.

„Právě teď spí," vysvětlovala Aphrael. „Je jim celkem pohodlně. Věří, že právě povečeřeli a slunce zapadlo. Vyrobila jsem pro ně pěkný tábor. Zastav koně, tati. Pomůžeš mi zbavit se zbylého jídla."

„Nemůžeš ho prostě nechat zmizet?"

„A promrhat ho?" řekla Aphrael nechápavě. „Ptáci a zvířata musí také jíst, víš?"

„Jak dlouho nám ve skutečnosti bude trvat, než dojedeme do Basne?"

„Dva dny. Mohli bychom jet i rychleji, kdyby to bylo nutné, ale nic vážného se zrovna neděje."

Sparhawk přitáhl otěže a šel za dcerou dozadu, kde klidně stála nákladní zvířata. „Na tohle všechno myslíš najednou?" zeptal se.

„Není to tak těžké, Sparhawku. Prostě musíš dávat pozor na detaily, to je všechno."

„Mluvíš jako Kurik."

„Z Kurika by byl dobrý bůh. Pozorné sledování detailů je to nejdůležitější, co se učíme. Polož tu hovězí plec támhle k tomu stromu se zlomeným vrškem. V křoví se schovává medvídě, které se ztratilo matce. Má velký hlad."

„Ty sleduješ každý maličký detail, který se kolem tebe děje?"

„Někdo to dělat musí, Sparhawku."

* * *

Zemošské město Basne leželo v pěkném údolí, kde hlavní východo-západní silnice křižovala malou třpytivou říčku. Bylo to poměrně důležité obchodní centrum. Ani Azash nedokázal zkrotit přirozenou lidskou touhu obchodovat. Kousek za městem spatřili tábor.

Sparhawk zpomalil, aby vrátil princeznu Danae k matce, a když tedy vjížděli do údolí, jel vedle kočáru.

Čím víc se blížili k táboru, tím nervózněji Mirtai vypadala.

„Zdá se, že tvůj obdivovatel poslechl tvoji výzvu, Mirtai!" ozvala se baronka Melidere.

„Samozřejmě," děla obryně.

„Musí to být velice uspokojující, mít nad mužem takovou kontrolu."

„Líbí se mi to," připustila Mirtai. „Jak vypadám? A upřímně, Melidere. Neviděla jsem Kringa celé měsíce a nerada bych ho zklamala."

„Vypadáš úžasně, Mirtai."

„Neříkáš to jen tak?"

„Jistěže ne."

„Co myslíš, Ehlano?" zeptala se Tamulka své majitelky. Znělo to trochu nejistě.

„Jsi úchvatná, Mirtai."

„Až uvidím, jak se tváří, budu mít jistotu." Mirtai se zarazila. „Možná bych si ho opravdu měla vzít," dodala. „Myslím, že bych se cítila bezpečněji, kdyby měl na sobě vypálenou moji značku." Vstala, otevřela dvířka kočáru, natáhla se, aby si